

DE LA SUFERINȚĂ , LA BIRUINȚĂ

RICHARD
WURMBRAND

EDITURA STEPHANUS

RICHARD WURMBRAND

DE
LA
SUFERINȚĂ
LA BIRUINȚĂ

RICHARD WURMBRAND

DE
LA
SUFERINȚĂ
LA BIRUINȚĂ

Editura Stephanus

Consilier editorial: CONSTANTIN MOISA
Coperta: ADRIAN MIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

WURMBRAND, RICHARD

De la suferință la biruință / Richard Wurmbrand,

- București : Editura Stephanus, 2001

p. ; cm. - (Analele pătimirii)

ISBN 973-9438-23-7

343.8(493)(0:82-94)

© 2001 Editura Stephanus

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială
a cărții, fără permisiunea scrisă a Editurii.

Editura Stephanus

Bibescu Vodă 1, sect. 4,

București - 70521

tel. 335.33.49, fax. 335.59.48.

e-mail: stephanu@fx.ro

Tiparul executat sub comanda nr. 3/2001
la Tipografia Stephanus

Redactor: CONSTANTIN MOISA

Tehnoredactor: OLGA CHIBICI

Procesare: ANGELA VÎNĂTORU

ISBN 973 - 9438 - 23 - 7

CUVÎNT ÎNAINTE

Richard Wurmbrand este un creștin evreu și pastor evanghelic român. Împreună cu soția sa Sabina, el a îndurat o grea persecuție sub fascism și comunism. În timpul regimului comunist din România, Richard Wurmbrand a petrecut paisprezece ani în închisoare pentru credința sa. În cele din urmă, el și Sabina au fost eliberați de către Misiunea Norvegiană către Israel și de Alianța Evreilor Creștini.

După ce au ajuns în Apus, soții Wurmbrand au fost folosiți de Dumnezeu pentru înființarea Misiunii Creștine Internaționale pentru țările comuniste, care are acum filiale în multe țări.

În 1990, după revoluția din România, care a înlăturat dictatura lui Ceaușescu, Richard și Sabina s-au putut reîntoarce în țara lor natală, de care au fost despărțiți, prin exil, timp de douăzeci și cinci de ani. Cartea aceasta nu vorbește atât de mult despre suferința acelor ani, cât despre frumusețea vieții de credință, pe care au experimentat-o, cu ajutorul lui Dumnezeu, credincioșii din România în decursul acelor ani de persecuție.

INTRODUCERE

Un frate, care fusese teribil torturat de către miliția comunistă și care împărțea cu mine aceeași celulă în temniță, mi-a istorisit următoarea întâmplare:

Am văzut odată o scenă deosebit de impresionantă la circ. Un trăgător de elită trebuia să-și arate iscusința. În arenă se afla soția sa, cu o lumânare aprinsă pe cap. De la o anumită distanță el a tras spre lumânare, în așa fel încât aceasta a căzut, fără să producă vreo vătămare soției sale.

Mai târziu am întrebat-o pe aceasta: «Ți-a fost frică, nu-i așa?» Ea mi-a răspuns: «De ce să-mi fie frică? Ținta lui era lumânarea, nu eu».

Mă gândeam la acest lucru atunci când eram chinuit. De ce să-mi fie frică de cei care-mi fac rău? Ei nu mă lovesc pe mine. Ei îmi lovesc doar trupul meu.

Ceea ce sunt eu, adevărata mea ființă este Cristos. Eu am fost împreună cu El în locurile cerești. Iar aceasta, adevărata mea persoană, nu poate fi atinsă de ei.

Am trăit anii exilului forțat, cu imaginea unor asemenea croi, ai credinței, în inima mea. Acum, când m-am reîntors în țara mea natală, am găsit același spirit printre creștinii pe care i-am întâlnit.

Scopul meu în scrierea acestei cărți este să vă ajut și pe dumneavoastră să urcați spre asemenea înălțimi.

UN PROFET DEGHIAT

După opt ani petrecuți în închisorile comuniste, am fost eliberat, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp. Nu am trecut testul. Comuniștii îmi considerau predicile de după eliberare la fel de „periculoase” ca și înainte de arestarea mea. Spălătura aplicată creierului meu în închisoare nu fusese eficientă. În mintea mea sălășluiau încă aceleași idei religioase „greșite”. Nu exista decât o singură soluție: să mă trimită înapoi la închisoare, de data aceasta pentru douăzeci și cinci de ani, din care am făcut până la urmă doar șase. În total, experiența mea de temniță a durat paisprezece ani.

Căpitanul de securitate Stanciu, care m-a interogat când am fost arestat pentru a doua oară, era un creștin apostaziat care fusese crescut într-o familie de credincioși sinceri. Acum el întemnița pe copiii lui Dumnezeu, pentru a-i convinge că erau pe un drum greșit. Din motive pe care nu le cunosc, față de mine el s-a purtat frumos. Cu riscul de a-și pierde propria libertate, dacă acest lucru s-ar fi aflat, el mi-a șoptit încă din prima zi: *Superiorii mei au comis o greșeală teribilă ordonând arestarea ta. La început nu erai decât un pastor neînsemnat al unei biserici mici. Noi te-am întemnițat timp de opt ani, în urma cărora ai devenit*

un erou național. Acum toți creștinii din România te cunosc, tu ai devenit un erou în ochii lor. Iar rearestarea ta va face din tine un personaj cu renume internațional. Acesta e lucrul cel mai greșit pe care l-au putut face.

Deși era un vrăjmaș al Evangheliei, el a rostit o profeție, ca și Caiafa, marele preot, care a pronunțat sentința de moarte asupra lui Isus (Ioan 11: 50).

Când am fost eliberat în anul 1964, după captivitatea mea de paisprezece ani în temnițele comuniste, nu mi s-a îngăduit nici măcar să merg la biserică. Pastorii adunărilor, la care aș fi vrut să merg, erau amenințați de către comuniști: *Nu-i permiteți lui Wurmbrand să intre în clădirea voastră că de nu...* Nu am avut altă soluție decât să părăsesc țara, lucru pe care l-am făcut împreună cu soția mea, Sabina și fiul nostru Mihai, în decembrie 1965.

Douăzeci și cinci de ani am fost siliți să trăim în exil, timp în care comuniștii români nu au încetat să mă numească în presa lor drept vrăjmaș înversunat, în mod deosebit datorită cărților mele, care le denunțau acțiunile, cât și datorită implicării mele în organizația „Misiunea Creștină pentru Lumea Comunistă“. Dumnezeu S-a folosit de mine pentru a începe această misiune, consacrată răspândirii Evangheliei în țările aflate sub regim ateist și pentru a veni în ajutorul celor persecutați. Am scris cărți care au fost traduse în peste șaiszeci de limbi. Timp de mai mult de două decenii am călătorit în întreaga lume, fiind în slujba acestei misiuni care s-a răspândit pe toate continentele. Profeția căpitanului Stanciu s-a împlinit.

REÎNTOARCEREA ÎN ROMÂNIA

Îmi este scumpă părtășia tuturor fraților și surorilor din toate țările și din toate confesiunile, dar inima mea n-a încetat niciodată să tânjească după țara mea natală, România, țara în care m-am născut a doua oară.

Patriotismul nu prea este la modă astăzi. Dar din moment ce Isus ne-a învățat să ne iubim chiar și vrăjmașii, cum am putea face astfel, dacă nu ne-am iubi mai întâi țara? Așa că, pe oriunde călătoream, inima care bătea în pieptul meu era o inimă îndurerată pentru țara mea și pentru biserica persecutată din România. Părea că nu mai există nici o nădejde de a o revedea, afară de marea întâlnire din ceruri, atunci când aceasta va avea loc. Deși simțeam că nu mai există speranță pentru acest pământ, eu și soția mea am continuat să nădăjduim în ciuda oricărei deznădejdi și am văzut acest lucru împlinindu-se. Doar în câteva zile, Dumnezeu a înlăturat dictatura sângeroasă a lui Ceaușescu. El și soția lui au fost omorâți. În sfârșit, mă puteam întoarce în țara mea dragă.

Împreună cu iubita mea soție, Sabina, m-am urcat în avion la Zürich. Nu eram sigur că ni se va permite să intrăm în țară. Cu câteva zile înainte de reîntoarcerea noastră, regele român Mihai I și regina Anna încercaseră să revină în țară. Deși iubiți de popor, li s-a respins de către comuniști cererea de intrare în țară. Noul guvern al României, presupus a fi democratic, a interzis regelui și reginei să-și viziteze propria lor țară în care intruși erau de fapt comuniștii, marionete ale Uniunii Sovietice. Noul guvern, este încă aproape în întregime constituit din comuniști sau mai

precis din comuniști „reformați“, dar totuși comuniști. Un lup domesticit este în continuare lup.

O stewardesă ne-a întrerupt visarea: *Pasagerul Richard Wurmbrand este chemat să se identifice. Puterile m-au lăsat. Gândeam: cu siguranță ne vor cere să părăsim avionul.*

Spre marea noastră surpriză și ușurare, niște prieteni necunoscuți care aflaseră de zborul nostru, ne-au trimis o cutie cu ciocolată și un frumos mesaj de încurajare.

Două ore mai târziu, aproape nu ne venea să credem că auzim cuvintele: *Vă rugăm legați-vă centurile de siguranță și pregătiți-vă că aterizăm la București!*

Nepoțica mea, Amelia, referindu-se la țara noastră, a spus odată următoarele: „România este o țară comunistă. Dacă te prind vreodată acolo cu o carte religioasă, te arestează“.

Această explicație nu mai era valabilă când ne-am întors în țară după exact un sfert de veac. Misiunea căreia îi aparțin, împreună cu multe altele, trece acum granița cu camioane încărcate cu literatură creștină. Organizația noastră a înființat o tipografie chiar în București, unde sperăm cât de curând posibil, să putem tipări Biblii și alte cărți. Doar mașinile pentru tipărit ne-ar fi costat o avere, bani pe care noi nu îi avem. Dar tipografia Partidului Comunist German s-a desființat, iar mașinile acesteia au fost vândute la licitație. Am obținut echipament foarte bun la jumătate de preț. Mai mult decât atât, vor fi tipărite Biblii în limba română pe mașini care au tipărit până nu demult literatură ateistă!

Suntem, de asemenea, pe cale de a înființa primul magazin de cărți creștine și casete video.

VĂZÂND ÎNGERI ȘI PE ISUS

După atâta vreme, ne aflam în sfârșit în România. Copleșit de emoție, am sărutat pământul.

Când m-am reîntors în Europa de Vest și în America, mulți m-au întrebat despre situația din România. Nu pot vorbi despre aceasta în totalitate. Pot spune doar ceea ce eu am văzut. Observatorul face parte din realitatea observată. Frumusețea se află în ochii celui care privește. Dacă cineva are un ochi bun cum spune Matei în capitolul 6.22 sau un ochi de porumbiță cum e scris în Cântarea Cântărilor 1.15 el va vedea lucrurile în mod diferit de unul care le privește cu ochi obișnuiți.

Când apostolii Petru și Ioan au auzit vestea că Isus a înviat, ei au alergat de îndată la mormânt, au intrat și au văzut fâșiile de pânză și ștergarul, nimic altceva. Apoi au plecat (Ioan 20: 7). Câteva clipe mai târziu, Maria Magdalena a privit în același mormânt și a văzut doi îngeri. Cum se face că ucenicii nu i-au văzut? Dar Maria Magdalena nu a fost mulțumită doar cu vederea îngerilor. Își zicea în sinea ei: *Unde sunt îngeri, trebuie să fie ceva mai mult decât atât.* Și doar întorcând capul, L-a văzut pe Cel înviat din morți.

M-am dus în România, pentru a vedea îngeri și pe Isus. Ei sunt prima mea dragoste. De ce să-mi petrec timpul cu ființe de mai mică însemnătate? Am văzut ființe îngerești și pe Isus domnind în viețile sfinților Săi.

O SINGURĂ ÎNTRISTARE – ACEEA DE A NU FI SFÂNT

Au trecut douăzeci și cinci de ani de când am părăsit România. O voce ne șoptea în urechi: *De ce nu renunțați a mai trage nădejde? Nimeni nu vă mai recunoaște.*

Cu greu ne-am fi imaginat mulțimea care s-a adunat din multe orașe, de departe, sau mai de aproape, pentru a ne spune: „bun venit“! Bucuria și uimirea noastră au fost fără margini. Prima persoană, pe care am văzut-o, a fost colegul meu de celulă Nicolae Moldoveanu, din Oastea Domnului, asemănătoare cu „Armata mântuirii“ în Apus, dar fără uniforme și fanfare. Fusesem împreună în aceeași celulă în închisoarea din Gherla. Regimul era foarte aspru. Din când în când, gardienii strigau: *Toată lumea culcat!* Era iarnă. Nu aveam flanele, ce să mai vorbim de paltoane. Pe jos era beton rece, nu erau nici măcar paie, pentru căldură, prizonierii înjurau brutalitatea gardienilor. Moldoveanu nu proceda la fel. El credea că a lăuda pe Dumnezeu este mai bine decât să înjuri pe comuniști. Cu un zâmbet minunat pe buzele sale, el spunea: *Să ȕităm unde ne aflăm. Hai să-ți cânt cântecul pe care tocmai l-am compus cât am stat culcat la pământ.* Era un imn plin de bucurie, nădejde și laudă, care se cântă acum în numeroase țări.

Îmi aduc aminte de arhimandritul Ghiuș cu care am stat la închisoarea Jilava de lângă București. Întreaga închisoare era sub pământ. Deasupra celulelor subterane pășteau vitele.

Eu eram atunci în al optulea an al pedepsei mele, mă obișnuisem cu de toate. Dar într-o zi a fost adus

un grup de noi arestați, toți preoți ortodocși. Din când în când gardienii strigau: *Toți preoții afară pe coridor!* și îi băteau.

M-am așezat lângă preotul Ghiuș, pe care îl cunoscusem pe când eram amândoi liberi. Intenția mea era de a-l mângâia. *Ești trist?*, l-am întrebat. M-a privit frumos și mi-a răspuns: *Cunosc o singură întristare – aceea de a nu fi sfânt.*

Moldoveanu era același tip de om. Ce onoare a fost pentru mine să primesc sărutul lui frătesc! Nu m-am simțit vrednic să-i dezleg șireturile de la încălțăminte.

SĂRUTĂRI SFINTE

Multe au fost sărutările pe care le-am primit la aeroport. Eu consider că ele ar trebui să ocupe un loc cu mult mai important în Biserica lui Cristos. Pavel a scris: *Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă.* Chiar și Isus tânjește după sărutările noastre. *Sărutați pe Fiul!* (în originalul ebraic), *Dați cinste Fiului!* scrie psalmistul (Psalmul 2: 12). El nu este mulțumit când Îi oferi ceva mai puțin.

Într-o seară, Isus Se afla în casa unui fariseu numit Simon, care-L invitase la cină. Fără îndoială că pe masă se aflau flori frumoase, mâncăruri alese și vin. Isus le-a privit și a spus cu tristețe: *Am venit în casa ta și tu nu Mi-ai dat sărutare.* Acest lucru Îl dorea El de fapt cel mai mult.

În originalul grec, în Noul Testament, cuvântul folosit pentru închinare este „proskuneo“, care în-

seamnă, de fapt, un sărut reverențial. Când Isus Se afla pe pământ, era ușor să-L săruți. Desigur că mama Sa, Maria, L-a sărutat de nenumărate ori. Dar cum Îl putem săruta noi, acum? Soția mea a primit mai multe sărutări de la mine, când mă aflam în închisoare, decât acum când suntem împreună. Căci acum, se întâmplă atât de des ca atunci când vreau s-o sărut, să sune telefonul, ori trebuie să mă grăbesc să plec la vreo adunare. Dar sărut nu înseamnă atât de mult o atingere a două perechi de buze, cât aceeași simțire a două inimi iubitoare.

NEATINȘI DE FOC

Am fost, de asemenea, sărutat de Constantin Caraman, unul din principalii oameni de legătură între Misiunea noastră și pastorii care nu fuseseră aici cunoscuți de stat. Prin el noi am putut aduce alinarea familiilor care fuseseră persecutate.

Și el a fost în închisoare de trei ori. A muncit ca deținut, ca și soția mea, la construirea canalului Dunăre-Marea Neagră. O, câtă cruzime a fost în acel loc! Un deținut a fost prins furând douăzeci de cepe pe care intenționase să le împartă cu alții, pentru a putea înghiți mâncarea care nu avea nici un gust: ovăz fiert în apă, fără sare, fără grăsime. Gardianul l-a lăsat să aleagă: sau să fie biciuit de douăzeci și cinci de ori la tălpi, sau să mănânce acele cepe fără sare sau pâine. El a ales ultima variantă. Lacrimile îi curgeau șiroaie din ochi, s-a umflat și arăta ca o broască. La sfârșit a fost prins de convulsii.

Un convoi de femei prizoniere era condus de la barăci la locul de muncă. Pe drum au văzut cadavrul unui câine. Una dintre ele i-a zdrobit capul cu o piatră, iar alte zece s-au năpustit asupra lui, ca să-i mănânce creierul, atât de mare era foamea după proteine.

În URSS caii erau folosiți pentru transportul căruțelor încărcate cu pietre. Prizonierii căutau viermi în excrementele acestora și îi spălau. Aceeași mare nevoie de proteine.

Am privit fața strălucitoare a lui Caraman, fostul muncitor-sclav. Pe buze avea un zâmbet triumfător și atât de iubitor! Privindu-l, nimeni nu-și putea închipui prin ce trecuse el de fapt.

În Babilonul din vechime, trei tineri evrei, care fuseseră aruncați în cuptorul aprins, deoarece refuzaseră să se plece în fața unui idol, au ieșit din el fără a fi atinși de foc. Cam așa s-a întâmplat și cu Caraman.

UN HOȚ CONVERTIT

Pe aeroport se mai afla și fratele X. Nu l-aș fi recunoscut, (trecuseră douăzeci și cinci de ani) dar el mi-a reamintit cine era de fapt: un fost hoț cu care am stat în temniță.

Depart de a-i detesta, Isus S-a comparat pe Sine Însuși cu un hoț care vine noaptea atunci când stăpânii casei nu se așteaptă. Mai mult decât atât, El a folosit pe hoți ca modele pentru oamenii cinstiți. În predica Sa de pe Munte, El i-a lăudat pe hoți pentru că sunt buni unii cu alții.

Noi zâmbeam acum amintindu-ne de momentul acela, când eu aștipisem în celula mea, având încălțămintea în picioare, iar el a încercat să mi-o scoată, dar eu m-am trezit. Fusesem mișcat de bunătatea lui, gândindu-mă că el dorea ca eu să dorm mai bine. Dimpotrivă! El tocmai jucase la zaruri și mizase pe încălțămintea mea. După ce a câștigat-o, a fost surprins că nu l-am recunoscut ca fiind posesorul legitim al încălțămintei mele.

Mai târziu el a fost câștigat pentru Cristos când am vorbit despre dragostea lui Isus dovedită chiar față de hoți.

Mai era acolo și Vasile Răscol, pe care îl cunoscusem încă din copilărie. Fusese întemnițat pentru că distribuise Biblii. Acum el a înființat la București tipografia misiunii noastre.

COPIII MEI DIN ROMÂNIA

Nu pot să continui descrierea celor cunoscuți din mulțime fără să spun cel puțin câteva cuvinte despre copiii mei.

Toți prietenii mei din Vest știu că eu am un fiu, Mihai. El a fost singurul despre care am vorbit și am scris pentru că emigrase împreună cu noi. Dar noi mai avem încă un fiu. La aeroport aștepta și Sandu. Fiindcă rămăsese în România, noi nu-am putut vorbi niciodată despre el, pentru a nu-i face rău.

Cu mulți ani în urmă, am oficiat înmormântarea unui creștin care avea doi copii mici. Pentru că văduva

lui era foarte săracă, am luat pe unul din copii la noi acasă și el n-a mai plecat niciodată devenind fratele lui Mihai. Pentru că fusese înfiat, comuniștii nu i-au permis să plece împreună cu noi din țară. El este căsătorit acum și l-am întâlnit pe el și pe soția sa, Silvia, și cu copiii lor. Am putut s-o îmbrățișez pe nepoata mea, Doina, pe care n-o văzusem niciodată. Este căsătorită și de la ea am eu primul strănepot. L-am îmbrățișat și pe nepotul meu, Richard, care poartă același nume ca al meu. Richard fusese arestat în ultimele zile ale regimului Ceaușescu și se aștepta să fie împușcat. În celula închisorii el gândea: *Da, eu aparțin familiei Wurmbrand. Închisoarea și persecuția sunt soarta lor.* Când a fost scos din celulă, pentru ceea ce el socotea a fi „execuție“, a avut o surpriză de necrezut:

Ceaușescu a fost împușcat. Poți să te duci acasă.

Alături de ceilalți se afla și fiica noastră Lenuța. Odată, pe când stăteam la birou, a intrat o fată de 13 ani. Era timidă, sărăcăcios îmbrăcată, foarte slabă și palidă.

Dumneavoastră sunteți pastorul Wurmbrand? m-a întrebat ea. *Da. – Atunci dumneavoastră veți fi tatăl meu de-acum încolo. Eu n-am loc în lume. Am auzit că sunteți un om bun, așa că am să fiu fiica dumneavoastră.* Am strigat-o pe soția mea care se afla în bucătărie. *Felicitări! Mai ai un copil, fără a mai trece prin durerile nașterii. Iată-l!*

Și ea a rămas acasă la noi. Imediat după ce am fost arestat de comuniști în 1948, soția mea, în loc

să se plângă de soarta ei nefericită, i-a făcut o nuntă foarte frumoasă Lenuței.

Ea se afla acum la aeroport, împreună cu soțul ei, Gheorghe, și fiica lor, Cornelia.

METODA ZÂMBETELOR BINEVOITARE

La aeroport ne-am unit cu toții în cântare, fiind acompaniați la muzicuță de către Moldoveanu. Sunt sigur că și îngerii au luat parte la bucuria întâlnirii noastre. Securiștii erau acolo. Ei au încă putere, dar au fost paralizați de revoluția din 1989, care l-a înlăturat pe Ceaușescu „comandantul suprem“.

După cântare, au fost rostite cuvântări. Frații Neureder și Wieser, buni prieteni ai României, de la misiunea germană, care au venit special pentru această ocazie, au înregistrat o casetă video. Câțiva dintre cei prezenți în mulțime au luat parte la o adunare mai restrânsă, într-o casă situată în Piața Universității. De la fereastră am putut vedea miile de oameni, care demonstrau împotriva guvernului, zi și noapte.

Piața fusese declarată zonă liberă de neocomunism ce nu recunoștea autoritățile. Se aflau acolo corturi pentru aproximativ 20 de persoane care făceau greva foamei (una dintre ele se afla în a 36-a zi), cerând demisia guvernului. Câțiva dintre demonstranți cântau un cântec care suna astfel: *Mai bine golan decât activist, mai bine mort decât comunist!* Aceasta era o replică dată președintelui, care îi numise într-o intervenție televizată, *golani*. De la un balcon, lideri ai opoziției, rosteau discursuri și îi încurajau pe tineri.

Aversiunea față de comunism era de înțeles, dar nu era înțelept să fie transformată într-o platformă politică. Partidul Comunist avea 4 milioane de membri. Împreună cu uteciștii și rudele lor apropiate, ei numărau 10 milioane, majoritatea votanților unei țări cu numai 23 de milioane de locuitori. În loc să încerce să-i câștige pe comuniști de partea lor, liderii opoziției i-au speriat. Comuniștii își spuneau: *Noi toți vom avea de suferit, dacă opoziția va veni la putere*. Atitudinea neînțeleaptă, anticomunistă a asigurat succesul comuniștilor în alegeri.

Isus știa ce trebuie făcut cel mai bine în sfera politică. Cuvintele de dragoste față de dușman ajută mai mult decât ura. Ar fi fost ușor de câștigat inima comuniștilor. Ei au fost zdruncinați de falimentul ideologiei lor în țările est-europene. Erau deprimati și dezamăgiți. Doar cu câteva vorbe bune, președintele Sadat al Egiptului a obținut mari concesii din partea Israelului, după cinci războaie amarnice care produsese atâtea pierderi de vieți omenești și de teritorii pentru arabi.

Eu pledez pentru metoda cuvintelor binevoitoare și a zâmbetelor prietenești în toate relațiile omenești.

Cuvântul ebraic pentru „a spune“ este *lesaper* de la *saper* care înseamnă „safir“.

„A spune“ în ebraică înseamnă a oferi un giuvaer.

Noi ar trebui să vorbim numai dacă avem de oferit un giuvaer. Dacă poți îmbogăți pe altul, dacă ai un mărgăritar să-i oferi, atunci vorbește. Dacă nu, mai bine ține-ți gura. Dacă această simplă regulă ebraică ar fi respectată, atunci n-ar mai fi certuri în familii, divorțuri, sciziuni politice, gâlceavă în biserică sau între oameni.

RĂSTURNÂND COMUNISMUL CU EVANGHELIA

Comuniștii au provocat mult rău României, dar mulți dintre ei n-au fost conștienți de acest lucru. Ei n-au cunoscut rădăcinile satanice ale comunismului, pe care le-am scos la iveală într-o carte a mea despre Marx. Mulți dintre comuniști au intrat în partid doar pentru a obține o slujbă mai bună sau pentru a dobândi o educație mai înaltă. Ar fi trebuit ca ei să găsească compasiune dar, în loc de aceasta, au fost împietriți prin atitudinile rele ale celor care trebuiau să le ofere înțelegere.

Cum se face oare că sistemul comunist s-a fărâmițat când, aproximativ o cincime a omenirii reprezentată de China, Vietnam, Coreea de Nord ș. a. se află încă sub conducerea unui singur partid, cel comunist?

Ani de-a rândul, politicienii au crezut că sistemul comunist poate fi înlăturat doar prin mijloace nucleare. Au cheltuit miliarde și miliarde de dolari pentru a le produce, iar acum trebuie să cheltuiască miliarde de dolari pentru a le distruge, fiind inutile. Alții considerau că ar trebui să acceptăm comunismul, ca pe o realitate de neschimbat și că ar trebui să ne obișnuim cu el. Lozinca lor era *destindere în problemele politice*.

Dictatorul Ceaușescu a acționat independent. Ca și Tito, el s-a prefăcut că este un comunist deosebit, în conflict cu Moscova, dar prieten cu Vestul. I s-a acordat chiar și un titlu de noblețe de către Coroana Britanică. Dar el a fost în esență un comunist ca și ceilalți dictatori, numai că masca lui a fost diferită.

Sunt mai multe soiuri de tirani, tot așa cum există mai multe feluri de lupi, dar toți au aceleași însușiri de bază.

Înarmarea anticomunistă nu a fost de nici un folos.

În toate scrierile și cuvântările mele, eu am susținut altceva: *Comunismul se infiltrează și subminează lumea liberă. Noi să subminăm lumea comunistă cu Evanghelia. Să-i câștigăm cu iubire pe cei care o alcătuiesc. Cristos ne-a învățat să urâm păcatul dar să iubim pe păcătos. Să aducem oamenilor acestora, prin mijloace secrete, dacă va fi nevoie, Cuvântul lui Dumnezeu! Să ridicăm o oștire de războinici, care folosesc ca armă rugăciunea!*

ALIANȚA CU ÎNGERII

Mai mult decât atât, am spus, că ar trebui să avem în vedere taina poporului evreu. Mic la număr, el a trebuit să lupte împotriva unor dușmani puternici, pentru a putea exista. Până la urmă, ei au învins pe toți vrăjmașii. Astăzi, Israelul are de făcut față dușmăniei a sute de milioane de arabi, care nu vor câștiga nimic altceva, decât ceea ce au câștigat puternicii romani, de altădată, cei de pe vremea inchiziției sau naștirii. Vor fi învinși până la urmă.

Evreii constituie 3% din populația SUA. Ei reprezintă 25% din milionarii țării, dar și 25% din revoluționarii ei. În dezvoltarea științei și a artelor ei ocupă un loc extraordinar. Un mare procent din câștigătorii premiului Nobel sunt evrei. Națiunea evreiască, deși se numără printre cele mai mici din lume, se află

întotdeauna în frunte. O treime din omenire se trezește acum din coșmarul în care un evreu, Marx, a jucat rolul principal. Singurul care o poate salva din acest coșmar este un alt evreu – Isus.

Care este secretul unicității națiunii iudaice? Cineva ar putea spune: „așa a vrut Dumnezeu“ și acest lucru este adevărat. Dar a existat un eveniment în istoria evreilor, prin care această voință a fost manifestată.

Iacov, strămoșul poporului meu (eu sunt evreu), a luptat cu un înger și a biruit (Genesa 32: 28). Cu un om de partea lor, o colonie de furnici este invincibilă în lupta ei împotriva altor furnici. Doar prin câțiva pași, omul poate nimici mii. În același fel, o națiune, o biserică, având de partea ei un înger se va dovedi în cele din urmă de neînving.

Fiecare dintre noi are un înger păzitor. *Merg oare doi oameni împreună fără a se învoi?* (Amos 3: 3). Unul din cele mai mari evenimente ale vieții mele a fost acela de a-mi cunoaște îngerul păzitor. Mulți creștini au lucrat împreună cu îngerii lor, pentru a înfrânge comunismul. Învățați de la ei și faceți la fel! În unele locuri, îngerii sunt descriși ca având aripi. Ei sunt necesari pentru comunicarea dintre oameni și Dumnezeu, care Se află departe. Dar dacă Dumnezeu este mai aproape, aripile nu mai sunt necesare. În visul lui Iacov, a fost suficient ca îngerii să aibă o scară. Pentru unii, nu este nevoie nici măcar de scară. *Îngerul Domnului tăbărește în jurul lor* (Psalmul 34: 7). El se află la dispoziția lor.

Misiunea Creștină pentru Lumea Comunistă cât și alte organizații similare, care i-au urmat exemplul,

au lucrat cu succes în domeniul spiritual cât și în cel politic. Rugăciunile noastre s-au alăturat rugăciunilor și sacrificiilor martirilor fără de număr; astfel zidurile comuniste s-au prăbușit.

CUM A ÎNCEPUT REVOLUȚIA

Un episcop, unul din numeroșii care ajunseseră agenți ai comuniștilor, l-a concediat pe pastorul Tökes din Timișoara pentru că predica cu credincioșie. În ziua când urma să fie evacuat din casa și biserica sa, o mulțime de creștini din toate confesiunile și din mai multe naționalități i-a înconjurat casa și a împiedicat pătrunderea miliției. Numărul demonstrațiilor creștea mereu.

Când aceștia au pornit spre centrul orașului, a fost chemată armata pentru a-i opri. Soldații au început să tragă și mulți au fost omorâți sau răniți. Copiii mici s-au adunat pe treptele catedralei și au început să cânte imnuri religioase. Trupele au deschis din nou focul și câțiva copii au fost uciși. Ceilalți au încercat să se adăpostească în catedrală, dar niște preoți, lipsiți de inimă, încuiaseră sfântul locaș.

Și atunci s-a întâmplat ceva uimitor. Întreaga mulțime, în loc să lupte împotriva armatei, a înge-nunchiat și s-a rugat. Aceasta a fost prea mult pentru soldați. Ei au refuzat să mai tragă. Între timp, tot orașul s-a adunat. Pastorul Dugulescu a întrezărit posibilitatea de a se adresa tuturor de la balconul clădirii Operei, după care a fost recitată o poezie a lui Costache Ioanid, *Există Dumnezeu*. Se distribuiseră

foi volante cu un anumit text imprimat. Câțiva, care cunoșteau melodia, au început să cânte cântecul, care era compus din cuvinte deosebite. Curând, mii și mii de oameni se alăturau și cântau. Mi-am amintit o întâmplare:

Într-o zi, cu patruzeci și cinci de ani în urmă, când ne plimbam prin parc împreună cu fiul nostru, Mihai, în vârstă de cinci ani, el se opri în fața unui om care stătea pe o bancă și citea.

– Ce citiți? întrebă el cu simplitate copilărească.

– Un roman.

– Mai bine citiți Biblia, zise Mihai, căci, dacă nu urmați sfaturile ei, veți ajunge în iad.

– Ce fel de cuvinte sunt acestea? întrebă străinul.

– Îl vedeți pe domnul acela înalt alături de doamna aceea mică de statură, acolo? Ei sunt părinții mei. Întrebați-i pe ei și vă vor spune totul. Aceasta este o problemă foarte serioasă.

Curios de-acum, omul a intrat în vorbă cu noi. Am descoperit că el fusese membru al unei organizații puternice antievreiești. Prin mărturia unui băiețel evreu, pe nume Mihai, el a fost convertit și a devenit unul din cei mai de seamă poeți creștini din România. Acesta a fost Ioanid, autorul cântecului de la Timișoara.

Când s-a aflat în alte părți ale țării că în Timișoara au fost uciși oameni nevinovați, (se zvonea că erau de ordinul miilor) au izbucnit demonstrații și în alte localități. Copii de 13 - 14 ani au făcut o barcadă cu propriile lor trupuri împotriva trupelor de Securitate, care puteau avansa doar dacă i-ar fi omorât. Copiii au îngenunchiat și au strigat: Vă rugăm, nu ne ucideți!

Securiștii nu au ținut cont de rugămintea lor. Când primul a căzut, ceilalți nu au fugit, ci au rămas mai departe, în același loc, în genunchi, în timp ce continuau să implore: **Vă rugăm, nu ne ucideți!**

Pe locul unde au murit acei copii se află acum o cruce.

(Originalul acestei cărți a fost scris în USA. Așa au fost rapoartele evenimentelor acolo.)

A circulat o legendă cu privire la România. Aceasta spunea că îngerii au început revoluția. Coborând din cer, ei au intrat în copii, inspirindu-le curaj de felul aceluia al îngerilor buni, care au învins oștirile lui Satan sus în ceruri. Martiriul acestor copii a constituit victoria celor neînarmați împotriva armatei. Tancuri și trupe au fost chemate împotriva populației, dar în zadar. Soldații erau tot atât de sătui de dictator ca și oamenii de rând. La Sibiu, doi preoți ortodocși, care au fost urcați pe tancuri, au cerut tuturor să îngenuncheze. Demonstrații, cu miile, ca și soldații și ofițerii, au îngenucheat. S-a rostit Tatăl nostru împreună cu toți aceia care știau să se roage. Soldați și cetățeni s-au îmbrățișat. Nu mai era posibil de reprimat revolta.

COMUNIȘTII SE URĂSC UNII PE ALȚII

În același timp, un alt scenariu se desfășura în capitală.

Religia comuniștilor este o religie a urii. Ei îi urăsc nu numai pe capitaliști, creștini și evrei, dar se urăsc

și între ei înșiși. Aproape toți membrii Comitetului Central al Partidului Comunist al URSS au fost uciși de tovarășul lor, Stalin. În China, președintele Republicii Comuniste, Liu-Shao-Chi, a murit torturat din ordinul tovarășului său, Mao-Tse-Tung. În România, Lucrețiu Pătrășcanu, comunistul care și-a adus partidul la putere, a fost ucis de propria sa poliție secretă.

La fel s-a întâmplat și în cazul lui Ceaușescu, deoarece tovarășii săi de rele au complotat pentru a-l răsturna. Pentru ei revolta din orașele de provincie era exact scânteia de care aveau nevoie. S-au pregătit, deci, să-l aresteze pe Ceaușescu, care tocmai se întorsese din Iran și avea în program să țină un discurs de la balconul clădirii fostului Comitet Central al Partidului.

Când și-a rostit discursul, în loc să primească ovatiile obișnuite (care erau obligatorii), oamenii lui Iliescu, din Securitate, au început să-l huiduiască. Nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să-i facă așa ceva. Acest semnal a fost suficient, pentru a stârni mulțimea. Cât de mult doriseră ei să facă acest lucru! Nimic nu-i mai putea opri acum. Strigătele împotriva lui Ceaușescu deveneau din ce în ce mai tari. Simțind pericolul, el a fugit, dar ceva, în neregulă s-a petrecut cu mașina sa. A oprit o altă mașină. Ofițerul de securitate, care îl însoțea pe Ceaușescu și pe soția acestuia, a scos un revolver și i-a spus șoferului, care întâmplător era creștin, încotro să meargă.

Pretinzând că bateria e slabă, șoferul a oprit într-un loc anume unde erau pregătiți câțiva indivizi pentru a-și aresta „conducătorul“. După ce au fost arătați la

televiziune, Ceaușescu și soția lui au fost uciși. Câtiva din colaboratorii lor au fost închiși. România are acum un nou guvern, dar unul care este constituit (la data scrierii cărții) aproape în exclusivitate din foști lideri comuniști, formați în stil marxist încă din tinerețe. Ei pretind că au renunțat la comunism, dar un comunist nu scapă așa de repede de educația comunistă.

Biblia ne înfățișează istoria ieșirii evreilor din robie. Ei l-au urmat pe Moise un timp, dar cu prima ocazie și-au făcut un vițel de aur în fața căruia s-au închinat, exact așa cum văzuseră la egipteni. Obiceiurile idolatre, pe care le-au învățat în timp ce erau robi într-o țară păgână, au rămas în mintea iudeilor timp de secole.

Noul guvern al României, ca și cel dinaintea lui, a împușcat și întemnițat oameni nevinovați; Ceaușescu poate fi fericit cu succesorul lui.

O BISERICĂ PE CARE AM ÎNTEMEIAT-O

Duminică am ținut primul meu serviciu divin în Biserica Baptistă din strada Profesor Iuliu Valaori din București. Într-un fel, eu am fost întemeietorul acestei biserici.

Cei dintâi care au persecutat pe evangheliști în România, nu au fost comuniștii. În 1940 a ajuns la putere „Garda de Fier“ care era formată din fanatici ortodocși. Primul lucru pe care l-au făcut a fost acela de a interzice bisericile: baptistă, adventistă, pentecostală și pe creștinii după Evanghelie. Toate clădirile

acestora au fost închise. Apoi mareșalul Antonescu s-a lipsit de „Garda de Fier“ și și-a întemeiat propria lui dictatură, care a interzis din nou libertatea religioasă. Nici o biserică evanghelică în limba română nu a rămas deschisă. Mulți creștini evanghelici basarabeni și bucovineni au fost condamnați până la douăzeci de ani de închisoare. Biserica ortodoxă se afla în mod sigur în spatele acestei persecuții. România n-a cunoscut o reformă religioasă. Biserica ortodoxă este tot atât de autoritară precum a fost biserica catolică înainte de Vatican II.

Toate bisericile luterane erau libere, cu excepția bisericii mele, pentru că eu eram evreu și tot evrei erau și majoritatea celor din biserica mea (guvernul era foarte înverșunat împotriva evreilor). Episcopul luteran Städel nu era înclinat să ne apere. El a ajuns renumit prin predica sa, în care afirmase: Omenirea a avut trei genii: Cristos, Beethoven și Hitler. Eu îndrăznesc să afirm că Cristos este mai mare chiar decât Hitler.

Astfel noi, bapțiștii și alți frați din bisericile evanghelice, am început, să ne adunăm în ilegalitate.

Spre sfârșitul războiului, ambasadorul Suediei, van Reuterswarde, a reușit să obțină libertatea de a ne aduna. Într-o singură zi, am scos toată mobila din apartamentul nostru și l-am transformat în locaș de închinare. De îndată ce acest lucru a ajuns cunoscut, sute de frați din toate denominațiunile au început să vină la serviciile noastre divine pe care trebuia să le ținem duminica.

Astfel, noi eram singura biserică evanghelică de limba română care funcționa.

Când naziștii au pierdut războiul, biserica mea s-a bucurat din nou de libertate religioasă și i-a fost redată fosta clădire. Împreună cu bapțiștii ce se adunaseră cu noi am format o biserică baptistă. Aceasta a devenit biserica baptistă „Sfânta Treime“ care acum se află în strada Profesor Iuliu Valaori. Astfel, într-un anumit sens, pastorul acestei biserici, Vasile Taloș, este succesorul meu.

Mulți dintre cei care s-au adunat să mă asculte acum, mă cunoscuseră personal înainte. Și ceilalți auziseră despre mine, înși cunoșteau cărțile și istoria vieții mele. Pentru ei eu nu eram doar o ființă omenească, ci întruchiparea unei legende care a devenit tot mai frumoasă în decursul anilor, până acolo încât nu mai semăna cu realitatea. Am avut de-a dreptul probleme să-i conving că eu nu sunt eroul legendar pe care și l-au închipuit, ci un om ca toți ceilalți.

ȚARA FAMILIEI WURMBRAND

În România circula între credincioși o glumă: mașina dictatorului Ceaușescu a fost nevoită să se oprească pe un drum de țară pentru o mică reparație. În apropiere, el a zărit o țarancă bătrână ce muncea din greu, săpând pământul cu cazmaua și a intrat în vorbă cu ea. Aceasta i-a povestit cât este de grea viața pe care o trăiește și apoi l-a întrebat: *Dar tu cine ești?*

Fiind surprins că nu a fost recunoscut, Ceaușescu a răspuns: *Citește ziarele. Uită-te la televizor. Ele spun cine sunt eu. Eu sunt «conducătorul genial, zeul laic, geniul Carpaților». Eu sunt acela care aduce adevărul, lumina și dragostea în această țară.*

Femeia, bucuroasă peste măsură, a strigat la soțul ei, care lucra mai departe: *Hei, Ioane, vino repede! A sosit fratele Wurmbrand!*

Un creștin american a scris o carte despre România pe care a intitulat-o: „Țara familiei Wurmbrand“.

Împrăștiind aureola de legendă care s-a creat în jurul persoanei mele, și vorbind ca un om obișnuit, am predicat în biserici, inima mea fiind inundată de dragoste și bucurie.

CÂT SUNT EU ?

Într-o seară mă aflam în adunarea din strada Popa Rusu, unde fusesem ordonat ca diacon, în secret, pe vremea naziștilor, când era de neconceput ca unui evreu să-i fie dată o slujbă în biserică. Dar aceasta era o biserică în limba germană și fasciștii n-au îndrăznit s-o închidă.

Ordinarea a avut loc în cea mai mare taină. Doar cei doi care și-au pus mâinile peste mine și doi martori au fost prezenți. Ușa era încuiată. Frații germani Fleisher și Strobel nu se temeau de furtuna antisemită care bântuia afară.

Tot în această biserică eu am oficiat mai târziu primul meu botez, al unui evreu care nu știa nici un cuvânt românește. În timpul serviciilor divine, eu vorbeam iar el citea, citea din Noul Testament al său în limba rusă. Înainte de botez i-am spus: *Eu nu pot oficia acest botez, fără să-mi dau seama cât cunoști Scriptura. Citește un verset pe care-l dorești și explică-mi-l.*

El și-a deschis Biblia la 2 Corinteni 12: 11, unde Pavel scrie: *Eu sunt un nimic*, apoi și-a închis cartea

și a întrebat: *Dacă Pavel a spus că este nimic, dumneata cât crezi că ești?*

I-am mulțumit. El cunoștea Scriptura mai bine decât mine.

O EROINĂ A CREDINȚEI

După București, am călătorit în alte orașe ale țării. Am văzut „minunile socialismului“ pretutindeni. Acolo unde înainte fuseseră mașini și camioane, acum oamenii erau nevoiți a folosi căruța cu cai. Vitrinele magazinelor erau goale. Oamenii stăteau la rând ore în șir la roșii, varză, lapte. Existau rații alimentare la multe produse. Străzile și casele erau slab luminate. În fiecare oraș am întâlnit eroi mai mici sau mai mari ai credinței dar, totodată, și trădători lași sau pe față ai acesteia. Una dintre eroine, care a călătorit cu noi în câteva locuri, a fost doctorița Margareta Pescaru.

În 1950, eram aproape de moarte în spitalul închisoare Târgu-Ocna. Comuniștii au moștenit de la capitaliști faptul că disprețuiau ideea ca fiecare celulă să aibă o infirmerie și un doctor, iar medicilor li se spunea: *Aplicați medicină veterinară asupra acestor prizonieri. Îngrijiți-i ca pe niște boi sau cai ca să poată să lucreze ca sclavi. Dacă nu mai pot fi recuperați, lăsați-i să moară.*

În închisori, au fost două feluri de medici. Unii dintre aceștia erau prezenți la torturarea prizonierilor și glumeau cu călăii. Din când în când, luau pulsul celui chinuit și ziceau: *Acum lasă-l puțin să se odihnească.* În acest timp ei se distrau cu ofițerul de poliție

apoi ziceau: *Acum poți să începi din nou, dar fii atent să nu-l lovești în regiunea inimii. S-ar putea să moară prea curând și nu mai scoți nici o informație de la el.*

Dar erau și o altă categorie de medici, care își luau în serios datoria lor de bază, aceea de a salva viața omului. Cu totul deosebită printre aceștia a fost Margareta Pescaru. Fiind creștină, ea strecura în ascuns medicamente în închisoare. Medicii, ca și toți ceilalți erau percheziționați când intrau în închisoare, dar ea a reușit deseori. Multe vieți omenești, inclusiv a mea, au fost salvate în acest fel.

Dacă un doctor ar fi fost prins strecurând medicamente în închisoare, ar fi fost bătut foarte crud, apoi întemnițat timp de mai mulți ani. Riscul era considerabil.

Doctorița Pescaru a luat legătura cu familia și prietenii mei. De asemenea, ea ne-a făcut rost, atât mie cât și altora prin mine, de streptomycină, medicamentul-minune pentru tuberculoza care era mult răspândită în închisoare.

PREVENIND O ORGIE DE CRUZIME

Dar ea a făcut chiar mai mult decât atât. În închisorile de la Pitești, Suceava și la Canal, comuniștii începuseră așa-numita reeducare a prizonierilor. Unii au fost corupți prin promisiuni de libertate, dacă își vor bate și tortura colegii de celulă, pentru a-i face să dezvăluie delictes care erau împotriva statului, pe care nu le divulgaseră în timpul interogatoriului. Prizonierii trebuiau, de asemenea, să-și renege toate con-

vingerile politice sau religioase pentru care fuseseră condamnați. Ei trebuiau să promită totală credință comunismului.

Era permisă orice metodă care aducea rezultate bune: bătaia pe tălpile picioarelor și în regiunea genitală, spargerea dinților cu pietre, forțarea prizonierilor să ingere fecale și urină, frustrarea lor de somn, interzicerea de a merge la toaletă și tot felul de alte metode degradante.

Oamenii trebuiau să se teamă tot timpul. Când prizonierii erau forțați să fugă în sus și în jos pe scări urmați de gardieni cu bastoane, fiecare fugea pentru a-și scăpa viața, care, deși nenorocită, era în acel moment tot ce mai conta pentru ei. Unii nu au cedat, dar aceștia au fost doar câțiva. Unii au murit sub tortură. Tortionarii, nesatisfăcuți doar de faptul că îi omorau, urinau pe cadavre.

Fiecărui prizonier i se permitea să ia o singură cană de apă pe zi de la robinet, dar mai întâi, trebuia să se prezinte cu această cană la reeducator care scuipa în ea. Apoi prizonierul putea să bea. Isus a folosit saliva pentru a vindeca. Cunosce un deținut care atunci și-a pus întrebarea: *Dacă saliva lui Isus a putut vindeca un orb, oare scuipatul acestor oameni răi n-ar putea de asemenea vindeca, ținând cont de faptul că noi acceptăm acest lucru cu resemnare și dragoste față de răufăcător?*

Autoritățile au adus câțiva din acești reeducatori la închisoarea-spital, destinată pacienților cu tuberculoză, pentru a-și începe lucrarea lor distrugătoare. Reeducarea fusese un adevărat iad pentru cei sănătoși. Ce dezastru avea să dezlănțuie aceasta printre cei bol-

navi, mulți dintre ei atât de aproape de moarte? În șoaptă, i s-a comunicat primejdia doctorei Margareta Pescaru. Ea a realizat incredibilul. S-a hotărât să se ducă la cei mai răi dintre acele fiare și să pledeze în favoarea celor nevinovați. După ce a călătorit o noapte întreagă până în capitală, s-a dus la autoritățile superioare care supravegheau închisorile, adică la șefii călăilor. Dumnezeu a ajutat-o să capete trecere înaintea lor, tot așa cum a ajutat-o și pe împărăteasa Estera să capete trecere înaintea lui Ahașveroș. Nu avem nici o idee ce i-a convins. Oare frumusețea ei fizică ori mai degrabă razele puterii lui Dumnezeu strălucind prin ea? Ea a pledat cu succes. A făcut apel la demnitate. Târgu-Ocna era singura închisoare-spital mare din țară; era în joc prestigiul țării și așa mai departe. Cert este că, pentru prima dată în istoria comunismului în România, a încetat torturarea celor nevinovați.

UN CREȘTIN DEVINE OFIȚER DE MILIȚIE COMUNIST

Un alt erou a fost X (nu este nimerit să-i dezvăluim numele nici chiar acum). În timpul acelor ani întunecoși, existau mulți, care purtau haina de deținut pentru Cristos. Dar X a făcut un sacrificiu mai mare.

Pentru a distruge Biserica din interiorul ei, comuniștii s-au infiltrat în rândurile acesteia, plasându-și oamenii lor, care deveniseră preoți sau pastori în acest scop, în poziții de încredere. Fratele X s-a gândit: *Oare de ce n-am proceda și noi la fel?*

David zicea: *Nu-i alta ca sabia lui Goliat* (1 Samuel 21: 9). Traducătorii consideră adesea că sunt mai înțelepți decât autorii și că trebuie să-i corecteze pe aceștia. Acest lucru este valabil și în cazul traducătorilor Bibliei. În originalul grec al versetului din Matei 10: 1 este scris că *Isus a dat celor 12 ucenici ai Săi puterea duhurilor necurate*. În Bibliile noastre scrie că *le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate*, ceea ce este cu totul altceva.

Cum în timp de război, spionarea inamicului nu putea fi contracarată doar predicând Evanghelia – trebuia să existe și contraspionaj – tot așa, tânărul frate X a devenit ofițer al securității, pentru a sluji Bisericii, care se aduna în ilegalitate, și în special mie.

Frații și surorile care au fost întemnițați purtau o uniformă care era foarte apreciată de credincioși. X era detestat și privit ca trădător care a trecut în rândurile vrăjmașului. Credincioșii își puteau desigur pune întrebări: *Cine știe ce face el în realitate? Poate a ajuns chiar să tortureze.*

El purta rușinea și își făcea bine slujba. Nu a fost singurul. Prin oameni ca aceștia, noi puteam ști dinainte pe cine intenționau să aresteze. Am fost informat chiar după ce am fost exilat în Vest, despre amenințările care planau asupra vieții mele.

L-am întâlnit pe acest erou al credinței, fratele X. Frații români încă nu-i cunosc povestea. Ce privilegiu am avut ca să-l îmbrățișez!

Unii frați, instruiți de pastorii lor credincioși, au acceptat rolul de a deveni informatori ai Securității atunci când li s-a cerut acest lucru (lucrul acesta a fost propus aproape tuturor creștinilor). Ofițerii de

miliție aveau să se întâlnească cu acești informatori în apartamente conspirative și în acest fel noi puteam afla adresele. Apoi, unii membri ai Bisericii persecutate puteau spiona aceste apartamente aparținând Securității și în acest fel se afla identitatea adevăraților trădători. Acești falși informatori erau foarte atenți în a spune Securității doar lucruri care îi derutau. Despre această latură a activității creștine este înțelept a spune cât mai puțin.

COLABORATORI AI COMUNIȘTILOR

Revenind în România, am întâlnit conducători de frunte din diferite denominațiuni. Unii dintre aceștia fuseseră colaboratori ai comuniștilor. Simțindu-se teribil de vinovați, ei n-au îndrăznit să-și ridice ochii. Tremurau de teamă că se vor deschide arhivele Securității și ale Departamentului Cultelor și publicul va cunoaște în detaliu tot ce au făcut ei. Unii din ei erau în vârstă. Având în vedere că în România comunismul a dominat patruzeci și cinci de ani, ei s-au întrebat probabil ce vor face la o asemenea vârstă, lipsiți de slujbe și pensii. Am încercat să le ușurez conștiința spunându-le că, desigur, într-o oarecare măsură colaborarea fusese legitimă.

Nu le-am spus că este bine să ne supunem dictatorilor pentru că Pavel a scris în Romani 13: 1: *Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.* O stăpânire care urăște pe Dumnezeu nu vine de la Dumnezeu.

Eu cred, ca și sfântul Augustin, că *fără dreptate, statele nu ar fi nimic mai mult decât niște cete de tâlhari. Datoria noastră este să-i dezmembrăm din cete și să încercăm să salvăm sufletele celor din bandă.*

De ce atunci n-a scris Pavel ca Augustin?

Eu cred că este înțelept să spui câteva cuvinte plăcute tiranilor sub care ești obligat să trăiești, atâta timp cât tot nu-i poți înfrânge. Iosif și Daniel au fost prim-miniștri sub tirani. Cuvintele diplomatice fac parte și ele din arsenalul creștinului.

Tălmăcind visul împăratului, care prezicea suferințe teribile pentru acesta, Daniel a spus lui Nebucadnețar, care nu cu mult înainte aruncase în cuptorul aprins pe cei trei prieteni ai lui Daniel: *Domnul meu, visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi și tâlcuirea lui pentru potrivnicii tăi!* (Daniel 4: 19). În inima sa, poate Daniel gândea: *Toate pedepsele de la Dumnezeu, o, împărate, sunt drepte și sper ca Dumnezeu să nu se răzgândească.*

CE AR TREBUI SĂ DĂM CEZARULUI

Isus a spus: *Dați Cezarului ce este al Cezarului*, o învățătură foarte clară. Evreii trebuiau să dea împăratului roman ceea ce i se cuvenea. Dar, ce îi aparținea lui în mod legitim în Palestina? Nimic. Armata romană invadase Palestina prin violență și o stăpânea cu cruzime. Istoricul Iosif Flavius a scris că atunci când evreii s-au răsculat cerând un minimum de drepturi umane, romanii au crucificat atât de mulți, încât n-a

mai rămas lemn pentru alte cruci și nici loc unde să fie puse. Cezarii nu sădiseră nici un pom și nici nu construiseră vreo casă în Palestina. *Să dai Cezarului ce este al Cezarului* înseamnă să nu-i dai nimic altceva, decât doar o cizmă în spate.

Cine sunt autoritățile care se află la conducere pretutindeni? Sunt rebelii de ieri sau succesorii lor. Cromwell și alții au luptat împotriva tiranilor din Britania; de aceea regimul democratic a fost după voia lui Dumnezeu. O casă regală a fost înfrântă prin violență de alta; de aceea actuala regină a Angliei este o autoritate după voia lui Dumnezeu.

Americanii au călcat un jurământ de supunere față de regele Angliei și au făcut o revoluție ce a avut izbândă. Iată de ce autoritățile americane de azi sunt de la Dumnezeu.

Concluzia? Înfrânge comunismul și alți dictatori. Dacă nu reușești, ești rebel. Dacă reușești, vei fi un conducător ales de Dumnezeu care ți-a dat biruința.

Sub Hitler, Mussolini, Stalin, Ceaușescu ca și sub mulți despoți din vechime, creștinii au fost înșelați de o falsă interpretare a acestui verset Romani 13: 1, pentru a deveni colaboratori în fapte rele. Ei nu și-au dat seama că aceste cuvinte politicoase „Fiecare să fie supus autorităților care se află la conducere“ apar doar spre sfârșitul unei cărți care precizează în toate paginile anterioare că fiecare trebuie să se împotrivească și să înlăture tirania și nedreptatea. Acest lucru l-au făcut Moise, Ghedeon, Barac, David și alții, toți fiind apreciați ca eroi în Sfânta Scriptură.

Nu i-am considerat vinovați pe cei care au colaborat cu comuniștii. Cineva care s-a născut într-un

mediu păgân devine, în mod natural, păgân. El nu poate fi învinuit. La fel, cine a fost crescut într-o biserică în care fiecare se supune relexor, consideră această practică normală.

Unul din conducătorii de frunte ai Bisericii Baptiste Sovietice, care nu mai este în viață, a spus: *Trebuie să ne supunem autorităților, ceea ce înseamnă nu numai guvernului, dar și KGB-ului* (criminala securitate sovietică) *pentru că și acesta este o autoritate și de aceea este după voia lui Dumnezeu.* Aceasta înseamnă că, dacă ei mi-ar fi cerut să-i spionez pe frații mei de credință, să raportez despre ei și să-i denunț, conștient de faptul că va urma o arestare criminală, eu trebuie să fac astfel. Cum ar putea oare cineva cere creștinilor educați într-o asemenea credință să acționeze în alt fel? Este ca și cum te-ai întreba de ce un copil care a fost învățat limba engleză nu conversează în limba arabă.

Am reușit să mă apropiu de foștii colaboratori care produseseeră atâtea dureri, atât fraților cât și bisericilor. Ei consideraseră că era normal să informeze autoritățile de tot ce se petrecuse în biserică: fiecare cuvânt spus, fiecare decizie luată. Nu s-au gândit la consecințele care-i așteptau pe cei pârâți de ei.

Am încercat să le dovedesc înțelegere. Le-am spus că pentru evrei învățătura talmudică este aceasta: când se ridică un persecutor religios, rabinii trebuie să se împartă în două partide. Una trebuie să rămână întru-totul de partea credinței moștenite, să nu schimbe nici măcar felul de legare a șireturilor; cealaltă, dimpotrivă, trebuie să fie prietenoasă cu opresorul, să mănânce și să bea cu el, cu scopul de a obține o mini-

mă ușurare a suferinței. Meritul înaintea lui Dumnezeu al primului grup, care suferă nu este mai mare decât meritul celui de-al doilea grup, care mănâncă cu tiranul, cu condiția ca acesta să fie călăuzit de intenții bune. Aceste cuvinte i-au ajutat pe unii să se înțeleagă pe ei înșiși mai bine.

Unii au colaborat foarte înțelept. Simpla colaborare verbală cu Ceaușescu, le-a oferit multe concesii. Ei s-au abținut total de la zeificarea lui Ceaușescu, care era numit „dumnezeul laic, geniul Carpaților, cel mai mare gânditor al timpurilor“ și așa mai departe. Episcopul luteran Müller a consimțit să fie membru al Parlamentului Comunist, deși el nu a votat niciodată. Dar micul compromis de a fi acolo, fără să fi flatat vreodată pe conducătorii comuniști, a avut ca rezultat faptul că biserica luterană s-a numărat printre cele care au suferit cel mai puțin.

TRĂDĂTORII

Biserica din România a mai avut și alt fel de colaboratori în rândurile sale. Unii erau trădătorii declarați, care vindeau viețile oamenilor nevinovați pentru bani, deși ei nu câștigau decât o sumă minimă, precum Iuda cei treizeci de arginți. Îmi amintesc că Isus a stat la masă cu Iuda, chiar și după ce acesta L-a trădat. Toate vorbele numeroase, pline de iubire, rostite de Isus ucenicilor la ultima Cină au fost adresate și vânzătorului.

Isus a spus: *Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. Vala-*

bil și pentru Iuda, care a fost asigurat că în casa Tatălui sunt multe locașuri, unul dintre acestea exista chiar pentru ucenicul, care avea deja în buzunarul său prețul trădării, condiția fiind doar să se pocăiască. Isus voia să spună de fapt: *Vă voi lua la Mine* (Ioan 14: 1 - 3). Chiar și atunci când Iuda i-a condus pe soldați să-L aresteze pe Isus și I-a dat o sărutare pentru a fi recunoscut, Isus l-a numit *prietene*, căci prietenia Sa este veșnică.

În original, textul din Ioan 5: 2 sună astfel: *Lângă oi era o scăldătoare* (cuvântul *poartă* – *poarta oilor* în traducerea românească Cornilescu – a fost adăugat de traducător). Merită numele de „oaie a lui Cristos“ numai un om în preajma căruia unul poate găsi curățire de păcate. Marea tragedie constă însă, în faptul că unii dintre trădători erau recrutați nu numai dintre cei mai răi creștini, ci uneori dintre cei mai buni, chiar dintre aceia care fuseseră eroi ai credinței, care suferiseră tortură și închisoare timp de ani de zile. Există un dicton latin: *De hic historia silet – cu privire la acest lucru istoria păstrează tăcere*. Nu se poate spune chiar totul. Unele lucruri sunt prea triste.

PREDICÂND UNUI AUDITORIU NEVĂZUT

Care au fost momentele luminoase ale călătoriei noastre în România?

Sabina și cu mine ne aflăm în fața fastuosului palat al lui Ceaușescu, față de care Buckingham Palace (reședința reginei Angliei) este mic. Se spune

că până și robinetele de la baie sunt de aur, dar «dumnezeul laic» nu a avut nici măcar o dată plăcerea de a le fi folosit. Palatul este construit pe locul unde fusese înainte închisoarea Uranus, a Securității. Această închisoare a fost dărâmată, pentru a face loc reședinței dictatorului. Am stat în temnița subterană. Îndrăznesc chiar să afirm că am predicat din celula mea, chiar dacă acest lucru poate semăna a laudă de sine. Dați-mi voie să vă explic!

Aici, ca și în alte închisori, am fost ținut mai mulți ani singur într-o celulă de unde niciodată nu am văzut soarele, luna, stelele, păsărelele, florile, pomii sau fluturii. Uitasem de existența naturii; nici de culori nu mai știam. În lumea mea cernită, mohorâtă, a zidurilor de ciment fără culoare, a straielor zdrențuite și a pielii cenușii, uitasem cum mai arată albastrul, verdele sau violetul. Niciodată n-am avut o carte sau o bucată de hârtie. În adâncă închisoare subterană, stăpână era liniștea. N-am auzit niciodată un cuvânt sau o șoaptă. Aceasta a constituit o întemnițare din cele mai crude a simțurilor.

În fiecare noapte, în celula mea întunecoasă, eu predicam unui auditoriu nevăzut. Eram obișnuit cu acest auditoriu, chiar atunci când fusesem liber. În 1 Petru 1: 12 stă scris că îngerii doresc să privească la predicarea Evangheliei. Ori de câte ori predicam în biserici, eram conștient că erau de față nu numai oameni, ci și îngeri (căci unde s-ar putea afla îngerii noștri păzitori atunci când noi suntem în biserică?). Întotdeauna m-am străduit să rostesc un cuvânt bun și pentru ei. Dar am făcut greșeala de a crede că nu-

mai îngerii se aflau în auditoriul meu nevăzut. Nu a fost așa.

După ce am sosit în Vest, am publicat trei cărți cu predicile pe care le-am compus în celula mea solitară: „Sermons in Solitary Confinement“ (*Predici din închisoarea solitară*), „If Prison Walls Could Speak“ (*Dacă zidurile închisorii ar putea vorbi*) și „Alone with God“ (*Singur cu Dumnezeu*).

Și atunci s-a întâmplat un lucru foarte ciudat.

Am primit o scrisoare de la un bărbat din Canada care îmi scria că făcuse parte dintr-o familie bună de creștini, dar ca tânăr a luat-o razna în viață și a sfârșit-o în închisoare. Aici el s-a purtat rău și a fost dus singur într-o celulă. În disperare, se gândea cât de tristi trebuie să fie părinții săi evlavioși. Ar fi dorit să se întoarcă la Dumnezeu dar nu știa cum. Atunci s-a rugat: *Doamne, dacă există undeva în această lume un alt prizonier care este singur ca și mine și care Te cunoaște, adu-mi Te rog gândurile lui.* Apoi a auzit o voce lăuntrică care i-a spus: *Dumnezeu te caută cu și mai multă sânguință decât Îl cauți tu. Dorința unei vaci de a fi mulsă e mai mare decât a unui vițel de a suga. El te caută și știe cum să găsească ceea ce caută. Stai liniștit și încrezător! El va ajunge la tine.*

Și apoi, seară de seară, de undeva de departe, el a auzit acest fel de predică.

Omul s-a pocăit. Din milă, termenul înmormântării sale a fost scurtat și a fost eliberat. Anii au trecut, el s-a căsătorit, are o familie și a ajuns diacon într-o biserică.

Într-o zi el a intrat într-o librărie creștină și a văzut un titlu ciudat pe coperta unei cărți: *Predici din*

închisoarea solitară. Pentru că el însuși fusese singur într-o celulă de închisoare, a început să se întrebe: *Cui ar putea predica cineva care se află singur în închisoare?* El a citit cartea și mai târziu mi-a scris: *Domnule Wumbrand, dumneavoastră nu ați predicat în zadar. Eu am fost închis singur în același timp cu dumneavoastră, unul în România unul în Canada. Am recunoscut predicile. Totuși eu am auzit predicile dumneavoastră acolo în închisoare și ele m-au adus înapoi la Cristos. Vă mulțumesc că le-ați compus.*

Poate n-aș fi acordat prea multă atenție acestei scrisori dacă n-aș fi primit încă una de la o doamnă din Anglia care mi-a descris același efect.

Apoi am întâlnit un pastor francez. Mi-a spus că el era necredincios când i-a apărut într-o vedenie un pastor care îi vorbea despre Cristos. El s-a convertit și cu timpul a devenit un slujitor al Bisericii, care a câștigat multe suflete pentru Stăpânul său. Și acest om a văzut într-o zi cartea *Predici din închisoarea solitară*. Pe coperta ediției franceze se află o fotografie a mea. El m-a recunoscut de îndată ca fiind omul din vedenia sa.

PREDICÂND DINCOLO DE TIMP ȘI SPAȚIU

Evreii au trei cuvinte pentru „suflet”: *nephesh*, *ruach* și *neshamah*. *Neshamah* reprezintă stadiul cel mai înalt. *Kabalah*, cea mai de seamă carte de misticism iudaică îl denumește pe acesta „supersuflet”.

La cel mai înalt nivel al său, sufletul este dincolo de timp și spațiu. Un om închis între patru pereți poate ajunge la oamenii care se află la mii de mile depărtare. Când am primit aceste scrisori, ele au aruncat o nouă lumină asupra unor declarații ciudate ale apostolului Pavel: *Cuvântul adevărului Evangheliei a ajuns până la voi și, de asemenea, în toată lumea* (Coloseni 1: 5, 6). *Credința voastră este vestită în toată lumea* (Romani 1: 8), și așa mai departe. Cuvintele acestea îmi păreau exagerări așa de mari, încât ar fi putut fi considerate de-a dreptul ca minciuni. Pavel nu știa de Japonia sau America. Chiar cu lumea cunoscută atunci, Evanghelia n-ajunsese departe. Dar omul ascuns al inimii, omul dinăuntru, *neshamah*, poate comunica în ciuda granițelor existente. Omului dinăuntru i se întâmplă lucruri de care omul din afară, cel conștient, nu știe nimic.

Stă scris că toți evreii, care au trecut prin Marea Roșie în timpul ieșirii lor din Egipt, *au fost botezați* (1 Corinteni 10: 2). Erau poate două sau trei milioane de persoane. Nici unul nu știa că acest lucru li se întâmplă. *Toți cei care au fost botezați în Cristos Isus au fost botezați în moartea Lui* (Romani 6: 3). Dintre cei botezați 90% nu au știut acest lucru. Soția mea și cu mine, când am fost botezați n-am știut că *noi am fost înmormântați împreună cu El* (versetul 4), sau că vechea noastră ființă *a fost răstignită cu El* (versetul 6). Un om și-ar aminti dacă ar fi fost răstignit. Nici unul din noi nu-și amintește așa ceva. În *neshamah*-ul nostru se petrec lucruri de care conștientul, o mică parte a minții noastre, nu știe.

Personal, eu n-am avut niciodată experiența de a-L accepta pe Cristos ca o noutate. Atunci când, la

vârsta de douăzeci și șapte de ani, am auzit Evanghelia de la un dulgher, am avut mai degrabă impresia că am recunoscut ceva ce întotdeauna am dorit, ceva ce întotdeauna am căutat. Platon a scris: *A ști înseamnă a recunoaște.*

O predică reală, care curge din castelul lăuntric al inimii, o predică pe care însuși predicatorul o ascultă cu uimire, neștiind că el a cunoscut aceste lucruri înainte, constituie un eveniment existențial, pe care ascultătorii și-l reamintesc chiar după zeci de ani. Aceasta ajunge la marginile pământului și produce un efect impalpabil. În cartea sa „The Peace Child“ (*Copilul păcii*), Richardson spune că mulți misionari au descoperit triburi care cunoșteau principiile credinței creștine, pe care nu le învățaseră de la predicatori văzuți. Predicile ajunseseră de departe până la ei.

Pe când mă aflam împreună cu soția mea în fața imensului palat al lui Ceaușescu, mi-am amintit aceste lucruri și am cugetat asupra lor. În celula mea de sub pământ am avut mai multă bucurie decât ar fi putut el visa vreodată, chiar atunci când se afla în culmea puterii sale. Lucrarea sa a fost în zadar. Din acest palat, ca și din altele, într-o zi nu va mai rămâne piatră pe piatră. Dar sufletele câștigate pentru Cristos vor rămâne pentru vecii vecilor și ele vor trece din slavă în slavă.

Sabina și cu mine ne-am îmbrățișat de bucurie că am revăzut aceste locuri și am rostit o rugăciune de mulțumire.

CÂȘTIGÂND SUFLETE ÎN ÎNCHISOARE

De acolo ne-am dus la fosta clădire a Comitetului Central al Partidului Comunist. De la balconul acesteia, Ceaușescu începuse să-și țină ultimul discurs când a fost întrerupt de strigăte: *Uciagașule! Criminalule! Jos comunismul!* A fugit cu un elicopter care se afla pe acoperiș și s-a dus la moarte. Sub această clădire a fost o altă închisoare subterană. Și acolo am petrecut doi ani de singurătate. Acolo jos, sub pământ, am predicat Evanghelia, bătând în perete pentru prizonierii din celulele alăturate, în alfabetul Morse. Mulți deținuți au crezut în Dumnezeu ascultând aceste predici și și-au schimbat felul de viață.

Pastorul norvegian Fjeldstadt, misionar în Israel, mi-a spus că a întâlnit acolo un evreu care, atunci când a început să-i vorbească din Evanghelie, i-a spus zâmbind: *Ai venit prea târziu. Am auzit Evanghelia cu mulți ani în urmă, de la un coleg de închisoare care bătea alfabetul Morse în perete, pe când eram singur într-o celulă, în România. Am crezut în Evanghelie atunci și cred și acum.*

M-am bucurat de fiecare pas pe care l-am făcut în România. Fiecare loc mi-a readus în minte amintiri plăcute.

Stăteam în fața actualului sediu al poliției, locul unde soția mea și cu mine fuseserăm reținuți de atâtea ori pe timpul fasciștilor și al comuniștilor. La București, am revăzut o soră care, împreună cu tatăl ei, un predicator baptist, fuseseră întemnițați de fasciști în acel loc odată cu mine și cu mulți alții. Fuseserăm denun-

țați că am organizat servicii divine ilegale în case. Ne-am amintit cât de fericiți am cântat acolo.

A urmat apoi închisoarea Malmezoon din București, unde am fost deținut atât pe vremea fasciștilor cât și a comuniștilor (a fost mult mai rău pe vremea celor din urmă). În timpul războiului, am fost duși acolo șase frați și surori, fiind puși laolaltă bărbați și femei în timpul zilei.

Odată, comandantul, un colonel, a intrat în încăperea și a strigat: *Am auzit că voi cântați aici imnurile voastre, ceea ce este interzis. Ia să aud și eu unul!* Am cântat: *Cu răni și spini pe frunte Isus a suferit.* Colonelul a ieșit din celulă, fără să zică un cuvânt. După mulți ani, am aflat de la Filip Șmilovici, un creștin evreu deosebit, care îmi fusese coleg de temniță cu acea ocazie și care acum locuiește în Israel, că acel colonel a devenit frate în Cristos.

Cântarea noastră a ajutat poate și la mântuirea altora.

LOCUL CENTRAL ÎN VIAȚA MEA

Mă aflam din nou pe strada Olteni, unde fusese biserica mea. Pe aceeași stradă se găseau o biserică ortodoxă și o sinagogă. Ceaușescu nu avea nevoie de asemenea clădiri așa că au fost toate dărâmate.

Olteni! Câte amintiri am din acel loc! Acolo mi-am făcut, cu multe lacrimi, prima mărturisire publică de pocăință. Serviciul divin fusese ținut de pastorul Adeney din cadrul Misiunii Bisericii Anglicane pentru evrei. El și-a dedicat viața evreilor și a predicat

patruzeci de ani având doar puține roade vizibile. Dar nu și-a abandonat misiunea. Mai târziu s-a văzut că nu muncise în zadar. El l-a adus la Cristos pe Isac Feinstein, care a devenit un bine cunoscut predicator evreu creștin care a îndurat moartea de martir. Altul a fost Așer Pitaru, care mai târziu a fost împreună cu mine într-o închisoare comunistă. Prizonierii ca și gardienii îl numeau „Domnul” (1 Corinteni 13), deoarece acest imn al dragostei din Biblie era subiectul său favorit, despre care vorbea tuturor, chiar și gardienilor, care îl tratau cu respect. Când Pitaru a ajuns în fața instanței, martorul principal al acuzării a fost un prieten al său. Pitaru n-a vorbit niciodată împotriva acestui om, ci a rostit doar cuvinte iubitoare; nu a vorbit niciodată de păcatul acestui om. Aceștia și încă mulți alții au constituit roadele lucrării lui Adeney.

Biserica din Olteni a fost locul convertirii mele și apoi al lucrării mele pastorale. Toți numeau această biserică drept „biserica dragostei”, fiindcă, deși era nominal luterană, era într-adevăr singurul loc interdenominațional din România. Închinători de tot felul, ortodocși, baptiști, penticostali, nazarineni, adventiști – toți se simțeau acasă în acel cuib. Când cineva care credea în botezul copiilor își boteza copilul, noi toți ne bucuram împreună cu el. Când altcineva cerea să fie botezat la maturitate, cei care se botezaseră când fuseseră copii, erau prezenți pentru a sărbători evenimentul. Colegul meu, pastorul Solheim, a predicat despre convingerea lui că la Sfânta Cină noi primim odată cu pâinea și vinul, trupul și sângele real al lui Cristos. Eu credeam că-i un simbol. Nu au fost neînțelegeri în privința aceasta. Isus a spus: *Luați, mâncați, beți*. El nu a spus: *Cîndăniți-vă ca să vedeți care*

interpretare este corectă. Cina este ceea ce este ea, nu ceea ce credem noi despre ea.

S-a purtat bine de grijă celor săraci în acea biserică și totodată am ajutat multe alte biserici. În acest loc am început prima misiune secretă pentru armata sovietică ce ne invadase țara. Am tipărit Evanghelii și Noul Testament pentru ei.

Biserica Olteni este scumpă inimii mele și din alt motiv: aici ne-am întâlnit în secret la mansardă, care era casa mea parohială, cu Stuart Harris, acum președinte al Misiunii Creștine Internaționale pentru Lumea Comunistă. Ei au fost primii vizitatori străini care nu s-au lăsat induși în eroare de liderii oficiali ai bisericii. Ne-am întâlnit noaptea și le-am istorisit toată suferința noastră.

Această întâlnire a constituit cu adevărat piatra de temelie a Misiunii noastre pentru Lumea Comunistă, care s-a extins în peste patruzeci de țări, a introdus milioane de Biblii, Noi Testamente, Evanghelii și alte cărți în țările comuniste și a mobilizat sute de mii de persoane în rugăciune pentru cei persecutați. Am fost de ajutor și prin emisiunile de radio și prin sprijinul financiar oferit familiilor celor din închisoare.

EȘTI GATA SĂ URCI ÎNTR-UN CAR DE FOC?

Am ținut multe predici în România; nu le pot enumera aici. Dar aş vrea să vă împărtăşesc câteva din gândurile mele legate de situația specială din România.

Am vorbit despre ușurința cu care oricine poate fi răpit la cer. Oricine poate fi răpit astăzi, dacă dorește să călătorească precum Ilie. Iată cum: *Un car de foc și niște cai de foc (...) și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt* (2 Împărați 2: 11).

Este cineva aici gata să se suie într-un asemenea car incomod? am întrebat. Atunci poate fi răpit.

Unde ai dori să fii luat? Isus ne-a făcut o mare făgăduință: *Celui ce va birui îi voi da să șadă împreună cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut împreună cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie* (Apocalipsa 3: 21).

Oricine poate veni să șadă pe tronul acesta. Daniel ne oferă o descriere a acestuia. *Scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roatele lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui* (Daniel 7: 9 - 10). Ești tu pregătit să stai pe un astfel de tron? Atunci poți avea un loc de onoare stând pe acesta.

Eu vin din Vest, unde se predică mântuirea, o mântuire ieftină. Doar să crezi, asta-i tot! Dacă crezi, vei avea nu numai veșnicia dar și sănătate și prosperitate aici.

Această falsă învățătură apuseană are mai multe șanse să vă distrugă viața spirituală decât comunismul.

A fi creștin înseamnă a crede în El, adică să crezi în sacrificiul Său de pe Golgota și în învățătura Sa că și noi trebuie să ne lepădăm de noi înșine și să-L urmăm. Noi trebuie să fim răstigniți și îngropați împreună cu El nu în sensul fizic, (deși în partea de sud a Sudanului au fost răstigniți creștini chiar și în

anul 1990), ci avântându-ne în lupta teribilă împotriva păcatului, a lumii și a Diavolului și niciodată să nu renunțăm la aceasta, chiar dacă am pierde mai multe bătălii. Despre Marea Britanie se spune că în războaie pierde toate bătăliile dar are totdeauna biruința finală. Așa trebuie să se întâmple și cu noi.

Credința creștină poate aduce vindecare. Soția mea, fiul meu și cu mine am fost vindecați de multe ori prin credință.

Dar este adevărat și faptul că mulți se îmbolnăvesc datorită credinței lor. Oameni perfect sănătoși au devenit creștini. Din acest motiv au fost întemnițați, bătuti, torturați și și-au pierdut sănătatea datorită lui Cristos.

El a făcut ca mulți să prospere în afaceri dar mulți, care avuseseră o viață bună, au pierdut totul. Casele și averile le-au fost confiscate, trebuind să plătească mereu și mereu amenzi mari pentru că au devenit creștini.

Nu slujiți lui Cristos pentru ceea ce puteți obține de la El. Ioan și Maria Magdalena L-au iubit pe Cristos atunci când El nu a putut face nimic pentru ei. El atârna pe cruce, zdrobit de durere, însetat și rostind cuvinte ce păreau a indica deznădejde.

Maria Magdalena L-a iubit pe Isus, chiar și atunci când El nu i-a putut da nimic. Ea L-a iubit și atunci când Se afla neînsuflețit în mormânt și a cheltuit bani pe miresme pentru a-L îmbălsăma.

Unde este atunci bucuria creștinului? Pavel spune: *Eu mă bucur să sufăr pentru voi acum*. Un creștin plânge cu toți cei ce plâng – nu doar cu cei care plâng pentru scurtă vreme, dar și pentru aceia care plâng și

scrâșnesc din dinți, în deznădeje, în iad. Nu numai Isus dar și toți ucenicii Săi împărtășesc durerea celorlăți.

El împlinește ceea ce lipsește. Isus Cristos nu S-a mulțumit doar să fie răstignit pentru omenire ci a coborât în iad. Chiar dacă nu I s-a adus nici o vătămare acolo, doar faptul că a fost într-un asemenea loc al ororii, auzind țipetele și urletele, simțind focul și pucioasa, trebuie să fi fost cumplit. Nici un om normal nu poate citi descrierea iadului făcută de Dante fără să se înfioare.

ÎN UNIRE CU DUMNEZEU

Dar aceasta nu a fost îndeajuns pentru Isus. El este răstignit din nou ori de câte ori creștinii spirituali cad în mreaja păcatului (Evrei 6: 6).

Nici aceasta nu a fost suficient pentru a-Și manifesta belșugul iubirii Sale față de noi. El sălășluiește în cei credincioși. El trăiește viața noastră împreună cu noi. El face acest lucru cu răbdare, dar Se întreabă uneori: *Până când voi fi cu voi?* (Matei 17:17). Fiecare cădere, fiecare păcat, fiecare slăbiciune și îndoială a noastră Îl torturează, pentru că El a devenit una cu noi. În noi, El nu este o ființă separată. Se produce o simbioză.

În românește, Isaia 48: 12 sună astfel: *Ascultă-Mă, Iacove! Și tu, Israele, pe care te-am chemat! Eu, Eu sunt Cel dintâi și tot Eu sunt Cel din urmă!*

Dar originalul ebraic scrie: *Un Eu care este un Eu-El, dar Cel care este numai Eu este Cel din urmă.* Dumnezeu și cu mine ne-am unit într-o singură

persoană. Nu există nici un necaz al meu pe care El să nu-l împărtășească și nici o îndoială, răzvrătire sau greșeală. El simte totul împreună cu mine. În nemărginita Sa dragoste, El ia totul asupra Lui.

Și ne găsim bucuria în supremul serviciu preotesc de a ne aduce jertfă pe noi înșine. Suferim pentru oricine, căci Cristos care poartă suferința locuiește în noi. Cristos nu este acum doar în slavă, ci El rămâne în noi Om al durerii, obișnuit cu suferința.

BOTEAZĂ-MĂ ORI TE ÎMPUȘC !

Aș vrea să relatez o situație-limită luată din viață.

În URSS Annmarie Schmidt fusese arestată pentru activitatea ei ilegală în cadrul bisericii. Așa cum se întâmpla de obicei, a fost bătută și torturată pentru a fi determinată să divulge numele celorlalți frați și surori implicați în activitatea nepermisă a bisericii. Ea nu numai că n-a cedat ci a fost preocupată, așa spune chiar obsedată, doar de un singur gând: cum să ajute la mântuirea celui ce o tortura. Pentru ea problema era nu cum să scape de suferința imediată sau de o condamnare la mulți ani închisoare, ci cum să-și scape călăul de păcat și de iad.

Ea i-a spus: *Mă bateți în zadar. Prin bătaie n-o să alungați niciodată din inima mea nici dragostea pentru Dumnezeu, nici pentru dumneavoastră.*

Cel ce o tortura a râs cu poftă: *Ce fată proastă ești! Eu te bat, iar tu zici că mă iubești!*

Erau ocazii când se putea vorbi mai mult cu cei care torturau. Câteodată ei se plictiseau bătând.

Unul dintre aceștia mi-a spus: *Voi, deținuții, țipați când sunteți bătuti. Voi simțiți durere, dar ce este suferința voastră în comparație cu a mea? Voi sunteți bătuti cam jumătate de oră. Noi trebuie să batem atât de mulți. Nu este timp pentru mai mult de atât. Apoi vă odihniți în celulă. Dar eu trebuie să bat opt ore pe zi. Fac acest lucru șase zile pe săptămână, douăsprezece luni pe an, timp de zece ani. Singura muzică pe care o ascult este zgomotul biciului și țipetele celor torturați. Îmi vine să înnebunesc. Seara mă îmbăt, apoi mă duc acasă unde îmi bat și nevasta. Asta e viața mea. Eu sufăr mai mult decât voi.*

Cei ce torturau luau pauze pentru a bea cafea sau pentru a fuma. Dacă prizonierul era fumător, îi ofereau și lui o țigară. Poate un sfert de oră dintr-o oră, călăul era un tip vesel, gata să converseze și chiar să glumească cu victima sa.

În felul acesta, călăul acela a luat declarația de dragoste a fetei drept o glumă.

Ea a continuat: *Vă voi spune acum niște cuvinte pe care, în condiții normale, nu le-ați fi auzit niciodată de la o fată. Când dumneavoastră mă bateați, eu vă priveam mâinile. Ce frumoase sunt! Îmi închipui cât de mult se bucură soția dumneavoastră când o mângâiați. Vă pun o simplă întrebare: Nu-i așa că a mângâia e un lucru mult mai plăcut decât a bate? Când vă mângâiați soția, amândoi simțiți plăcere. Cu siguranță că nu vă bucurați mai mult atunci când bateți decât atunci când mângâiați.*

Aveți buze foarte atrăgătoare. Cât de mult trebuie să se fi bucurat soția dumneavoastră, atunci când ați

sărutat-o prima dată. Nu este mai bine a săruta decât a înjura și a blestema, rostind cuvinte urâte?

El a strigat: *Încetează cu această vorbărie stupidă. Nu mă interesează minciunile tale creștine. Mai bine mi-ai spune cu cine ai lucrat în activitatea ta ilegală. Nu discutăm probleme de dragoste aici, ci trebuie să descoperim activitățile contrarevoluționare.*

Dar ea i-a răspuns: *Am un Prieten care nu numai că mă iubește, ci este dragostea însăși. De la El am învățat să iubesc pe oricine din inimă. Îi iubesc pe cei care-mi fac bine, dar îi iubesc și pe cei care îmi fac rău.*

Atunci el i-a dat un pumn și fata a căzut pe cimentul celulei, s-a lovit la tâmplă și a leșinat.

Când s-a trezit, l-a văzut pe anchetator șezând, adâncit în gânduri. Acesta a întrebat-o: *Cine este acest Prieten ciudat care te-a învățat să iubești atât pe cel bun cât și pe cel rău, fără să faci nici o deosebire?*

Ea i-a răspuns: *Este Isus, și i-a vorbit despre El.*

Cum pot să-I devin și eu prieten? a întrebat acesta. *Trebuie să vă pocăiți de păcatele dumneavoastră, să credeți în moartea Lui pe cruce pentru dumneavoastră și să fiți botezați.*

Atunci botează-mă, a cerut el.

Ea a răspuns: *Eu nu vă pot boteza, lucru care nu era adevărat. Oricine poate boteza în astfel de situații excepționale. Dar ea nu știa acest lucru.*

Omul și-a scos revolverul, l-a îndreptat spre ea și i-a spus: *Botează-mă ori te împușc!*

Asta nu trebuie să ne pară ciudat. El a împlinit cuvintele lui Isus care a zis: *Unii iau Împărăția lui Dumnezeu cu năvală* (Matei 11: 12). *Cu năvală* (prin

violență în alte traduceri) poate însemna și amenințând cu un pistol.

A târât-o la un bazin, a aruncat-o în apă și ea l-a botezat. A fost o convertire sinceră. Dovada acestui lucru constă în faptul că riscând mult, el a reușit s-o elibereze.

Această Annmarie este Ani-Hu-Ani, o simbioză între El, Mântuitorul și ea însăși. Chiar și sub cea mai grea tortură, ea nu a avut decât un singur gând: mântuirea celui mai rău dintre oameni. Ea a acceptat suferința mănătită de o dorință misionară și a obținut biruință.

IERTÂND UN CĂLĂU

Continuându-mi predica, eu am insistat: Voi toți ați suferit mult datorită comuniștilor, într-un fel sau altul, fizic, psihic sau social.

Lipsește ceva la crucea lui Cristos. Tot ce a făcut El până acum pentru omenire nu este suficient. Voi aparțineți trupului Său, oriunde vă aflați. Este pentru voi Cristos, așa cum a fost pentru fecioara Maria când ea era însărcinată? Dacă ea mergea în bucătărie ori în sufragerie, El era cu ea. El și mama Lui erau una. Voi sunteți parte din Trupul Lui, tot așa cum El era parte din trupul Mariei?

Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre (1 Petru 5: 7). Astfel veți adăuga ceea ce lipsește crucii lui Cristos. Aplicați acest lucru în toate nedreptățile care vi se fac în familie, la serviciu, în societate.

Preotul Demeter fusese coleg de închisoare cu mine. Pe când era închis, un gardian se distra bătându-l cu un ciocan pe șira spinării. Drept urmare, Demeter a paralizat și nu a mai putut să se miște timp de douăzeci de ani.

A venit revoluția și Ceaușescu a fost înlăturat. Ofițerul de securitate care îi distrusese viața a venit la ușa preotului și i-a spus: *Știu că nu pot fi iertat. Ceea ce am făcut a fost o ticăloșie prea mare. Ceea ce vă rog este doar să știți că îmi pare rău și apoi voi pleca.*

Preotul i-a răspuns: *Douăzeci de ani m-am rugat pentru dumneavoastră, zi de zi. Vă așteptam. Eu v-am iertat.*

Aceasta este esența creștinismului. Orice altă atitudine nu face parte din creștinism.

Atunci când Isus ne-a învățat rugăciunea *Tatăl nostru*, pentru a Se asigura că noi am înțeles cea mai importantă parte din aceasta, El a adăugat imediat: *Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre* (Matei 6: 14 - 15).

Isus ne-a învățat să ne iubim vrăjmașii. Aici sunt incluși și securiștii care au torturat, și guvernanții sub care lucrul acesta s-a întâmplat.

Oare a știut Isus, dinainte, că această învățătură a Sa de a ne iubi vrăjmașii avea să fie dorită de dușmanii Săi, atunci când aceștia aveau să fie în pericol și că această poruncă va ajuta la răspândirea Evangheliei pentru că ea le oferea protecție?

Noi avem îndrăzneala să mergem pe o cale primejdioasă, în care se pare că suntem tovarăși de drum cu cei mai răi dintre oameni și (acesta este cazul aproape al tuturor acelor care fac bine celor care fac rău) pentru că noi credem Cuvântul ca fiind Dumnezeu (Ioan 1: 1) și știm că la vremea sfârșitului acest Cuvânt va schimba și inimile celor care Îl urăsc pe Dumnezeu.

Acum 2 000 de ani, evreii îi urau pe opresorii lor romani. Oare din cauză că Isus învățase pe oameni să-și iubească vrăjmașii a dorit Pilat din Pont să-L elibereze pe Isus?

Dragostea, prin simplul fapt că este dragoste, se expune la tot felul de riscuri, chiar și la riscul de a fi greșit folosită de cei răi, cu scopul de a-i câștiga pe toți. Noi nu vom renunța să propovăduim necesitatea de a ne iubi vrăjmașii chiar dacă, pentru un timp, cei ce-L urăsc pe Dumnezeu, profită de aceasta.

DEZINTERES PENTRU PREDICILE MELE

Am întâlnit-o pe Angela Cazacu.

Ea fusese colaboratoarea noastră în timpul războiului, fiind mereu ocupată să fure copii de-ai evreilor din ghetouri și astfel să salveze vieți omenеști, să strecoare pe furiș hrană și haine în închisoarea de femei Mislea unde se aflau credincioase închise și așa mai departe. Apoi când armata sovietică ne-a invadat țara, Angela a distribuit multe Evanghelii și Noi Testamente în limba rusă prin gări, unde erau trenuri pline cu soldații sovietici. Câteva surori au fost ares-

tate din acest motiv, dar au continuat să facă acest lucru de îndată ce au fost eliberate.

Pe când mă aflu la închisoarea din Târgu-Ocna în 1951, România a avut cea mai mare cădere de zăpadă, în unele locuri chiar de 2 m. La data aceea eram foarte grav bolnav de tuberculoză pulmonară și spinală și de alte câteva boli. Când frigul a fost cel mai aspru, comandantul închisorii a dat ordinul ca nici un prizonier să nu aibă mai mult de o pătură. Transporturile se aflau în impas. Administrația nu avea ce să ne dea de mâncare. Membrii familiei ori prietenii nu puteau veni la închisoare cu pachete din cauza zăpezii. Un singur prizonier, din sutele de acolo, a primit un pachet în perioada aceea. Angela, nume care este femininul de la înger, și-a făcut drum până la închisoare prin munții de zăpadă și mi-a lăsat un pachet. La data aceea arătam ca un schelet. Am acceptat darurile pe care ea se luptase să ni le aducă și le-am împărțit cu mai mulți, mângâiați de faptul că nu eram singuri.

Acum ea participa la un serviciu divin la care predicam eu. Am întrebat-o ce crede despre predica mea. Răspunsul său nu a fost elogios: *N-am ascultat prea mult predica. Nu m-a interesat prea mult ceea ce ați spus. Pentru mine este suficient să văd că, după tot ce ați îndurat, vă simțiți suficient de bine pentru a putea predica. Vă privesc fața ce radiază. Simt dragostea ce emană de la voi amândoi. Dacă ați fi rostit doar rugăciunea de la sfârșit, după ce altcineva ar fi predicat, pentru mine ar fi fost suficient și atât.*

FĂ ASTĂZI CEEA CE AI NEGLIJAT ÎNAINTE

În România cât și în alte țări, care au scăpat de comunism, vin acum mulți conducători din Consiliul Mondial al bisericilor: luterani, baptiști, reformați, pentecostali, din cadrul federațiilor internaționale și renumiți evangheliști. Nici unul din aceștia nu și-a cerut scuze că a lăudat libertatea religioasă, ce nu a existat în România în timpul regimului comunist. Nici unul nu și-a cerut iertare că în timpul acestor patruzeci și cinci de ani de teroare nici una din aceste organizații nu a făcut ceva, pentru a veni practic în ajutorul familiilor creștinilor martiri. Nici una din familiile creștinilor înțemnițați în acea perioadă, nu a primit nimic până ce nu a fost formată Misiunea noastră Creștină pentru Lumea Comunistă.

Totul este de domeniul trecutului acum și nu aș menționa acest lucru, dacă această atitudine de profundă împietrire a inimii n-ar fi prezentă încă. Sugerez oricui să întrebe pe conducătorii acestor denominațiuni dacă au în bugetul lor cel puțin 50 de dolari pe an pentru familiile creștinilor aflați în închisoare în țările musulmane. Există deținuți pentru credința lor în Egipt, Malaezia și Iran. Creștinii sunt aspru persecutați în Turcia musulmană. Poate Biserica mondială ar putea face acum ceea ce a neglijat atunci. Există misiuni care lucrează în prezent, cu eficiență în aceste țări. Bine ar fi ca aceste denominațiuni să facă același lucru în țările musulmane.

LIMBAJUL PASIUNII

Când am început să prezint în Vest istoria persecuției din Răsărit, am fost acuzat de exagerare. Episcopi și evangheliști cu poziții înalte în conducere, care fuseseră în Rusia, România și Ungaria, se grăbiseră să dea conducătorilor comuniști certificate de bună purtare. Eu însumi am auzit pe unul dintre cei mai renumiți evangheliști din SUA spunând după reîntoarcerea din Rusia: *Există acolo mai multă libertate religioasă decât în Marea Britanie*. Asemenea vorbe bune fuseseră rostite și referitor la țara mea natală.

Am exagerat eu oare?

Înainte de toate, ce e rău în a exagera? De ce ar obiecta cineva la faptul că exagerarea este felul obișnuit de a vorbi despre un subiect pentru care simți pasiune?

În Marcu 1: 5 citim: *Tot ținutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului au început să iasă la el* (la Ioan Botezătorul); *și (...) erau botezați de el...* Este aceasta o exagerare sau nu? Aceia care-și pun mari speranțe în biruința Împărăției văd în începuturi mici evenimentele pline de putere care vor urma, tot așa cum un tată vede în fiul lui încă mic ceea ce poate deveni.

Au ajuns urmașii lui Avraam așa de numeroși ca și stelele cerurilor sau nisipul mării? Acestea sunt dincolo de orice calcul. Și totuși, aceasta era făgăduința biblică. A exagerat Dumnezeu?

Este mireasa lui Solomon, în realitate, singura frumusețe pe lângă care orice altă fată este urâtă? Dacă nu, de ce zice mirele: *Ca un crin printre spini, așa este iubita mea între fete?*

Eu nu mă supăr că sunt acuzat de exagerare, pentru că vorbesc cu pasiune de suferințele celor persecutați. Când un om torturat strigă, eu aud mai mult decât o voce care strigă. Toți adevărații credincioși suferă cu cel ce suferă. Și Isus suferă cu ei. De ce nu auziți decât strigătul unui om neînsemnat și nu strigătul lui Isus care locuiește în el?

Câți suferă? Cât de mare este suferința? Aveți urechi bune? Când Abel a fost ucis de fratele său, strigătul său a fost atât de tare, încât a ajuns până la cerul preaînalt (Genesa 4: 10). De ce vă ridicați atunci împotriva mea, pentru că eu aud într-o singură voce, vocea unei mulțimi?

Eu nu exagerez niciodată în mod voit, dar nu sunt nici un maniac al cifrelor exacte. Eichmann, criminalul de război, judecat la Ierusalim pentru participarea sa la Holocaust, a spus în apărarea sa: *Nu șase milioane de evrei, ci un milion au fost uciși de nașiști*. Pentru mine și soția mea, care am avut rude printre victime, acel **milion** nu va fi niciodată doar un milion.

Acum, când s-a spus și s-a dezvăluit totul, oricine citește publicații chiar comuniste din URSS, România și alte țări din Est își dă seama că nu numai eu ci și alții putem fi învinuiți mai curând de trecerea sub tăcere a unor fapte.

Nici acum nu s-a spus toată povestea. Pătrășcanu, cel care a adus comunismul la putere în România, a fost torturat mai apoi de tovarășii săi atât de cumplit, încât nu am putut povesti nimănui în ce fel, nici măcar soției mele. Nimeni nu ar publica asemenea obscenități.

Între timp, mai multe ziare și reviste din Europa au cerut Consiliului Mondial al Bisericii și Federației Mondiale Luterane să-și ceară iertare de la mine pentru că au contestat scrierile mele despre ororile din România comunistă. Îi absolv de această obligație. Dar aș fi mulțumit dacă membrii Consiliului ar lua poziție împotriva atrocităților comise astăzi în locurile unde comuniștii se află încă la putere și ar exclude din rândurile conducătorilor lor pe aceia care au vorbit aiurea despre libertatea religioasă care nu a existat sub comuniști, afară doar de cazul că s-ar pocăi de greșeala lor.

NU S-A LUAT TOTUL

Când comuniștii au confiscat puterea, România era alcătuită în majoritate din mici proprietari țărânești. Țara a fost colectivizată de comuniștii, care au fost inspirați de învățătura lui Lenin: *Noi vom introduce colectivizarea prin constrângere. Revoluțiile n-au fost niciodată înfăptuite fără constrângere. Și proletariatul are dreptul de a o folosi pentru a-și atinge scopul, pentru a se asigura că voința sa este dusă la îndeplinire.*

Troțky a spus: *Țărănimea noastră este un aliat al milionarilor americani. Noi nu ne putem întinde până în America, dar o putem înăbuși ca aliat cu cavaleria, tancurile și săbiile noastre.*

Buharin, un alt teoretician, conducător comunist rus, a scris: *Partidul nostru este organizația cu forma cea mai militară.*

În România, comuniștii au acționat într-adevăr cu ajutorul armatei, luând de la țărani tot ce aveau: pământ, oi, vite, unelte, case, mobilă. Fiecare gospodărie țărănească a devenit înrobită statului, țăranul muncind pentru un câștig minim pe un ogor ce nu-i mai aparținea. Ceaușescu a fost unul din principalii organizatori ai acestei colectivizări. În Dobrogea, el a realizat acest lucru extrem de simplu. Toți țăranii au fost adunați la un loc într-o piață și li s-a cerut să renunțe de bună voie la proprietățile lor. *Cine este pentru?* Nimeni n-a ridicat mâna. Ceaușescu a împușcat zece oameni cu mâna lui. S-a luat apoi votul a doua oară. Toți au votat că renunță de bună voie la proprietățile lor. Muzica militară era prezentă. Țăranii au fost obligați să danseze. S-a făcut și un film despre „aderarea lor entuziastă” la socialism.

Prin aceasta, sectorul agricol al României a fost distrus. Într-o țară care înainte putea hrăni toată Europa de Vest, țăranii au fost obligați să stea la rând la pâine și să n-o poată căpăta. Acum am reîntâlnit un țăran, care venise să mă vadă imediat după colectivizare. El spunea la acea dată: *Ei au crezut că iau totul. Dar eu am zis familiei mele: „Ne-au lăsat ceva foarte important – cartea noastră de cântări”. Ne-am așezat și am cântat împreună laude lui Dumnezeu.*

Mi-am amintit de cei care *au primit cu bucurie răpirea averilor lor, ca unii care știu că au în ceruri o avuție mai bună care dăinuiește* (Evrei 10: 34).

Ne-am îmbrățișat din nou. Și eu am cunoscut această bucurie de mai multe ori în viața mea.

ASCULTÂNDU-MI PROPRIILE PREDICI

Unul din aspectele cele mai izbitoare ale acestei vizite în România l-au constituit întâlnirile cu frați care au spus că m-au auzit predicând acum treizeci, patruzeci, cincizeci de ani în urmă.

Când cineva îmi spune că a ascultat o predică a mea cu ani în urmă, eu întreb întotdeauna: *Ce am spus?* Consider că ascultarea unei predici ar trebui să fie un eveniment existențial, ceva care schimbă viața, fie în bine, fie în rău. Într-o predică, evanghelistul nu trebuie doar să vorbească despre Cristos, ci să-L întruchieze pe Cristos. Un actor nu vorbește despre Hamlet sau Romeo; cât timp se află pe scenă, el este acea persoană. În timpul orelor de teatru, viața lui proprie este lăsată complet deoparte. El vorbește exact așa cum ar vorbi Romeo dacă ar întâlni-o pe Julieta. Tot așa stau lucrurile și cu pastorul. Nu doar prin cuvintele sale, dar și prin gesturi, expresia feței, înfățișarea sa, tonul vocii, lumina Duhului care strălucește prin el, trebuie să transmită impresia: *Azi am avut o întâlnire cu Isus. El vorbește prin mine.* Acum cincizeci de ani am ascultat o asemenea predică existențială, iar astăzi aș putea reproduce chiar și gesturile episcopului care a ținut-o.

Când am devenit predicator, am luat în serios cuvintele care spun că noi trebuie să *alergăm ca să câpătăm premiul* (1 Corinteni 9: 24). Acest lucru este posibil doar depășindu-i pe toți ceilalți. De aceea, am citit predici ale unor mari evangheliști din toate denominațiunile, am ascultat pe marii predicatori

români și am nutrit dorința de a ajunge la nivelul lor și dacă e posibil să-i depășesc.

Nu am ajuns încă marele predicator ce intenționez să fiu, (nădăjduiesc încă - am doar 82 ani) dar am dorit să descopăr cât am realizat. Iată de ce i-am întrebat pe cei care au spus că m-au ascultat cu jumătate de secol în urmă: *Ce am spus?* Și unii mi-au povestit.

PREZENTÂND O LEGENDĂ

Una dintre predici începuse cu legenda lui Gorun, un ucenic foarte iubit al Învățătorului. Isus i-a spus: *Ai chemare pentru lucrarea sfântă; vreau să-ți așezi un cort pe Muntele Carmel și să stai acolo un timp în meditație și rugăciune.* Ceea ce el a și făcut.

Foarte curând s-a răspândit zvonul în toate satele din jur că un tânăr sfânt s-a așezat în ținutul lor.

Într-o zi, Gorun s-a dus într-unul din satele cele mai apropiate și a zis: *Vă rog, dați-mi o pătură! Șobolanii mi-au ros pătura cea veche și au lăsat un miros urât* (cunosc acest lucru din viața mea din închisoare). *Din această cauză eu nu pot să dorm.*

Sătenii i-au dat cu bucurie ce a cerut. După câteva zile, el a cerut o altă pătură din cauză că șobolanii o roseseră și pe a doua. Curând el veni iar cu aceeași cerere și apoi din nou. La urmă, cineva a spus: *Mai bine ți-am da o pisică. Aceasta ar rezolva problema mai bine.*

Gorun s-a întors fericit la locuința lui. Se terminase cu șobolanii. Dar după câteva zile, iată-l din nou: *Vă*

rog, puteți să-mi dați niște lapte pentru pisică? Sătenii au fost fericiți să-i satisfacă cerința. Dar nevoia a persistat. Așa că au hotărât să-i dea o vacă.

Din nou s-a întors: *Am nevoie de ceva să hrănesc vaca.* Ei au hotărât să-i dea un teren pentru pășunat. Dar iată-l că revine iar. El nu era obișnuit să aibă grijă de pământ și de animale, așa că avea nevoie de doi lucrători să-l ajute. Apoi a avut nevoie de cărămizi și materiale spre a construi case pentru lucrători. Apoi vaca a fătat și așa mai departe.

Anii au trecut și Isus s-a dus să-Și revadă ucenicul iubit. A fost întâmpinat de un om gras care l-a întrebat: *Ce afacere vă aduce prin aceste locuri? Ce vreți să cumpărați?* Negustorul înstărit acum, nu-și mai recunoștea Stăpânul.

Începând cu această legendă, eu mă gândisem că noi nu ar trebui să ne distanțăm de Isus nici măcar cât o aruncătură de piatră. Chiar și la o distanță atât de mică, ucenicii au adormit în timp ce Isus era în agonie în Ghetsimani. Lucrați numai dacă Domnul lucrează împreună cu voi, prin semnele care-L însoțesc (Marcu 16: 20). *Dacă nu, abandonați lucrarea.*

Nu-L părăsiți pe Isus, nici chiar pentru meditația sfântă ori pentru fapte mari misionare. Pentru cele mai bune activități în slujba Sa este cel mai bine a pune capul liniștit pe pieptul Său, precum a făcut apostolul Ioan. Acela care s-a sprijinit vreodată pe pieptul Domnului nu mai poate găsi bucurie în altă parte.

Isus a spus: *Cea dintâi* (dintre toate poruncile) *este aceasta: „Ascultă, Israele!”* (Marcu 12: 29).

Ascultă bătăile inimii Mele iubitoare. Toate celelalte lucruri urmează după aceasta.

Nimic altceva nu trebuie preferat gesturilor iubitoare ale Aceluia care ne conduce la viața veșnică. Va exista o adâncă renunțare față de orice altceva. Diavolul îl poate ademeni pe unul care duce o viață de sihastriu pe Carmel, dar nu-l poate smulge de la sânul lui Isus. Binecuvântat este omul care își poate face atât lucrarea vremelnică, cât și cea vizibilă pentru Biserică, atâta timp cât, din punct de vedere spiritual, stă la pieptul lui Isus. Dacă nu le poate face pe amândouă, ar trebui să renunțe mai degrabă la lucru decât la netulburata adorare.

Un frate de aproape optzeci de ani mi-a repetat această predică ascultată cu cincizeci de ani în urmă. Mi-a fost de folos. Curios este că nu mi-am amintit dacă am citit sau ascultat vreodată legenda lui Gorun. Legende sunt adesea un bun veșmânt pentru adevăr.

NUMĂRĂ-ȚI SECUNDELE

O altă persoană mi-a amintit o predică de acum treizeci de ani, pornind de la Psalmul 90: 12. Și pe aceasta am început-o tot cu o poveste: (predicile fără ilustrații nu se țin minte).

Un om a fost obligat să călătorească noaptea târziu într-un sat îndepărtat. Călătoria a fost monotonă, mai ales după ce s-a întunecat de tot și de-abia se mai vedea drumul. La un moment dat, s-a împiedicat de ceva pe cărare. Aplecându-se, a ridicat un săculeț plin cu pietricele. Pentru a se amuza, din când în

când azvârlea câte una în râul ce se afla pe marginea drumului pe care călătorea. Plici... plici... Zgomotul lovirii apei era o distracție inofensivă. Când a ajuns la destinație, mai rămăseseră doar două pietricele. În casa luminată, el le-a privit și a observat că erau diamante. Risipise o avere.

Zilele noastre sunt alcătuite din secunde. Sunt treizeci și două de milioane de secunde într-un an. O persoană care a trăit treizeci de ani este răspunzătoare pentru un miliard. Fiecare secundă pe care o trăim este un dar de la Dumnezeu ce trebuie folosit în slujba Sa. Dacă nu facem astfel, ea se întoarce la Dumnezeu cu tristețe și raportează că am neglijat prețiosul Său dar.

Apoi am povestit despre un general din fosta armată regală cu care fusesem în închisoare. Era foarte bolnav. Când i-am vorbit despre Dumnezeu, nu a arătat nici un interes. Dar i-a sosit ceasul de pe urmă și a cerut un preot. Erau o mulțime de preoți în închisoarea aceea, dar era nevoie de puțin timp pentru a aduce unul dintr-o altă celulă.

Când acesta a sosit, generalul n-a mai fost în stare să vorbească sau să-și mărturisească păcatele. Preotul i-a dat împărtășania dar el n-a mai fost în stare să înghită. A murit fără să se spovedească și fără să se împărtășească. El a apreciat comoara doar atunci când în sac au rămas ultimele diamante.

Am vorbit despre cât de bine a folosit Isus ultimele Sale secunde. Chiar atunci când Se afla pe cruce a oferit: iertare celor care L-au răstignit, mântuire unuia dintre tâlhari, cuvinte binevoitoare mamei

Sale și ucenicului iubit, asigurarea că toate lucrurile pentru mântuirea noastră au fost îndeplinite și a rostit o rugăciune de încredințare în mâinile lui Dumnezeu. Chiar în aceste împrejurări cumplite, clipele nu au fost pierdute.

Folosiți bine timpul! El este lucrul cel mai de preț. Poți recâștiga banii pierduți, dar nu timpul pierdut. Folosiți-vă timpul în slujba lui Dumnezeu!

FAPTELE FIZICE VORBESC DESPRE SPIRIT

Am vizitat Oradea, un oraș care are cele mai mari biserici evanghelice din România: o biserică baptistă condusă de doctorul Gheorghită și pastorul Negruț, cu două mii cinci sute de membri și o biserică penticostală cu două mii de membri. Spațiul nu-mi permite să spun ceea ce am predicat în aceste biserici, însă voi menționa o mărturisire care a șocat auditoriul.

Ceaușescu era urât de întreaga populație. N-am auzit niciodată vreun cuvânt bun rostit despre el. Toți îl vorbeau de rău, cu excepția creștinilor care au învățat de la arhanghelul Mihail să nu rostească nici măcar împotriva Diavolului o judecată de ocară (Iuda v. 9). Noi aducem adeseori asemenea acuzații împotriva oamenilor, chiar a celor decedați. Eu am auzit într-o noapte o voce care mi-a spus: *Nu vorbi de rău pe nici unul dintre cei morți. Ei ne aud. Dacă sunt pierduți, au și așa destulă suferință. Nu mai adăuga o povară în plus la aceasta.*

Acum adunarea avea ochii ațintiți spre mine să audă ceea ce vreau să le spun.

Am vorbit din Ioan 20: 22 - 23: *Isus a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt“. Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate.*

Un act fizic, un anumit fel de a sufla, am continuat eu, poate împărtăși Duhul Sfânt asupra aproapelui tău. La ordinare, un alt act fizic, punerea mâinilor, împarte darurile Duhului. Trupurile noastre pot fi unealta Duhului, care poate fi comunicat nu numai prin cuvinte dar și printr-o strângere caldă a mâinii, o privire iubitoare, o față ce exprimă bunătate și înțelegere, un sărut frățesc. Un om spiritual ar trebui să fie astfel nu numai în vorbe, dar și în toate gesturile sale.

EU ÎL APĂR PE CEAUȘESCU

Apoi am trecut la punctul al doilea care i-a stupefiat pe ascultători: De ce a împărțit Isus Duhul apostolilor? El răspunde la întrebare. Pentru ca ei să poată ierta ori nu păcatele.

Regret că nu am fost în România atunci când Ceaușescu a fost judecat. M-aș fi oferit voluntar să-l apăr.

Era evident că audienței nu-i venea să creadă. Eram cunoscut ca anticomunist aspru, care m-am opus comunismului chiar atunci când unii pastori buni au făcut compromisuri. Să-l apere pe Ceaușescu? În afară de orice discuție! Nu numai că el și soția lui au fost uciși, spre satisfacția tuturor, dar toți copiii

lor, frații și rudele au fost închiși. A purta numele de Ceaușescu era o crimă.

Explicațiile mele au continuat: Am fost în închisoare cu un fost maior de jandarmerie pe vremea fasciștilor. Condamnarea sa era de douăzeci de ani. El era creștin, își făcea cruce tot timpul și se ruga lui Dumnezeu, fecioarei Maria și multora dintre sfinți.

Acest om a fost condamnat pentru că arestase în timpul războiului un băiat de paisprezece ani care distribuise broșuri comuniste, pe atunci strict interzise. Acest băiat era membru al unei organizații ateiste, Tineretul Comunist.

Ce ocazie deosebită era aceasta pentru un creștin! Maiorul ar fi trebuit să se folosească de prilejul respectiv pentru a-i arăta comunistului, cu iubire, pe ce drum greșit se afla. Ar fi trebuit să-i arate o cale mai bună, calea lui Cristos.

În loc de a proceda astfel, el l-a bătut pe băiat cu sălbăticie. Cu fiecare lovitură pe care o primea, acesta se întărea tot mai mult în convingerile sale ateiste și se îndârjea în ura sa față de Dumnezeu.

Numele acestui tânăr a fost Nicolae Ceaușescu. Și alți criminali ale căror nume s-au înscris în istorie – Marx, Lenin, Stalin, Hitler – au avut și ei întâlniri cu anumiți creștini, dar aceștia din urmă nu au fructificat, cum ar fi trebuit, respectiva ocazie.

La un anumit moment, gardienii au azvârlit în celula mea un preot catolic care fusese bătut rău și sângera. Noi l-am spălat cât am putut de bine și i-am dat să bea apă.

Când și-a revenit, l-am întrebat: *Vă puteți ruga și dumneavoastră ca Isus care a spus: Tată, iartă-i căci nu știu ce fac?*

El a răspuns: *Domnul Isus a putut, eu nu pot. Rugăciunea mea ar trebui să fie mai degrabă: Tată, iartă-mă și pe mine și pe ei, pentru că, dacă eu aș fi fost un preot mai bun, ei poate că nu ar fi ajuns să tortureze pe alții.*

Aș fi spus instanței de judecată care l-a judecat pe Ceaușescu toate aceste lucruri, am continuat eu, și aș fi sfârșit astfel: *Judecați voi înșivă dacă n-ați contribuit la crimele lui.* Apoi am provocat auditoriul: *Judecați voi înșivă, de asemenea, și întrebați-vă dacă ați făcut tot ce s-ar fi putut face pentru a împărtăși comuniștilor învățăturile lui Isus și să-i întoarceți de pe căile lor rele.*

În anul 1918, comuniștii ruși au ucis pe țarul Nicolae al II-lea, pe soția lui, pe cele patru fiice și pe prințul moștenitor la tron, care avea doisprezece ani, de asemenea, pe toți servitorii lor. După crimă, au descoperit în casă o poezie în manuscris, scrisă de prințesa Olga, în vârstă de cincisprezece ani:

*Pe pragul mormântului, Te rog Doamne,
Pune pe buzele slujitorilor Tăi,
Putere supraomenească să se roage cu umilință
Pentru dușmanii noștri.*

Și aceste cuvinte le-aș fi citat judecătorilor. Fie ca noi toți să învățăm minunata artă a iertării.

Erau lacrimi în ochii multora din adunare.

GORBACIOV, ADU-ȚI AMINTE DE SOARTA LUI CEAUȘESCU !

Evident, eu nu am putut participa la judecată ca să-l apăr pe Ceaușescu. Atât el cât și soția sa fuseseră condamnați la moarte. Ea a fost executată. Despre el s-a scris în străinătate că a fost rău torturat, pentru a fi determinat să dezvăluie unde a depus, peste graniță, milioanele pe care, chipurile, le furase din țară. Se spune că a murit de un atac de inimă în timpul torturării. Cadavrul său a fost împușcat și înfățișat publicului la TV. Eu nu știu cum a murit.

Moartea lui Ceaușescu a înspăimântat pe alți dictatori comuniști și agenții acestora. Președintele instanței de judecată s-a sinucis cu o săptămână mai târziu. În Germania de răsărit, șapte generali ai STASI, Securitatea lor, de asemenea s-au sinucis. Acestea sunt cazuri cunoscute. Nimeni nu știe câți din subalternii lor nu au făcut același lucru. Au fost multe sinucideri și printre membrii Securității sovietice, KGB.

Pe 15 iulie, revista rusă Gudok a scris despre o demonstrație la Moscova cu o participare de aproximativ patru sute de mii de oameni.

Erau afișe pe care se aflau mesaje care ar fi fost imposibil de spus cu un an mai devreme: Jos Partidul Comunist!, Jos KGB-ul!, Comunismul este flagelul secolului XX!, Partidul Comunist este alcătuit din agenți și înșelători! și așa mai departe.

Dar lozinca cea mai izbitoare a fost aceasta:
Gorbaciov, adu-ți aminte de soarta lui Ceaușescu!

Iar un alt afiş lauda fapta Fanny-ei Kaplan, o tânără care în 1921 îl rănisese pe Lenin în încercarea de a-i lua viața.

Un membru al Sovietului Suprem, Murașov, a ținut un discurs în care a spus: *Noi nu dorim o restructurare a comunismului* (perestroika). *Nici reforme, nici schimbări. Comunismul trebuie să piară. Românii au făcut bine cu Ceaușescu.*

Un general al KGB-ului, Oleg Kalugin, a intrat în rândul adversarilor lui Gorbaciov. El susținea că a devenit democrat, dar adversarii nu îl credeau. Ei îi cer să enumere crimele pe care le-a comis în cariera sa care i-au permis să fie ridicat la gradul de general. În dezbaterile desfășurate în presă pe seama lui, se sugera că atât el cât și alții trecuseră de cealaltă parte, datorită destinului final al lui Ceaușescu. Ceea ce i s-a întâmplat acestuia a înspăimântat, de asemenea, pe dictatorii din Albania, Coreea și Etiopia, care au început să facă pași pentru a cădea la învoială cu propriul lor popor. Sângele românesc, vărsat pentru cauza libertății, de către martirii Revoluției, a avut un larg efect în lume.

AVEM NEVOIE DE DOUĂ RELIGII?

În Oradea, am avut una din cele mai memorabile întâlniri. I-am întâlnit pe foștii mei colegi de închisoare, pastorul Visky, pastorul Szöke și alții așa numiți betaniști, o mișcare de redeșteptare a bisericii reformate de limbă maghiară. Câțiva membri ai aces-

tui grup, studenți la teologie cât și pastori, alături de pastori ai bisericii ungare unitariene, fuseseră toți într-o celulă uriașă unde se aflau și preoți catolici și ortodocși însumând șaiszeci – șaptezeci de persoane. Fiecare confesiune se aduna separat, fără a avea o părtășie comună cu Cristos. În schimb, au fost dezbatări aprinse, nu atât de mult cu privire la ce religie era bună ci mai cu seamă ce era greșit în religia celuilalt.

Se povestește despre un singur supraviețuitor al unui naufragiu, care a ajuns pe o insulă pustie unde a trăit ca Robinson Crusoe. Doi ani mai târziu, când a fost descoperit, liberatorii săi au fost surprinși să vadă că el construise două case de rugăciune și s-au mirat: *Tu, de unul singur, aici pe insulă nu aveai nevoie nici măcar de o casă de rugăciune, dar de două!*

El a răspuns: *Fiecare om are nevoie de două religii. Una cu care este de acord, iar alta la care se împotrivește.*

Care era problema esențială pe care o dezbăteam noi în celula supraaglomerată din închisoare?

Esența religiei nu poate fi subiect de dezbatere. Cei ce o dezbate își dezvăluie ignoranța. Religia este viață, închinare, pace. Vechiul Testament e scris în ebraică. Cuvântul ebraic pentru „cuvânt“ e *davar* care înseamnă un „lucru real“. Ioan 1: 1 în ebraică sună astfel: *La început era lucrul real și lucrul real era cu Dumnezeu și lucrul real era Dumnezeu*. Discuțiile noastre religioase nu sunt folositoare fiindcă spunem numai „vorbe“, nu arătăm lucruri reale.

Din nefericire, la acea dată, și eu m-am lăsat prins în dezbateri, dar îmi amintesc că am spus următoarea glumă evreiască. Un cuplu tânăr s-a dus la un rabin

să-i ceară divorțul. La creștini, oamenii se duc la pastor sau la preot numai pentru cununii, dar la evrei e nevoie de rabin și pentru divorțuri. Rabinul, mirat, le-a spus: „*V-am cununat doar acum un an când păreați atât de îndrăgostiți unul de celălalt! De ce vreți să divorțați acum?*” Femeia a răspuns: „*Să nu mai pierdem timpul degeaba. Nu mai are rost nici o împăcare. Faceți ce aveți de făcut și gata. Asta-i tot ce vrem. Vorbele sunt acum de prisos*”.

Rabinul a insistat: „*Cel puțin satisfaceți-mi curiozitatea. Ce s-a întâmplat? Care este motivul vostru de divorț?*” Bărbatul a răspuns: „*Avem un copil, un băiat*”. „*Acesta nu-i un motiv de divorț*!”. „*Ba da, este, pentru că noi nu cădem de acord cu privire la numele lui*!”. „*Ce nume ați ales dumneavoastră?*” „*Eu vreau Naum*”, zise el. „*Foarte bine, e numele unui profet. Dar de ce ați ales acest nume?*” „*Pentru că a fost numele tatălui meu*”. „*Și mai bine. Vreți să vă cinstiți tatăl*.”

Rabinul s-a întors către femeie. „*Ce nume vreți să-i puneți fiului dumneavoastră?*” Ea a răspuns: „*Naum*”. Surprins, rabinul întreabă: „*De ce ați ales acest nume? Pentru că numele tatălui meu era tot Naum*.”

Rabinul nu s-a putut abține să nu întrebe: „*Dacă amândoi doriți același nume, din același motiv, de ce vă certați?*” Bărbatul răspunse: „*Soția mea este vicleană. Eu vreau să-l cheme Naum pentru că pe tatăl meu l-a chemat astfel, iar ea vrea, pentru că pe tatăl ei l-a chemat așa. Dar tatăl ei a fost un hoț de cai, iar al meu a fost un înțelept*”.

Aceasta este impresia pe care o am despre ciorovăielile religioase dintre creștini. Toți creștinii doresc

să aducă slavă Numelui lui Dumnezeu, să lucreze în vederea venirii Împărăției Sale, să vestească Evanghelia și solia iubirii Sale și multe altele. Atunci, să ne iubim unii pe alții.

Rabinul i-a sfătuit pe cei doi: *„Puneți-i numele Naum. Apoi trăiți împreună fericiți douăzeci de ani. Cu timpul, dacă fiul vostru ajunge fie un rabin, fie un hoț, veți ști numele căruia dintre părinți îl poartă. De ce să vă certați acum?”*

În celula noastră împărțită, ne-a trebuit mult timp ca să-i convingem chiar pe preoții celor două biserici catolice, de rit roman și de rit bizantin, să spună un *Tatăl nostru* împreună.

UN PASTOR ASEMENEA LUI CRISTOS

În această perioadă de chin mental, fizic și spiritual, un pastor X ne-a fost un exemplu unic. Mulți l-au socotit cel mai asemănător lui Cristos dintre noi toți. În timpul cât aveam doar o felie mică de pâine pe zi, și o „supă” de coji de cartofi ori morcovi stricați, el dădea jumătate din felia sa unuia care era bolnav, slab sau mai în vârstă. Odată, mi-aduc aminte că i-a oferit un flanel unui coleg întemnițat. Cuvintele lui erau întotdeauna binevoitoare și zâmbetul nu-i dispărea niciodată de pe buze.

Cât despre noi ceilalți, am fi fost fericiți să vedem la el vreun mic semn de iritare sau vreun cuvânt mai aspru, pentru a ne încuraja că mai aveam și noi o

șansă la Dumnezeu. Noi gândeam că dacă un creștin trebuie să fie atât de avansat în sfințenie, ca pastorul X, pentru a fi acceptat de Dumnezeu, șansele noastre erau nule. El își menținea acest calm deși suferea mai mult decât noi. Printr-o anumită sursă, el primise vestea că soția și copiii săi fuseseră deportați într-o regiune aridă a țării, unde lipsea nu numai mâncarea dar și apa.

Acum am avut bucuria de a-l reîntâlni pe acest pastor și familia lui. Misiunea noastră a ajutat asemenea familii pe diferite căi secrete, atât în România cât și în multe alte țări comuniste.

CARE ESTE ADEVĂRATA BIOGRAFIE A ACESTUI PASTOR ?

La început am stat doar puțin de vorbă, dar apoi dânsul mi-a citit din schița unei cărți pe care o scria și care cuprindea experiențele sale din închisoare. Nu mi-a venit să cred. Toată purtarea lui deosebită și faptele lui vrednice de laudă mi le atribuisese mie. L-am întrebat: *Despre cine este vorba, de tine sau de mine? Care dintre noi spune adevărul? Căci eu am scris despre tine lucruri pe care tu le scrii despre mine.* Apoi am aflat răspunsul. Era ceea ce sufletele, pline de dragoste, văd în cei pe care-i iubesc calități sfinte care creează imagini desăvârșite ale acestora.

Niciodată să nu credeți biografiile. Dacă ele sunt scrise de adversari, ele spun nu ceea ce a fost persoana respectivă ci ceea ce dușmănia, invidia și gelozia

a văzut în persoana respectivă. Dacă sunt scrise de admiratori, ele vor dezvălui inima nobilă a biografului, care împodobește subiectul cărții sale cu propriile sale virtuți. Cât despre biografiile „obiective“ care prezintă viața cu o exactitate meticuloasă și cu o bogată doză de laudă ori critică, nu vă irosiți timpul citindu-le. Sunt plictisitoare, nu valorează mare lucru.

Adevărul este adevăr doar atunci când este spus cu pasiune. Noul Testament în original nu are semne de punctuație. Depinde de noi cum dorim să punem semnele de punctuație. În Ioan 14: 6 unde Isus zice: *Eu sunt calea, adevărul și viața*, eu aș sugera următoarea formă: *Eu sunt calea: adevărul și viața*. Cei ce gândesc ca El, nu vor oferi niciodată adevărul în chip prozaic ci îl vor anima cu sentimentele minunate ale vieții care merită să fie trăită.

Copiii pastorului X, care au trăit în mizerie cumplită, sunt acum toți credincioși, unii sunt ingineri, alții pastori, fiecare făcând câte o lucrare utilă pentru Împărăție. Oameni ca X au adus iubire, pace și lumină pastorilor, care nu se puteau înțelege unii cu alții nici măcar în închisoare, unde toți sufereau pentru același Mântuitor. Dar această suferință comună a fost cu rost. În timp, creștinii au învățat să se înțeleagă, să se admire unul pe celălalt.

Acum în 1990, creștinii români au format pentru prima dată în istorie o Alianță Evanghelică. Ea îi cuprinde pe baptiști, luterani, penticostali, creștini după Evanghelie și Oastea Domnului. Aceasta din urmă reprezintă crema Bisericii Ortodoxe.

Biserica Romano-Catolică nu face parte din Alianță, dar relațiile cu aceasta sunt corecte. Dușmănia din trecut nu mai există. O parte nu o mai numește pe cealaltă „idolatră“ iar cealaltă nu mai răspunde prin „eretici“.

CEI MAI PERSECUTAȚI

Cât despre Biserica Catolică de rit bizantin (1,5 milioane de membri) cunoscuți și sub numele de Greco-Catolici, noi toți admirăm eroismul credinței membrilor lor. Aproape toți episcopii lor și mulți dintre preoți au murit în închisori după ce au fost crunt maltratați. Condannarea lor totală a însumat 600 de ani. Toate clădirile, bisericile, școlile și instituțiile de caritate le-au fost furate de comuniști și date Bisericii Ortodoxe, a cărei ierarhie a fost principală colaboratoare cu comuniștii.

Crima împotriva Bisericii Greco-Catolice nu a fost reparată nici acum. Guvernul i-a asigurat că, în principiu, sunt pe deplin liberi. Dar cum se pot bucura 1,5 milioane de oameni în libertate religioasă, când sunt lipsiți de toate clădirile lor? Proprietățile furate încă nu le-au fost înapoiate.

Biserica Greco-Catolică are o istorie de 200 de ani de mare suferință. Ea a suferit în Ardeal toate necazurile la care a fost supusă națiunea română în anii de sub stăpânirea ungară. Biserica s-a bucurat de libertate doar treizeci de ani, din 1918, când Transilvania s-a unit cu România, până în 1948 când

a început prigoana comunistă, culminând în 1956 cu interzicerea ei.

Cel de-al doilea grup, dintre cei mai persecutați, este Oastea Domnului, care nu vrea să fie sub conducerea ierarhiei ortodoxe care nu e fidelă Evangheliei. Dorz, Moldoveanu, Vuler, Chișu, Precupescu și mulți, mulți alții au stat în închisoare ani de zile pentru adevărul Sfintei Scripturi.

PRIMA MEA ÎNTÂLNIRE CU ISUS

Cum aș putea să vă spun toate prin câte am trecut în România?

Într-o zi, pe când eram copil, am intrat cu adâncă emoție într-o biserică ortodoxă din București. Până atunci, o văzusem numai din exterior. Crescut de părinți evrei, care nu-și practicau religia, eu nu am auzit niciodată în copilăria mea nici un cuvânt despre Isus, nici bun, nici rău. Îmi era cu totul necunoscut.

Într-o zi, pe când mă întorceam de la școală, împreună cu un băiat, acesta s-a oprit în fața bisericii și mi-a zis: „*Așteaptă-mă puțin; tata m-a rugat să spun preotului ceva*“. „Nu, i-am zis, *vin și eu cu tine înăuntru*.“ Astfel am trecut prima dată pragul unei biserici.

Am fost profund impresionat. Acum, reintrând după șaptezeci de ani în aceeași biserică, am rețrăit din plin experiența de început.

Pe când eram copil, văzusem imaginea unui om răstignit. Nu știam cine a fost acel om, dar, gândeam că trebuie să fi fost un om tare rău. Altfel nu l-ar fi

chinuit atât. În copilăria mea, am primit bătaie și probabil am meritat-o. Dar acestui om care sângera, bătut în cuie, de ce i s-o fi făcut așa ceva?

În biserică am văzut și imaginea unei frumoase femei tinere care mă privea cu multă iubire. Nu fusem obișnuit cu asemenea priviri. Eram disprețuit pentru că eram copil de evreu, foarte sărac îmbrăcat, slab, firav și mic. Această femeie mă iubea. Am iubit-o și eu din acel moment.

Mă întreb de ce unii creștini nu se gândesc la Maria cu dragoste. Biblia spune: *Toate generațiile te vor numi fericită.*

Desigur că am văzut în biserică nu un om crucificat ori pe acea femeie, ci numai o reprezentare a lor. Copil fiind, aveam impresia că vedeam persoane reale. Acesta a constituit unul din numeroasele evenimente existențiale ale vieții mele.

Celălalt băiat a vorbit cu preotul, care a venit apoi la mine și m-a mângâiat pe cap. Aceasta a însemnat mult pentru mine, deoarece părinții mei nu-și prea arătau afecțiunea. Mângâierea lui era blândă, așa cum am simțit-o la ordinarea mea, mulți ani mai târziu. Episcopul Argay mă iubea cu adevărat. Doar ordinările efectuate de cei ce au dragoste divină pot transmite darurile Duhului Sfânt.

Pe când mă mângâia, preotul m-a întrebat: *Micutele, ce pot face pentru tine?*

M-am simțit stânjenit, gândindu-mă că poate nu aveam voie să fiu în acel loc ciudat. *Nimic*, i-am răspuns.

El mi-a zis: *Nu se poate. Eu îi aparțin lui Isus care ne-a învățat să nu lăsăm pe nimeni să treacă pe lângă*

noi fără să-i facem vreun bine. Este vară și este foarte cald afară. Am să-ți aduc o cană cu apă rece.

Isus, ce ființă ciudată! Până atunci, nimeni din cei pe care-i întâlneam nu știuse nimic despre învățătura Lui. Nu mi se dăduseră jucării sau ciocolată (când alți copii mâncau ciocolată, eu lingeam hârtia în care aceasta fusese împachetată). Isus a schimbat apa pe care am primit-o în vin. Eram amețit.

Fiind copil, am uitat repede această întâmplare. Dar când am devenit creștin, mi-am reamintit-o.

La mulți ani după aceea, când eram deja pastor, fasciștii au ajuns la putere. Chiricuță, a fost singurul preot care mi-a dat voie mie, un protestant, și chiar mai rău, un evreu, să predic în mod regulat în biserica sa, în cadrul vecerniei. Nu se temea că mulți alți preoți îl vor critica pentru asta. Am început să contribui apoi la revista lui ortodoxă.

În timpul războiului, atunci când eu și soția mea și mulți creștini evrei am fost duși în fața curții marțiale, el a îndrăznit să se ofere ca martor al apărării. El apăra un evreu atunci când Hitler stăpânea Europa! Apărarea lui și a unui pastor german baptist a avut ca urmare faptul că noi am fost singurul caz, în care evreii au fost achitați pe vremea lui Antonescu. În mod normal am fi fost condamnați, fie că eram vinovați, fie că nu eram vinovați.

Acum, când m-am întors în România după douăzeci și cinci de ani, m-am putut ruga în aceste biserici, amintindu-mi ce mult bine mi-a făcut Dumnezeu în acele locuri. Cu siguranță că Dumnezeu are o răsplată pentru acela care oferise un pahar cu apă rece și dragoste necondiționată în Numele Său.

ANTISEMITISM

Doar circa 15 000 de evrei au rămas în România, care avusese la un moment dat o populație evreiască de 6 000 000. Mulți dintre aceștia, printre care și familia soției mele Sabina, au pierit în Holocaust. Alții au emigrat în Israel și în alte țări. Dar și această mică rămășiță dorește acum să plece din România. Ațâțarea la antisemitism, care fusese înăbușită sub Ceaușescu, este evidentă din nou.

De ce nu a persecutat acest dictator pe evrei? Pentru că nimeni nu taie o vacă care îi dă lapte. Evreii constituiau o mare sursă de venit pentru guvern. Ei erau vânduți Statului Israel, uncori la prețuri foarte mari, în funcție de calificarea pe care-o aveau. Vânzarea evreilor în Israel și a etnicilor germani în Germania de Vest a îmbogățit vistieria statului și – se spune – pe Ceaușescu personal. Publicațiile antisemite erau interzise.

Acum situația s-a schimbat în Europa de Est. Există glasnost și libertatea cuvântului. Așa că antisemiții sunt liberi să-și dezvăluie ura pe care o au în inimile lor față de evrei.

Președintele Iliescu este un fost coleg de școală și prieten personal al lui Gorbaciov care arătase ce simțea față de evrei, numindu-l în Consiliul său prezidențial pe Valentin Rasputin, care într-un interviu acordat ziarului „New York Times”, a spus: *Evreii noștri trebuie să simtă responsabilitatea pentru păcatele revoluției și pentru consecințele ei... responsabilitate pentru teroarea care a existat în timpul revoluției*

și în special după aceasta ... Vina lor e mare pentru că ei L-au omorât pe Dumnezeu și, de asemenea, pe ruși.

Este mișcător să citești cât de dureros este pentru acest conducător al unui regim, care este împotriva lui Dumnezeu, că Dumnezeu a fost omorât atunci când a venit pe pământ.

Anumiți evrei din vechime au jucat un rol hotărâtor în moartea lui Isus. Asta fiindcă El Însuși a fost evreu și a locuit în Israel. Curios, n-am auzit niciodată acuzații împotriva grecilor, că l-au omorât pe Socrate sau împotriva poporului italian, pentru că l-a persecutat pe Galileo.

Interviul lui Rasputin a fost publicat în ianuarie 1990. În martie el a fost numit în Consiliul Prezidențial al lui Gorbaciov. Aceasta a fost răsplata sa. Unii au știut ce concluzii să tragă din acest interviu. În ziarul din Moscova „Nedelia“ (16/1990) cineva a propus o soluție simplă pentru problema evreilor: *Dacă toți, care înțeleg pericolul evreilor, ar scăpa țara de un singur evreu, mâine, ei nu ar mai exista.* Cu siguranță că la acest program ar fi subscris și Aiatollah Khomeini și, de asemenea, conducătorii organizației teroriste libaneze.

Nimic nu deformează atât de mult caracterul omului ca ideile maniace. Dacă este obsedat de ideea că tot răul din lume vine de la evrei, francmasoni, bolșevici, eretici, capitaliști, etc., atunci omul cel mai bun devine o fiară sălbatică. Așa a scris Berdiaev.

Iată câteva dintre multele acuzații aduse acum evreilor în Rusia: *Creștinismul este o ideologie evre-*

iască prin care popoarele au fost păcălite, pentru a crea o civilizație iudeo-creștină, astfel ca la sfârșit toată lumea să devină un Israel mai mare.

Comuniștii au avut dreptate să lupte împotriva capitalismului, dar ei nu spun că vinovați pentru aceasta sunt tot evreii.

Columb a fost un evreu care a descoperit America cu scopul de a face din aceasta centrul sionismului, de unde evreii să poată domina lumea prin intermediul dolarului.

Comunismul internațional a fost creat de evreul Marx, cu scopul de a nimici dragostea pentru poporul și patria natală, și așa mai departe.

Această propagandă antiiudaică se răspândește și în alte țări recent eliberate de jugul comunismului. Toate trec printr-o gravă criză economică. În România, noul guvern a declarat că nu va mai subvenționa prețurile la pâine, lapte, carne etc., ceea ce înseamnă că prețurile vor crește. În vremuri de criză, oamenii simt nevoia să arunce vina asupra cuiva, iar evreii constituie un țap ispășitor. Așa a fost timp de 2 000 de ani de istorie.

Unii din liderii comuniști români au fost evrei: Ana Pauker, Chishinevski, Răutu și, de asemenea, câțiva din conducătorii din Securitate. Faptul că majoritatea au fost români sau maghiari nu contează, evreii sunt vinovați.

Fostul prim-ministru, Petre Roman, este evreu. Trebuie să reamintim că însuși Marx a fost evreu și cu toate acestea i-a urât pe evrei.

Sunt vizați evreii români și cei din alte țări ale Europei de Est. Dar unde să se ducă? SUA nu-i pri-

mește. În Israel, arabii îi omoară pe evrei și există întotdeauna pericolul iminent al războiului. Mulți evrei români sunt din Basarabia, teatrul celui de-al doilea război mondial. Ei își aduc aminte că atunci când a invadat armata nazistă, peste tot erau afișe în care era scris: *Neîmprociările vin de la evrei. Evreii se află în spatele comuniștilor. Moarte evreilor*. Iar cei care-i amenințau pe evrei, nu făceau doar atât. Puține sunt familiile de evrei din acea regiune care să nu aibă rude executate de detașamentele de foc sau deportate în lagărele de exterminare. Aproape toată familia soției mele (ambii părinți, trei surori și un frate de șase ani) au murit într-un astfel de lagăr.

Deoarece situația din România nu poate fi evaluată separat de restul Europei de Est și în special de Uniunea Sovietică, trebuie spuse câteva cuvinte cu privire la aceasta din urmă.

GORBACIOV – O BINECUVÂNTARE

Gorbaciov a fost o binecuvântare pentru lumea din Vest. Imaginați-vă numai criza din Golf când URSS-ul și cei din Apus erau încă în perioada Războiului rece.

Când, în anii '30, Stalin a ucis pe toți comandanții superiori ai propriei sale armate, bănuindu-i de intrigă împotriva lui, dictatorul fascist italian Mussolini a scris: *Stalin este un fascist deghizat*. Gorbaciov nu a fost un agent al Serviciului Secret american deși el a făcut bine lucrarea pe care ar fi intenționat-o acesta.

El a subminat puterea Uniunii Sovietice și prin aceasta puterea comunismului din întreaga Europă de Est.

Îmi amintesc cum, atunci când am sosit în SUA, secretarul general al Consiliului Mondial al Bisericiiilor, m-a rugat să nu public atrocitățile comunismului. Dar Gorbaciov a făcut ca acestea să fie publicate. Astăzi puteți citi în ziarele din Uniunea Sovietică despre milioanele de oameni nevinovați uciși și despre întreaga populație care a fost jefuită, exploatată și oprimată de către comuniști.

Dar în timp ce Gorbaciov descria cataclismul pe care comunismul l-a produs în Rusia, el însuși și tovarășii săi, care formau nomenclatura, se agățau încă de putere. Ei recunoșteau că nu au nimic de oferit poporului, dar continuau să mânăuiască puterea și, cerșind bani de la capitaliști, ei au dus Rusia la o adevărată tragedie.

Poate că ei erau călăușiți de instinctul autoconserării. Sau poate au abandonat pur și simplu ideea de a plănuși și de a se gândi la un viitor mai îndepărtat. Deși Gorbaciov a jucat un rol conducător în pregătirea dramei, lui i s-ar potrivi mai bine să joace rolul unui actor într-o farsă. El a acționat pentru dezmembrarea partidului său și chiar a Uniunii Sovietice, deși își încheia congresele cântând Internaționala, venerabilul imn al comunismului. El și cohortele lui cântau pentru a duce până la sfârșit bătălia pe viață și pe moarte, pentru a prezenta întregii omeniri societatea „ideală“, care se afla acum în durerile morții chiar în

propria lui țară, Rusia. Lozinca lui era: *Proletari din toate țările, uniți-vă!* Apoi comuniștii decideau la congresele lor comuniste din Ucraina, Rusia, Bielorussia, Țările Baltice și Uzbek ca fiecare să meargă pe o cale separată. Aceste decizii au intensificat naționalismul extremist. Rezultatul va fi un nou model de fascism ba chiar mai multe, căci fiecare dintre republicile sovietice va trebui să se dezvolte împotriva celeilalte. Gorbaciov și susținătorii lui au jucat un rol major în slăbirea comunismului sovietic și a celui din Europa de Răsărit. Fără să aibă această intenție, ei au făcut lumii libere un mare serviciu, amânând pentru un timp amenințarea de război între Est și Vest.

Elțân, deși în dezacord cu Gorbaciov, confirmă lucrarea lui.

AR TREBUI CREȘTINII OARE SĂ SE AMESTECE ÎN POLITICĂ ?

Înainte de a merge mai departe, simt că trebuie să răspund la o întrebare frecvent auzită. Oare ar trebui un creștin, și în mod special un pastor, să se depărteze de Biblie și să discute chestiuni politice? Această întrebare este foarte acută și pentru creștinii români. Unii susțin că noi trebuie să vorbim despre probleme politice, alții că nu ar trebui. Într-un anume fel, ei nu-și dau seama că spunând cu atâta ardoare să nu facem politică, ei de fapt fac politică. De ce nu-și folosesc energia mai bine, pentru a explica ispășirea lui Cristos sau doctrina Trinității?

Cuvântul politică vine de la grecescul polis care înseamnă oraș. Prin pomană se face bine unui mic număr de oameni, prin filantropie mai multora, iar politica este arta de a face bine unei națiuni întregi și poate chiar mai multora.

Cam 70% din Biblie se ocupă de viața politică: fundamentarea căminului național, consolidarea independenței; eventuale războaie de jaf, precum și probleme legate de instaurarea monarhiei, lupte pentru putere, etc.

Dați Cezarului ce este al Cezarului este deopotrivă: sugestie politică și o eventuală incitare la răzvrătire. Prezentarea celor patru imperii sub aspectul unor fiare în cartea Daniel și în Apocalipsa ține de domeniul politic.

Noi trebuie să evaluăm evenimentele politice pentru a ne găsi drumul printre ele. Multe discuții dintre creștinii români s-au purtat nu numai cu privire la trecerea sufletului de la pământesc la ceresc, ceea ce înseamnă sfințenie, dar și referitor la evenimentele politice din țară și în special din perioada comunistă.

PREDICÂND SUB ESCORTĂ

Un alt loc cu puternice amintiri pentru mine este Biserica Baptistă din Giulești, o suburbie a Bucureștiului. Fusesem invitat să predic acolo în prima duminică după ce România a intrat în al doilea război mondial, în 1941. La acea dată naziștii stăpâneau țara, iar când armata lor a atacat Rusia, au făcut acest

lucru în alianță cu trupele noastre. Lozinca lor era: *Distrugeți Comunismul creat de jidanii spurcați! Jos jidanii!*

M-am dus la biserică cu un grup de creștini evrei. Frații invitaseră mulți necredincioși, spunându-le cine va fi predicatorul. Bapțiștii erau urâți de ortodocși. Acum urma să aibă loc ceva chiar mai rău: un evreu avea să predice la amvonul disprețuitei „secte” baptiste. Antisemiții nu puteau suporta aceasta. Au denunțat această crimă intolerabilă la jandarmerie iar noi, cei șase evrei creștini, am fost arestați. O soră creștină româncă, pe nume Mândruț, a bătut la poarta închisorii unde ne aflam eu, soția mea și ceilalți patru evrei și a spus: *Frații mei din poporul ales suferă în acest loc pentru Cristos. Vreau să sufăr și eu împreună cu ei.* Dorința ei a fost cu plăcere acceptată. Ea a fost pusă în aceeași celulă cu noi. Acum eram șapte: trei evrei, trei evreice și o româncă. Celula era mică, cu un singur pat. Plutonierul major de jandarmerie mi-a spus: *Tu, pentru că ești preotul lor, vei dormi în pat, iar ceilalți pe jos.*

Preotul ortodox din Giulești a venit la jandarmerie să se asigure că n-am fost eliberați. El a vorbit și cu mine pentru a mă convinge că nu există loc pentru evrei în creștinism. Pe vremea aceea, Patriarhia interzisese botezul evreilor.

După arestarea noastră în biserica din cartierul Giulești, am fost duși la închisoarea tribunalului militar pentru interogare. În timp ce ni se puneau întrebări, a sunat alarma aeriană. Bucureștiul era atacat de avioanele sovietice. Soldații, cu baionete la carabine, ne-au escortat spre adăpostul antiaerian din subsol

unde erau și funcționarii tribunalului, publicul, procurorii noștri și viitorii judecători. Noi, prizonierii, eram ținuți sub strictă supraveghere într-un colț. Ceilalți conversau despre lucruri de nimic. O doamnă tânără se plângea că nu-și îmbrăcase încă rochia cea nouă în timp ce afară era bombardament!

Imediat după aceea, s-au auzit căzând primele bombe. Exploziile au zguduit pământul. Au început plânsul și panica. Prinzând această ocazie, eu am spus cu autoritate: *Aveți în mijlocul dumneavoastră un pastor. Pot să vă spun un cuvânt de mângâiere din Scriptură și apoi ne vom ruga. Vă rog să îngenunchem.*

Toți au îngenuncheat, inclusiv santinelele noastre, procurorii și judecătorii. Am putut să le vorbesc din Cuvântul lui Dumnezeu.

Când s-a sfârșit bombardamentul, am fost duși înapoi în celulele noastre, escortați din nou de soldații cu baionete pe care n-ar fi ezitat să le folosească, dacă am fi încercat să scăpăm. Cei care îngenuncheaseră la ordinul meu cu jumătate de oră înainte erau din nou procurorii și judecătorii noștri.

Am retrăit toate aceste evenimente vizitând închisoarea Malmezoon. Ceea ce am povestit acum a avut loc pe vremea fasciștilor. Mai târziu, sub comuniști, am fost din nou musafir al aceleiași închisori.

O EXPERIENȚĂ SPIRITUALĂ

Într-una din celulele mele solitare, am avut o experiență spirituală la care am făcut aluzie în multe predici pe care le-am rostit în România, în timpul recente mele vizite. Am spus *am făcut aluzie* doarece

o experiență spirituală profundă nu poate fi redată în mod corespunzător în nici o limbă. În astfel de experiențe, intri în contact cu o realitate, care nu-ți este cunoscută și nici explicabilă. Iată de ce Biblia este revelația lui Dumnezeu în ambele sensuri ale Cuvântului: ne descoperă lucruri ca să le putem percepe, dar ni le și dezvăluie.

A reda experiențe, prin care ai trecut, nu este întotdeauna posibil. Beethoven a avut experiențe pe care le-a redat prin muzică. Un sculptor din Buenos Aires a sculpat, pentru un cimitir, nouă statui, ce întruchiează cele nouă simfonii. După ce am vizitat locul, cineva mi-a cerut să-i explic ce reprezintă statuile. Sentimentele deveniseră muzică, care mai apoi au devenit sculptură, iar acum acestea aveau nevoie de cuvinte pentru interpretare. Oare câte din experiențele lui Beethoven puteau reda a aceste cuvinte?

Biblia spune: *Gustați și vedeți ce bun este Domnul* (Psalmul 34: 8). Nici cuvintele, nici muzica, nu pot explica diferența între pepene și piersică. Doar gustând simți deosebirea.

Putem vorbi despre experiențele noastre spirituale, doar cu scopul de a încuraja pe alții să le aibă pe ale lor. Trecut prin filtrul cuvintelor, aceste experiențe își micșorează valoarea. Fiecare trebuie să facă un efort personal pentru a dobândi capacitatea de a vedea realitatea de dincolo de ceea ce este ea în mod aparent.

Un maestru Zen a fost întrebat de un ucenic al său: *Ce este Buda?* El a răspuns: *Înul acesta cântăreș-*

te trei kilograme, adică, altfel spus: Ceea ce este Buda nu se poate reda prin cuvinte. Să ne petrecem timpul mai bine discutând lucruri practice.

Dacă Buda nu poate fi explicat prin cuvinte, cu atât mai puțin Isus.

IMPOSIBILITATEA DE A PERCEPE TIMPUL

Am petrecut ani de-a rândul în celule solitare, în trei închisori diferite. În timp ce am stat acolo, am pierdut noțiunea timpului. Celulele noastre cu câte o singură persoană aveau doar o singură fereastră ce dădea spre coridor, nici una spre afară. Nu am perceput niciodată o iarnă grea sau o primăvară frumoasă. Nu știam dacă e zi sau noapte. Același bec electric ardea continuu. Eram complet dezorientați în privința timpului.

Trăiam în afară de timp întocmai cum astronauții trăiesc în imponderabilitate. Dacă această neputință de a percepe timpul durează mult, ea produce o stare a minții aparte. Domnea o liniște perfectă. Aproape niciodată nu auzeam vreo voce sau vreo șoaptă, iar gardienii purtau încălțăminte de pâslă. Eram înconjurați de aceeași pereți mohorâți. Singura culoare pe care o vedeam în jurul nostru era gri. Duhoarea era teribilă până la punctul de a paraliza nervul olfactiv. Chiar și în ziua de azi eu nu mai simt mirosul florilor. Mâncarea era întotdeauna rea și întotdeauna aceeași.

Mintea nu mai era alimentată de simțuri sau călăuzită de logică.

Încercând să re trăiască acele zile de mari suferință la întoarcerea mea în țară ca om liber, mi-a fost greu să reproduc acele triste experiențe când am vorbit în biserici. Totuși, m-a ajutat mult faptul că sunt evreu.

Evreii din timpurile biblice nu au avut timpurile noastre verbale: eu mănânc, eu am mâncat, eu mâncam, eu mâncasem, eu voi mânca, eu voi fi mâncat și așa mai departe. Poporul lui Dumnezeu nu a împărțit timpul în bucăți: trecut, prezent și viitor. Această împărțire a timpului nu este naturală. Trecutul nu este doar trecut; el persistă și în prezent, adesea aducând cu sine din bucuria sau tristețea lui. Și va dura și în viitor. Temelia pentru azi și mâine se bazează pe ceea ce s-a acumulat în trecut.

O parte din trecut a fost determinată de perspectiva anterioară a viitorului. Noi facem parte din același ocean indivizibil, în care valurile merg înainte și înapoi dar rămân tot în același ocean. Privind lung la zidurile închisorii care mă ținuseră închis și gândindu-mă la cele petrecute acolo, am încercat să re trăiesc vechile experiențe.

RĂSTIGNIT PENTRU VOI ASTĂZI

Cât de ușor este pentru o persoană care poate diviza timpul să accepte mântuirea. Pot fi iertat de toate păcatele mele și pot obține mântuirea crezând că Isus

a murit pentru mine cu mult timp în urmă. El a ales să sufere pentru mine fără să mă fi întrebat înainte. A suferit pe cruce câteva ore și apoi a murit. A treia zi a înviat, apoi s-a întors în ceruri unde Se află de două mii de ani. Ar fi o mare bucurie pentru El dacă eu m-aș converti. Atunci de ce să nu devin creștin? Acest lucru ar însemna bucurie pentru amândoi. La apelul evangheliștilor, mulți oameni vin în față cu zâmbetul pe fața lor. În adunările mari de evanghelizare rar se vede o lacrimă.

Cu noi, care am trăit în imposibilitatea de a percepe timpul, a fost cu totul altfel. Totul se petrecea doar în prezent. Golgota nu aparținea trecutului ci constituia un eveniment prezent. Era ca și cum Domnul Isus se afla în fața mea și îmi spunea: *Ai păcătuit. Pentru tine, Eu voi fi biciuit și crucificat. Cu ochii tăi vei vedea și vei auzi cuiele pătrunzând în carnea mea. O vei vedea pe mama Mea sfântă plângând la piciorul crucii. Vrei să accepți sacrificiul Meu pentru tine, ori vrei să porți tu însuși pedeapsa pentru păcatele tale?*

Răstignirea lui Isus nu mai era o poveste de demult citită într-o carte. Trebuia să decid atunci și acolo cine trebuia să moară: Baraba sau Isus. Nu a trebuit precum Petru, Ioan și Maria Magdalena să accept un sacrificiu trecut al Mântuitorului, ci unul prezent sau din viitorul apropiat. Nici o persoană vinovată, care are conștiință, nu și-ar îngădui să fie martoră oculară a morții cumplite a altei persoane, pentru ceea ce de fapt ea a făcut. Nici noi în celula noastră solitară nu puteam face lucrul acesta.

Acum am re trăit ceea ce am înțeles atunci. Nu am intenționat niciodată ca mântuirea mea să fie doar rezultatul morții Sale. Nu există punct după moartea Lui, nici măcar virgulă. Noi trebuie să fim răstigniți și înmormântați împreună cu El (Romani 6: 4), ceea ce este cu totul altceva.

Luther a numit cartea lui Iacov *Epistola de paie* deoarece învață că o credință fără fapte nu este suficientă. El nu avea dreptate. *Noi suntem mântuiți prin credință* - numai că nu există punct după această afirmație. Trebuie să adăugăm acestei credințe multe sacrificii (2 Petru 1: 5 - 8). A rămâne întotdeauna curat, iubitor, iertător, activ în slujba lui Cristos constituie un sacrificiu. Noi trebuie să împlinim ceea ce lipsește crucii lui Isus.

Cu preotul Cheruvian s-a întâmplat astfel. El a fost forțat, prin chinuri de nespus, să dea o împărțășanie satanică, pronunțând cuvintele sfinte: „Acesta este trupul Meu“ și „Acesta este sângele Meu“ asupra unor excremente și urină umane. El mi-a spus: *Am suferit mai mult decât Cristos*. În măsura în care era vorba despre tortura fizică, lucrul acesta era adevărat.

În starea de a pierde noțiunea timpului, noi am trăit simultan patima lui Cristos, învierea Sa, înălțarea Sa și biruința Sa finală.

În acele celule solitare, eram îngrijorați nu numai cu privire la viața vremelnică a oamenilor, dar și în ce privește viața lor veșnică. Moartea nu constituie un sfârșit. În această stare de nepercepere a timpului am experimentat și viața de după moarte.

UNDE ESTE CEAUȘESCU ASTĂZI ?

Cu aceste gânduri în minte, am predicat din nou în bisericile din România. I-am întrebat pe ascultătorii mei: *Unde este Ceaușescu astăzi?* El nu a putut să-și încheie ultimul său discurs. Audiența l-a huiduit și el a fugit. Dar acum el vorbește iarăși. Nu-l auziți?

În pilda lui Isus, bogatul care se afla în iad îl ruga pe Avraam să trimită pe cineva la frații lui și să le spună să nu mai trăiască asemenea vieți care să-i conducă și pe ei în același loc de chin. A fost refuzat; nu se ruga de omul potrivit. Avraam fusese foarte aspru cu Agar, mama propriului său fiu. El a alungat-o de acasă doar cu niște pâine și un burduf cu apă. De ce ar arăta el milă celor din iad?

Dar poate că Ceaușescu se adresează lui Isus, cu care are mai multe șanse. Bogatul nu era total rău. Cel puțin dovedea dragoste pentru frații săi pierduți. Poate și Ceaușescu ține la careva din foștii lui tovarăși comuniști. Poate el ne spune fiecăruia din noi:

Duceți-vă la ceilalți comuniști și spuneți-le că eu sufăr focul și pucioasa condamnării mele. Avertizați-i să meargă pe o altă cale.

Oricine a experimentat imposibilitatea de a percepe timpul ori realitatea de dincolo de timp aude, nu doar cântecul heruvimilor și serafimilor, care îl cheamă, dar și gemetele celor disperați din iad. Există, totuși, ceva chiar mai greu de suportat: să auzi liniștea profundă a celor care sunt ținuți în întunecime (1 Samuel 2: 9).

Strigătul unora imploră din iad:

Spuneți vestea cea bună celor mai răi dintre oameni. Gândiți-vă la soarta lor cumplită. Isus Se găndește și la ei. El a dovedit acest lucru coborând chiar acolo.

A existat o încordare neobișnuită în predicile mele ținute în România. Am mulțumit lui Dumnezeu că toate au fost bine primite. Pentru aceste momente de biruință, în țara mea natală, am trecut prin multă suferință, boală și primejdii de tot felul. A fost harul lui Dumnezeu în toate.

UN SEMN DE LA DUMNEZEU

S-a constatat că la femeile chineze, cetățene americane din California, de peste șaptezeci de ani, mortalitatea scade cu 35% înainte de sărbătoarea secerișului. În săptămâna care urmează, aceasta revine la normal. Așteptarea unei sărbători, sentimentul datoriei de a ajuta la pregătirea acesteia, poate influența mortalitatea. La evreii ortodocși, mortalitatea scade înainte de Paște și revine la normal în săptămâna care urmează.

Cercetări epidemiologice au adus rapoarte numai despre factorii fizici, chimici și psihologici care influențează mortalitatea. Dar și religia are influența ei. Soția mea și cu mine am crezut că Dumnezeu va dovedi că lupta noastră era îndreptățită, luptă în care am întâmpinat atâta opoziție și contradicții.

El avea să ne dea un semn sigur. Noi am dorit să nu murim înainte de a revedea locurile din trecut,

purtând triumfători stindardul lui Cristos. De partea noastră erau mai mulți decât de partea dușmanului. Am vizitat din nou România și bisericile ei la vârsta de 82 de ani. Nu voi divulga vârsta soției mele dar și ea a cunoscut biruința la o vârstă foarte înaintată.

ROMÂNIA NU ESTE ÎNCĂ ÎNTREAGĂ

Ceea ce se vede pe hartă nu reprezintă toată România. Vicisitudinile istoriei i-au determinat pe mulți să trăiască în afara granițelor ei.

În 1939, când Hitler și Stalin împărțeau Europa de Est, Rusia a luat provinciile românești, Basarabia și Bucovina.

Armata roșie le-a ocupat la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Sovieticii au numit Basarabia „Moldova“ și au inventat o limbă pe care românii basarabeni au fost obligați s-o folosească. Pentru a realiza aceasta, ei au amestecat limba română cu câteva cuvinte rusești și apoi, au cerut ca ceea ce a rezultat să fie scris cu literele alfabetului chirilic sau rus, în loc de alfabetul latin folosit în Vest. Românii sunt singurii latini din Europa de Răsărit, dar li s-a interzis să folosească propriul lor alfabet.

Bulgaria, de asemenea, a furat României provincia Cadrilater. La est de Basarabia se află Transnistria, un alt teritoriu dens populat de români. Provincia Banat din Iugoslavia este românească, ca și limba vorbită acolo. Noi sperăm ca tot acest teritoriu să fie reunit cu țara natală, odată pentru totdeauna.

Sunt deosebit de mândrit că Biblia, ba nici măcar Noul Testament, nu au fost încă traduse în limba macedo-română vorbită de o minoritate compactă de români care trăiesc în Grecia, Bulgaria, Iugoslavia și Albania. Lidia, prima creștină din Europa, a fost macedoneană (Faptele Apostolilor 16: 12 - 14). Probabil că limba ei a fost macedo-româna, un dialect al limbii române. Diferența este mare și un român-macedonean, fără cultură, nu poate înțelege o Biblie în limba română. Creștinii europeni datorează memoriei Lidiei, prima creștină din Europa, faptul de a se ocupa de traducerea Bibliei în limba macedo-română.

MARTIRI ROMÂNI

Creștinii români pierd, de asemenea, mult datorită lipsei de comunicare cu Basarabia. Această provincie de răsărit, furată de URSS, este cunoscută prin numeroșii săi creștini minunați.

Renumitul martir Vania Moiseev, este dintre cei pe care sovieticii îi numesc „moldoveni“. În ciuda numelui său rusesc, el a fost român și nici nu a știut limba rusă. Sovieticii au rusificat numele românești. Moisiu a fost numit Moiseev. A fost soldat în armata roșie. A avut aceeași credință pe care o avem și noi cu o singură deosebire: credința lui era molipsitoare. Adevărata credință este ca și gripa. Dacă ai gripă, aceasta se ia. Așa este și credința. În regimentul său au fost convertiți atât soldați cât și ofițeri.

Superiorii i-au poruncit să tacă, să nu mai vorbească despre convingerile lui, să nu mai cânte. El a

răspuns: *Ce ar face o privighetoare, dacă i s-ar porunci să nu mai cânte? Nu s-ar putea opri. Nici eu nu pot.*

L-au torturat și în cele din urmă l-au înecat după ce l-au înjunghiat de câteva ori în inimă.

Pe când era persecutat, i-a trimis vorbă mamei sale: *Mă chinuie mult. S-ar putea să mor în mâna lor. Dar nu plânge, mamă!* Avea douăzeci și unu de ani. La această vârstă este încă posibil să crezi că poți opri o mamă de a nu plânge. *Un înger mi-a arătat Noul Ierusalim. Este atât de frumos! Fă tot ce poți, mamă, ca să mă întâlnești acolo.*

A văzut oare acest Vania cu adevărat un înger? Oamenii pot avea și halucinații. Dar noi avem dovada că l-a văzut, deoarece, fiind doar un simplu fecior de țăran, fără cultură, el a descris acest înger, mai bine decât ar fi putut face un profesor de teologie.

El a spus: *Îngerii sunt transparenti. Dacă ai în fața ta un înger și un om se află în spatele lui, îngerul nu te împiedică să vezi omul. Dimpotrivă, îl vezi mai bine. Văzuți printr-un înger, toți oamenii par mai demni de iubit. Poți înțelege și aprecia chiar și pe cel care te torturează.*

Mulți regretă că nu au privit niciodată un înger. Ei se înșală. Vezi un înger ori de câte ori accepți o persoană neplăcută, de câte ori iubești pe cineva care îți face rău.

Vania Moiseev este mândria neamului nostru românesc.

Alt martir este tânăra Sofia Chiriac. De la optsprezece ani a lucrat la tipografia subterană a bisericii baptiste clandestine. Obligată să stea într-un spațiu

restrâns plin de mașini, hârtie, cerneală și stocuri de cărți, avea puțin loc să se miște, aer închis pentru a respira și niciodată vreo rază de soare. S-a îmbolnăvit, dar nu a putut merge la doctor. Regula conspirației era că odată ce te-ai implicat într-o asemenea acțiune, nu ai voie să o părăsești până aproape de moarte. Când, în sfârșit a fost dusă la un spital, a fost prea târziu. Sofia a fost o tânără româncă ce și-a sacrificat viața pentru a da lumină națiunii ruse care subjugase neamul ei.

Și mai este un alt basarabean, binecunoscutul duhovnic Nikolai Horev, care a fost de repetate ori întemnițat și de fiecare dată a ieșit cu credința fortificată, un strălucitor exemplu pentru alții. Din tot ce a spus și a scris, socotesc de mare valoare una din rugăciunile sale: *Doamne, Tu ești Păstorul meu pentru veșnicie, iar eu sunt oaia Ta pentru veșnicie. Fie ca nuiiua să fie întotdeauna în mîna Ta, pentru ca atunci când sunt în primejdie, să mă aperi de dușmani sau atunci când mă rătăcesc de pe calea Ta și ajung, pe cărări greșite, fie datorită ispitelor, fie de teama greutăților, să-Ți folosești nuiiua pentru a mă aduce înapoi pe calea cea bună. Și, dacă vreodată am să-Ți cer altceva decât ceea ce-Ți cer acum, Te rog, Doamne, nu asculta ceea ce-Ți spun.*

Ai cerut vreodată lui Dumnezeu să-ți ignore rugăciunile, dacă acestea te împiedică pe tine, și pe alții prin tine, să devii sfânt?

Noi sperăm ca Basarabia, ca și alte regiuni ce au aparținut României, să se unească în curând cu țara-mamă.

MĂRTURISIRI

O mare parte din timpul petrecut în România a fost dedicat auzirii de mărturisiri.

Eram foarte obosit după ce predicasem de două sau trei ori pe zi, dar nu-mi era îngăduit să mă duc să mă odihnesc. Persoane cu inimi împovărate au venit la mine și m-au rugat să le ascult. Poate este bine pentru cei ce ascultă mărturisiri să fie oboșiți, căci atunci vorbesc mai puțin și nu întrerup, lăsând să curgă cuvintele și lacrimile celor care se căiesc.

Nici unul din principalii colaboratori ai comuniștilor și nici unul din trădători nu și-a mărturisit acest păcat deosebit de grav. Am întâlnit oameni, care și-au denunțat frații de credință autorităților, știind cât de mult vor suferi datorită acestui lucru. Când am fost arestat, ofițerul de miliție, care mă interoga a scăpat numele celui care mă denunțase. Cu altă ocazie, mi-a fost dat să citesc însăși denunțarea. Acele persoane vinovate de o atât de gravă apostazie nu și-au mărturisit niciodată răul atât de mare pe care-l făcuseră. Vorbeau de păcate mai mici, dar regretul lor disproporționat arăta că ei purtau o povară mult mai grea, deși nu voiau s-o recunoască.

Am înțeles: Cain, după ce și-a ucis fratele, a spus lui Dumnezeu: *Păcatul meu e prea greu de dus* (Geneza 4: 13 după originalul ebraic).

Când conștiința reproșează cuiva un păcat foarte grav, memoria îi spune: *N-ai făcut niciodată așa ceva*. Și de obicei memoria reușește să învingă conștiința. Acest lucru s-a întâmplat în Germania. A fost mult

prea greu de recunoscut milioanele de evrei uciși, așa încât conștiința a fost redusă la tăcere. Memoria a câștigat: *Nu s-a întâmplat așa ceva*. Eu știu cât de greu îmi este să recunosc cele mai grave păcate, pe care le-am comis și îmi cunosc rezistența pe care o am în a le mărturisi cuiva, chiar lui Dumnezeu. Pe de altă parte, rațiunea îmi spune, foarte adesea e drept, că nu este înțelept pentru o persoană cu slujbă în biserică să-și spună păcatele sale vreunui om. Un evanghelist american a făcut prăpăd în rândurile celor fără experiență, mărturisind la TV, în fața a milioane de oameni, un păcat de care știau doar două sau trei persoane.

A existat în România un călugăr, pe nume Arsene Boca, care spunea celui ce venea să se spovedească: *Știu că ți este greu să vorbești de anumite lucruri pe care le-ai făcut. De aceea am să ți le spun eu ție*. Era un om cu clarviziune. Dar un duhovnic nu are nevoie de această calitate. Să cunoască toate păcatele interlocutorilor săi ar putea aduce pe cineva la nebunie. Fii fără pretenții. Fii mulțumit cu puținul care ți se spune. Dumnezeu este un Dumnezeu modest. David și Manase nu au scris toate amănuntele teribile ale păcatelor lor. David i-a spus lui Natan doar: *Am păcătuît împotriva Domnului* (2 Samuel 12: 13). Nu i s-a cerut mai mult.

Totuși, frații care au păcătuît cel mai grav în perioada comunismului nu și-au recunoscut păcatele, deși, poate că unii dintre ei, s-au hotărât în inima lor să-și schimbe viața. Vă veți mira să aflați cine s-a spovedit cu lacrimi, tocmai cei mai buni și eroici.

S-au simțit vinovați, unii pentru că au supraviețuit. Dacă ar fi fost eroici tot timpul - nimeni nu ar fi putut fi - dacă ar fi ieșit în față și dacă ar fi protestat, de câte ori altcineva era bătut, ar fi murit din cauza atâtor lovituri câte ar fi primit. Alții s-au simțit vinovați fiindcă, fiind implicați în activitatea ilegală a bisericii, familiile se dezmembrasera. Copiii lor nu au fost de acord cu faptul că tatăl ori mama s-au dus la închisoare pentru convingerile lor, lăsându-i să mănânce din gunoi, să sufere mereu și să nu poată studia. Reproșul acestora era mereu același: *Dacă tata ar fi tăcut ca atâția alți credincioși, noi n-am fi fost lipsiți de o copilărie normală.* Părinții s-au întors de la închisoare și au găsit acasă copii ostili și uneori chiar o soție amărâtă. Ei simțeau că vina era în întregime a lor.

Este greu de câștigat în această viață. Alți copii erau răzvrățiți împotriva părinților care jucaseră un rol trădător. Acești copii nu puteau suporta gândul că sunt copiii „unui Iuda“. Mulți se simțeau vinovați că au mințit la miliție în timpul investigațiilor, pentru a se proteja pe ei înșiși, ori pentru a împiedica arestarea altora. Ei fuseseră învățați cu o strictă onestitate. Pentru creștinii care gândesc în acest fel, ar fi fost mai înțelept, dacă nu s-ar fi angajat niciodată în activități secrete. O asemenea lucrare nu poate fi făcută de către cineva care consideră un principiu sfânt faptul de a spune întotdeauna adevărul în întregime. O persoană care introducea ilegal Biblia din Vest în Europa de Est mi-a spus: *N-am spus niciodată vreo minciună.* L-am întrebat: *Când ai cerut viză pentru*

România sau Rusia, care ai spus că este scopul vizitei tale? El mi-a răspuns: *Excursie turistică*. Aceasta era desigur o minciună.

„Minciunile“ pentru apărarea de sine, sau pentru apărarea celor nevinovați sau a bisericii, nu sunt în realitate minciuni. Când a fost în primejdie de moarte, Pavel s-a apărat în fața judecătorilor cu aceste cuvinte: *Eu sunt fariseu, fiu de fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat eu în judecată* (Faptele Apostolilor 23: 6). Desigur nu acesta fusese motivul arestării.

Dar cei care se simțeau vinovați, pentru că mințiseră erau indiferenți la orice subtilități etice. Ei spuneau: *Dacă acei securiști ar fi descoperit că i-am mințit în problemele în care m-au interogat, cum ar fi crezut ceea ce le-am spus despre mântuire?*

Alții aveau altceva pe inimă. Nu văzuseră o femeie ani de zile. Odată eliberați, orice fată era o ispită irezistibilă (acest lucru a fost mai puțin adevărat în cazul preoților catolici care fuseseră crescuți în disciplina celibatului, decât în cazul evanghelicilor). Am spus tuturor că sângele Domnului Isus curăță orice păcat și sufletele au găsit odihnă. Asemenea conversații intime au fost la fel de importante ca predicile ținute în fața a mii de oameni.

Am avut avantajul de a fi cunoscut personal mulți duhovnici renumiți. Unul dintre aceștia a fost un misionar englez printre evreii români, David Adenez. Când cineva îi mărturisea un păcat grav, el plângea. Lacrimile lui vorbeau. Nu adăuga acestora nici o vorbă. L-am cunoscut și pe episcopul luteran Frederic

Müller. Indiferent ce păcat al meu îi spuneam, el îmi răspundea întotdeauna: *Și mie mi s-a întâmplat. Se întâmplă tuturor oamenilor, iar Dumnezeu iartă.*

Îl cunoscusem pe preotul ortodox Suroianu care, atunci când i-am spus mai multe din păcatele mele, mi-a spus: *Ei, ai păcate multe și grele. Dar păzește-te de un păcat, acela al deznădejdiei. Niciodată să nu crezi că păcatele tale sunt mai mari decât harul lui Dumnezeu. El iartă de dragul lui Cristos. Du-te în pace!*

FRATELE CARE A MURIT PENTRU MINE

Spuneam oamenilor liberi povestea pe care o spuneam tuturor tâlharilor și criminalilor din închisoare. Simțeam că este potrivită pentru aceia care aveau muștrări de conștiință și o ofer și cititorilor ca mână-gâiere, oricât de monstruoase ar fi păcatele pe care ei le-au comis.

Odată, demult, erau doi frați, cel mai mare, bun și credincios, cel mai tânăr, era un libertin care chefua cu tovarășii lui dezgustători. Fratele mai mare se ruga pentru cel mai tânăr și adeseori îl implora să-și schimbe viața, dar totul părea în zadar.

Într-o noapte, în timp ce fratele mai mare citea în camera sa, fratele mai tânăr a dat buzna, implorându-l: *Salvează-mă! Poliția e pe urmele mele! Am omorât un om.* Pe hainele sale se vedeau pete de sânge.

Fratele mai mare a înțeles degrabă situația și i-a spus: *Te voi salva. Hai să schimbăm hainele.* A luat

costumul pătat de sânge al criminalului și i-a dat haina lui albă.

Abia au terminat să se îmbrace că a și venit poliția. Aceasta urmărise criminalul din locul unde fusese comisă fapta și l-au ridicat pe fratele care purta haina cu pete de sânge.

Ajuns în fața judecătorului, el s-a declarat vinovat spunând: *Eu port întreaga responsabilitate pentru crimă.*

Având dovezile în fața sa: pe cel urmărit de la locul crimei, sângele, mărturisirea, judecătorul nu mai avea nici o îndoială. Omul a fost condamnat la moarte, dar înainte de aceasta a fost întrebat care-i este ultima dorință.

Am una singură, a spus presupusul criminal, *doresc ca fratele meu să primească această scrisoare, pe care i-am scris-o, chiar în momentul când voi fi spânzurat.*

Dorința i-a fost împlinită.

A doua zi, fratele a primit scrisoarea. Deschizând-o, a citit: *Dragul meu, chiar în acest moment, eu mor în locul tău, îmbrăcat în hainele tale pătate de sânge, pentru crima pe care ai comis-o și sunt fericit să fac acest sacrificiu pentru tine. Dar aș dori ca tu, în hainele albe pe care ți le-am dat, să duci o viață de neprihănire și curăție. Nu mai am o altă dorință!*

Fratele mai tânăr, citind aceste cuvinte, a fost cuprins de remușcări. A alergat degrabă pentru a opri execuția, dar era prea târziu. Apoi a fugit la judecător pentru a-și mărturisi crima comisă, dar judecătorul

nu l-a ascultat. *S-a comis o crimă care a fost ispășită. Ceea ce a fost între voi doi, ca frați, nu ne interesează pe noi.*

După această întâmplare, ori de câte ori foștii tovarăși de petreceri îl chemau pe tânăr la băutură și destrăbălare, el le spunea: *În hainele albe pe care mi le-a lăsat fratele meu, care și-a dat viața pentru mine, nu mai pot face faptele murdare pe care le-am făcut înainte.*

AI PRIMIT UN ÎNGER

Am fost în casa unei perechi creștine pe care am cununat-o în urmă cu vreo patruzeci de ani. Ei mi-au reamintit ce am predicat la nunta lor.

În predică le spuseseam că, cu o seară înainte de nuntă, neputând să dorm, mă tot întrebam ce le voi spune la ceremonie. Soția mea dormea. Mi-a fost foarte greu să găsesc un text potrivit pentru ocazia aceea. Doar un singur verset din Biblie îmi tot venea în minte: *Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri* (Evrei 13: 2). Îl tot alungam din minte. Cum s-ar putea face un subiect de predică pentru o nuntă dintr-un asemenea text?

Dar fiindcă mintea mi-era tot la asta, am încercat să ghicesc cine dintre numeroșii musafiri care ne vizitaseră, fusese un înger. Unii s-au dovedit, mai târziu, a fi demoni, alții erau oameni de treabă, dar îngeri? Parcă nimeni nu intra în această categorie. În timp ce eu mă tot gândeam la aceasta, s-a întâmplat că am

privit-o pe soția mea care dormea și mi-am spus: *Acesta este îngerul pe care eu l-am primit fără să știu*. Textul respectiv a devenit predică de nuntă. *Tu, mire, vei primi acum un înger. Îngerii au fost rău primiți la Sodoma. Alții nu sunt luați în seamă. Să dai soției tale onoarea care se cuvine unui înger*.

Au trecut patruzeci de ani. El încă-i spune, nu pe nume, ci „îngerul meu“.

În SUA 50% din căsătorii sfârșesc prin divorț și probabil un mare procent din cealaltă jumătate este sfâșiat de certuri. Chiar un mare număr de pastori divorțează. Mă bucur că nu se întâmplă aceleași lucruri și în țara mea natală. Divorțurile printre creștini sunt rare în România.

Ar fi ușor de spus că această situație se datorează spiritualității deosebite a credincioșilor, dar există o explicație ceva mai apropiată de realitate: greutatea vieții. Când soțul și soția, după o zi de muncă grea, trebuie să stea ore în șir la rând doar pentru cele necesare vieții, rămâne puțin timp pentru certuri. Un bărbat mi-a spus: *Apartamentul nostru nu este încălzit iarna. Taxa pentru curentul electric este mare. Nu ne putem permite să aprindem mai multe becuri. Atmosfera comodă necesară pentru o ceartă în toată regula ne lipsește, așa că ne lipsim de ea*.

În contrast cu această situație, opulența din Vest favorizează divorțul. Am cunoscut cupluri care au divorțat din cauza certurilor provocate de felul în care voiau să-și risipească surplusul pe lucruri inutile. Dacă creștinii din Vest ar da mai mult din surplusul lor pentru o lucrare bună, numărul divorțurilor ar scădea în mod drastic.

CREȘTINISMUL ȘI COMUNISMUL

Cele două noțiuni mă fac să-mi exprim câteva gânduri cu privire la relația dintre creștinism și comunism.

De mult timp sunt conștient de faptul că, la nivel practic, omenirea păcătoasă nu cunoaște un sistem economic mai bun decât capitalismul. Acest sistem este în conflict cu comunismul, dar între creștinism și comunism nu există o contradicție totală. Cum se face că numele de „comunism“ este atât de înrudit cu noțiuni dragi creștinilor, cum ar fi „comuniunea“, „comunitatea“ etc? Ori de câte ori m-am întâlnit cu un revoluționar convins, m-am simțit vinovat. Îmi spuneam în sinea mea: *El este un comunist care se află pe o cale greșită, deoarece eu nu sunt ce trebuie.*

Astăzi, noi discutăm despre felul în care cineva devine creștin: prin botez în copilărie sau la maturitate, prin stropire sau scufundare se primește Duhul Sfânt sau acesta constituie o a doua experiență? De care denominațiune ar trebui să se atașeze cineva, la botez? La început nu a fost așa. În anii de început ai Bisericii creștine, toți credincioșii aveau toate lucrurile în comun. *Își vindeau ogoarele și averile și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia* (Faptele Apostolilor 2: 44 - 45).

Astăzi este greu de ghicit care este confesiunea pe care a dorit-o Isus. Cea catolică, ortodoxă, luterană, baptistă, penticostală, adventistă? Dar de o singură biserică noi putem fi siguri c-a fost organizată

cum a dorit Isus. După Înviere, El a petrecut patruzeci de zile împreună cu ucenicii Săi și cu siguranță că le-a spus ce au de făcut. El i-a învățat că mulțimea celor care cred, trebuie să fie o inimă și un suflet: că „*nimeni nu va spune că averile lui sunt ale lui și că toate lucrurile vor fi comune*“ (Faptele Apostolilor 4: 32). Comparate cu acest standard, toate denominațiunile creștine de astăzi sunt erezii.

Este evident că și creștinătatea de astăzi, care numără sute de milioane pe toate continentele, trebuie să aibă viața structurată altfel decât cea a celor numai câteva mii din Ierusalimul de atunci, dar principiul trebuie să rămână același. Noi toți ar trebui să fim în stare să spunem: *Nici unul din noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine* (Romani 14: 7).

Mai trebuie să ne dăm seama că idealul comunist a pierdut câteva bătălii importante, dar este departe de a fi fost înfrânt sau nimic. O pătrime din omenire se află încă sub comunism. China cu 1,1 miliarde de locuitori are încă un sistem comunist, cu un singur partid. Există încă comunism în Vietnam și Cuba. În Nicaragua, armata, poliția și sindicatele sunt încă sub controlul comuniștilor, în timp ce guvernul aparține unei opoziții divizate.

Mai sunt încă mii de oameni în România și în alte țări răsăritene, în care s-a produs o schimbare majoră, care mai doresc comunismul – unii pentru a-și recăștiga privilegiile pe care le-au pierdut, alții pentru că mai păstrează încă ideologia comunistă. Multe din

conceptele politice în care au crezut, multe axiome pe care le-au luat drept bune, s-au prăbușit odată cu zidul Berlinului, dar ei au rămași convinși de faptul că o societate fără milionari pe de o parte, iar de cealaltă parte oameni lipsiți de adăpost este de preferat societății capitaliste, în care profitul constituie mobilul pentru acțiune.

Există vreun creștin, care iubește învățăturile lui Isus, dar care să nu vadă că, totuși, comuniștii au un pic de dreptate? Se poate ca sistemul comunist să nu fie practic, dar multe lucruri care nu sunt practice au o valoare spirituală. Cu siguranță că toți ne simțim stingheriți când citim cuvintele Mântuitorului: *Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde tot ce ai și dă la săraci*. Există cineva printre noi care să nu tânjească după perfecțiune?

Dumnezeul nostru este modest și privește la dorințele noastre modeste, sincere ca și cum ar fi deja împlinite. Nu este ușor să ne întoarcem înapoi cu două mii de ani în urmă și să împlinim literal toate poruncile, așa cum au fost date atunci. Dar simt că o legătură ne unește cu fiecare comunist sincer și că-i pot dărui o dragoste din toată inima. Faptul că am suferit sub comunism nu constituie un motiv suficient pentru a-l respinge în totalitate.

Comuniștii nu maiucid în masă în Rusia sau în România, dar gherilele lor continuă să omoare în India, în Filipine și în America Latină. Ei sunt uci-gași, dar sunt și gata să moară pentru convingerile lor. Din acest motiv ei nu ar trebui discreditați ca niște

deșeuri fără valoare. Comunismul reprezintă vechiul vis al omenirii după o împărăție a dreptății și a fericirii. De unde să fi apărut dacă nu dintr-o reminiscență a paradisului? Mulți antropologi susțin despre comunism că el a constituit cea dintâi ordine socială primitivă. Comunismul marxist a fost și este în continuare oribil. În zilele noastre, chiar și presa comunistă din Rusia spune că așa este.

DISTINGEȚI ÎNTRE IDEALURI ȘI SUSȚINĂTORII ACESTORA

Unii vor fi șocați de faptul că eu, care am suferit atât de mult, mai pot spune un cuvânt bun despre comunism în principiu. Progresul intelectual și spiritual nu este posibil, dacă nu facem distincție între un ideal, care poate fi sublim și faptele îngrozitoare ale acelor care se declară adepți ai acestuia.

Dacă ar fi să luăm în considerare faptele rele comise la o anumită dată de către David, Solomon și Pavel, ar trebui să înlăturăm scrierile lor ca inacceptabile.

În decursul secolelor, creștinii au comis crime grave împotriva evreilor și împotriva unor creștini de alte confesiuni. Să abandonăm pentru aceasta învățătura lui Cristos?

Creștinii își iubesc vrăjmașii, pe toți vrăjmașii lor. Comuniștii, dimpotrivă, au o pasiune pentru rău. Ei au învățat comunismul de la Marx, care a avut legături cu Satanismul, așa cum am dovedit în cartea mea *Marx și Satan*.

Dar noi trebuie să tindem a practica lucrurile pe care primii creștini le-au învățat direct de la Isus: să aibă toate lucrurile în comun, să nu pretindă nimic pentru sine, să împartă totul cu frații. După două mii de ani, noi trăim în cu totul alte circumstanțe și nu mai suntem în stare să împlinim această poruncă întocmai. Dar marele principiu rămâne: creștinii trebuie să se lepede de sine. Nici unul dintre noi nu trăiește sau nu moare pentru sine. Să dovedim că spiritul creștinismului primar nu a fost nimicit.

Eu cred că nu a existat vreodată în lume comunism mai eficient ca acela care a fost trăit de către primii creștini și a fost continuat de multe grupări de atunci încolo. El reprezintă unica soluție pentru bolile economice și sociale ale lumii. Omenirea va trebui să urce un drum abrupt spre idealul acesta. Pentru prezent totuși, capitalismul este, cu siguranță, mai bun decât comunismul pe care l-am văzut practicat de comuniștii atei.

DANSÂND ÎN ÎNCHISOARE

Odată când mi-era foarte foame în închisoarea Jilava, locotenentul de securitate, Franco, a venit să mă interogheze. Supărat de vizita sa la un moment nepotrivit, m-am hotărât să-l interoghez eu. I-am pus întrebări despre sufletul lui și am aflat, spre surprinderea mea că, deși securist, era un iubitor al lui Isus, era chiar convertit și mi-a dat mâncarea pe

care și-o adusesese pentru sine: sandvișuri din pâine albă, foarte bună și cei mai scumpi cârnați. Am avut chiar și desert: delicioase bomboane de ciocolată. Riscându-și libertatea, a dus scrisorile mele Sabinei și pe ale Sabinei mie. A fost decoperit și a stat la închisoare pentru acest act de iubire și curaj.

Altă dată, într-o celulă singuratică, deasupra căreia mai târziu s-a aflat sediul Comitetului Central al Partidului Comunist, mi-am amintit cuvintele lui Isus: *Când oamenii vă vor urî (...) și vă vor ocări (...), bucurați-vă (...) și săltați de veselie* (Luca 6: 22 - 23).

Mi-am dat seama că neglijasem o îndatorire: mă bucurasem, dar n-am săltat de veselie, așa cum ne-a învățat Isus. De aceea am început să dansez în celulă. Gardienii aveau ordin să se poarte frumos cu cei nebuni, pentru ca aceștia să nu perturbe liniștea închisorii. Ca să mă liniștească, mi-au adus o bucată mare de pâine, brânză și două bucăți de zahăr.

Românii ar trebui să facă același lucru pe care-l fac toți credincioșii când se află în situații grele. Practic, să nu întreprinzi nimic pentru a remedia o situație care este iremediabilă. Laudă pe Domnul, cântă și saltă de bucurie în cinstea Lui. Îngerii se vor îngriji de restul. Isaia a recomandat doar *seninătate și încredere* (Isaia 30: 15). Unii poate vor disprețui un astfel de sfat și-l vor socoti o nebunie. Dar cu siguranță că este mai de folos să fii „nebun“ în Cristos, decât să fii un „înțelept“ care devine furios la nebunie pentru că nu poate schimba lucrurile care sunt de neschimbat.

DATORIA DE A GEME

Mulți predicatori din Apus au avut privilegiul de a se bucura de o educație teologică, lucru care poate fi foarte avantajos. Dar o parte dintre predicatorii din România, ca și din Rusia, Bulgaria etc., nu au făcut seminarii, ci și-au petrecut ani de zile în celulele închisorilor, înfometăți, bătuți și suferind de frig.

Nu pot explica de ce, în anumite celule, în întuneric total și frig, deținuții nu s-au putut abține să nu urle. Dumnezeu spune: *De aceea gem pentru Moab și Mă jelesc pentru tot Moabul* (Ieremia 48: 31). Înainte de a fi într-o asemenea celulă nu mi-am imaginat niciodată cât de teribilă este durerea lui Dumnezeu pentru cei păcătoși. Îi face să geamă, să strige. Am cunoscut acum un alt aspect al caracterului lui Dumnezeu: un Dumnezeu care geme. Și asta-i o revelație cu privire la El.

Lucrul acesta poate fi învățat, cel mai bine, de la aceia care au trecut prin această școală. Ei au împlinit o uimitoare poruncă a lui Dumnezeu: *Gemeți pentru Babilon!* Gemeți pentru cei mai răi dușmani ai poporului vostru! Am gemut în aceste celule pentru cei care ne torturau, știind că, dacă vom face astfel, poate aceștia vor fi vindecați (Ieremia 51: 8). Noi considerăm că este important ca un pastor să fie instruit în Homiletică, Dogmatică, Greacă, Ebraică și Istorie bisericească. Vestul ne poate oferi învățători în acest sens. Dar pastorii trebuie să fie pregătiți și să geamă, să fie oameni care simt că vor muri dacă sufletele celor mai răi nu sunt salvate.

Profetul Ioel spune: *Bociți-vă, voi toți slujitori ai altarului* (Ioel 1: 13). Predicatorii ar trebui să-l imite pe Mica. Acesta la un moment dat a luat hotărârea de a geme și a boci (Mica: 1 - 8) și nu a predicat după regulile retoricii.

Poate predicatorii din Est îi pot învăța pe cei din Vest cum se plânge, atunci când ai fost înjunghiat cu cuțitul trădării, cum să porți povara suferinței pentru onoarea și binele sfintei biserici. Ei ne vor învăța că marea suferință nu este cauzată de bătăliile pierdute (nici un războinic nu le poate câștiga pe toate), nici de răni fizice, ci de frați și surori care nu-și iau crucea pentru a purta lupta cea bună și renunță la visul sfânt. Ei ne vor învăța să zâmbim nu doar atunci când suntem consolati de prieteni, care ne aștern crini pe cărare, ci și atunci când suntem înconjurați de vrăjmași care ne ținuesc în cuie.

UN ZÂMBET CERESC

Pentru că vorbeam de zâmbete, lăsați-mă să vă povestesc despre un coleg de închisoare pe care nu l-am mai întâlnit pe pământul României, pentru că el se află acum într-o țară mai bună.

Noi ne imaginăm de obicei că sfinții se află în cer undeva foarte departe. Biblia ne spune, în Evrei 12: 1, că ei ne înconjoară, că se află în jurul nostru. Ei continuă să fie interesați de tot ce au lăsat în urma lor și să participe la luptă. Ei ne inspiră pe noi în cel mai strict sens al cuvântului.

Se spune despre un ucenic al lui John Crysostom, cel mai mare predicator pe care l-a avut omenirea, că a intrat pe furiș în camera în care învățătorul său își pregătea o predică și a văzut două ființe necunoscute șoptindu-i acestuia ceva la ureche. Curios, el a întrebat cine sunt aceștia și a primit acest răspuns: *Nu e frumos din partea ta că ai privit pe furiș, dar din moment ce ai făcut-o, îți voi spune. Aceștia sunt apostolul Pavel și Ioan, care adeseori îmi sugerează despre ce să predic.*

Această poveste poate fi socotită legendă, dar cert este că noi suntem în comuniune cu sfinții din toate timpurile. Este bine pentru aceia care vizitează România să nu privească doar în jur pentru a vedea sfinți în viață, ci în același timp să ia aminte și la aceia care se află în slavă și îi înconjoară.

Mi-am adus aminte de Milan Haimovici, un păstor evreu creștin, care a petrecut șapte ani în închisoare. Chiar și vrăjmașii evreilor și ai Evangheliei i-au admirat curajul. El protesta împotriva oricărei nedreptăți comise de gardieni, chiar dacă știa că pentru acest lucru avea să fie bătut sălbatic.

Odată mă afluam într-o celulă mare, care cuprindea cam o sută de deținuți. Eram îngrămădiți laolaltă în mizerie cumplită, fără a avea loc măcar pentru a face câțiva pași. Eram copleșiți de murdărie și miros urât. Noaptea era imposibil de dormit pentru deținuți că existau întotdeauna trei sau patru care sforăiau, fiecare pe o altă melodie. Când se opreau aceștia, începeau alții. Unii tușeau, alții strănutau, alții se certau.

În acest loc îngust se aflau creștini din multe denominațiuni, evrei, atei, oameni din diferite partide politice și categorii sociale. Printre ei se găsea și Milan, care a fost un martor al lui Isus. El nu avea Biblie și nu mai văzuse vreo carte de ani de zile. Nu putea interveni prin argumente intelectuale. El putea doar să repete: *Îl cunosc pe Isus. Eu umblu și vorbesc cu El.*

Un profesor, membru al Academiei, a spus atunci în batjocură: *Isus a murit acum două mii de ani. Cum poți să vorbești cu El? Chiar dacă admitem că a înviat, așa cum credeți voi creștinii, și S-a dus în Cer, acest Cer se află la milioane de mile depărtare. Nu ne mai spune minciuni. Nimeni nu poate merge acolo sau să stea de vorbă cu El.*

Milan repetă simplu: *Eu însumi mă întreb cum e posibil și nu am o explicație, dar așa este. El umblă cu mine și-mi vorbește.* Mulți deținuți erau martori ai acestei discuții. Continuând, Milan a spus: *Uneori chiar Îl văd.*

Asta era prea mult pentru un om de știință: *Ceea ce spui este cea mai mare minciună pe care am auzit-o în viața mea. Din moment ce pretinzi că-L vezi, nu ai vrea să ne spui și cum te privește: cu furie, cu mânie, plictisit, indiferent, politicos, interesat, iubitor? Nu cumva îți și zâmbește?*

Milan a răspuns: *Cum de ați ghicit? Cu adevărat de multe ori îmi zâmbește.*

Bine, bine, spuse profesorul. *Ai noroc că nu sunt un psihiatru căci ți-aș pune diagnosticul că suferi de manie religioasă. Poate vrei să ne arăți cum îți zâmbește Isus.*

Voi încerca bucuros, spuse Milan.

Scena care a urmat a fost cea mai frumoasă din viața mea de optzeci și doi de ani. Ca și noi toți ceilalți, Milan semăna cu o sperietoare. Tuns, murdar, cu cearcăne mari în jurul ochilor, numai piele și oase, cu dinți lipsă și cu acea uniformă de zebra, nu s-ar zice că era atractiv. Dar, când a primit această provocare, fața lui a început să strălucească – slava lui Dumnezeu poate străluci printr-o crustă de murdărie – și un frumos zâmbet i-a apărut pe buze. Probabil că și Romeo a zâmbit astfel când a privit-o pe Julieta.

Există o umbră de tristețe în acest zâmbet, fiindcă cel care pusese întrebarea era un suflet. Dar se putea citi pe buzele lui o adevărată dragoste, un dor nepotolit, o nădejde neclintită și dorința arzândă a unui iubit care așteaptă să primească sărutul de la cel pe care îl iubește. Toată splendoarea Cerului se găsea în acest zâmbet minunat. (Un gând urât mi-a trecut prin minte pe când priveam acest zâmbet: definiția cuvântului „sărut“ într-un dicționar rus: *«atingerea a două perechi de buze ce transmit reciproc microbi și bioxid de carbon»*. Cine ar putea evita gânduri rele într-un moment sublim?) Profesorul meu și-a plecat capul și a zis: *Domnule, dumneavoastră L-ați văzut pe Isus*.

Când am devenit creștin, am fost sfătuit să citesc în fiecare zi o pagină din Biblie și viața unui sfânt, a unui martir sau a unui misionar renumit, ceea ce am și făcut. Dar înainte de a ajunge în închisoare, citeam viețile sfinților cu scepticism. Îmi păreau exagerate. Am cunoscut povestea despre zâmbetul cuceritor al

lui Bernadette of Lourdes. Am cunoscut mai mulți creștini care aveau zâmbete cerești (una este soția mea Sabina). Dar acum văzusem un astfel de zâmbet în condiții de supremă suferință.

L-am văzut de mai multe ori, în mai multe închisori. Toți aceștia care zâmbeau au devenit una pentru mine, confundându-se cu zâmbetul lui Isus. Sfinții aduc zâmbetul Cerului în cele mai adânci văi ale umbrei morții. Oamenii cu un astfel de zâmbet nu mor. Ei rămân în jurul nostru și după ce mor, încurajându-ne și ajutându-ne. România are un asemenea nor de martori deasupra ei. Și aceasta este o realitate românească. Un creștin care se duce în România trebuie să caute și asta.

Un renumit conducător al unei biserici mi-a spus că a vizitat mormântul lui Lenin de la Moscova și i-a văzut mumia. L-am întrebat dacă a simțit prezența și a vreunei alte persoane moarte din Rusia. Mi-a spus că nu. Dar Pavel spune în Evrei 12: 1 că el a perceput norul de martori ai lui Dumnezeu dispăruți cu mii de ani înainte.

IUBIND PE VRĂJMAȘ

Fiecare loc pe care l-am vizitat în România mi-a amintit de ceva.

În București, am predicat la Creștinii după Evanghelie din strada Dragoș Vodă și această clădire fusese folosită înainte de către biserica mea în pelerinajele ei, dintr-un loc într-altul, sub diferite dictaturi.

Era imediat după invadarea României de către trupele sovietice spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Unități întregi ale armatei germane care ocupaseră țara au fost luate captive. Prizonierii nu-și făceau iluzii. Soarta lor avea să-i ducă în Siberia. Pentru mulți, acest lucru însemna moartea. În timp ce un mare grup de prizonieri de război germani erau conduși la barăcile lor, doi ofițeri au reușit să scape de sub supravegherea escortei. Purtând încă uniformele naziste, aceștia pibegeau pe străzile Bucureștiului. Singurul lucru care îi proteja era noaptea. Ne aflam încă în război și străzile erau slab luminate.

Dintr-o dată au întrezărit o rază de speranță: au văzut un însemn – „Biserica luterană“. Ei știau că luteranii din România erau de origine germană. Aici poate cineva îi va ajuta. Ce dezamăgire a fost pentru ei să afle că noi eram evrei! Evreii aveau chiar mai multe motive să-i urască pe soldații germani decât sovieticii.

Le-am liniștit imediat temerile. *Noi suntem evrei, dar creștini și nu dăm pe nimeni în mâna vrăjmașului. Există o poveste despre un miel dus la tăiere care a fugit la Moise și i-a cerut să-l apere. El i-a răspuns: „Nu pot face asta. Dumnezeu a poruncit ca oamenii să se hrănească din carnea ta“ și a dat mielul pe mâna măcelarului. Povestea spune că Dumnezeu Și-a ascuns fața de rușine, când a văzut ce a putut face un om care-I poartă Numele.*

Noi am suferit sub ocupația germană. Dar voi personal poate nu sunteți vinovați. În orice caz, noi nu suntem judecătorii voștri. Sunteți bineveniți în

casa noastră. Vă vom da haine civile ca să încercați să vă întoarceți în Germania.

Pe atunci exista un decret care interzicea oricui să ascundă un soldat german; pedeapsa era moartea.

Cu timpul, am ajuns să facem o lucrare sistematică de ajutorare a germanilor persecutați, tot așa cum, în timpul războiului, ne-am folosit de influența pe care am avut-o în cercurile creștine pentru a-i ajuta pe evreii persecutați.

Credincioșii din Dragoș Vodă, unde mă aflam acum, m-au rugat să povestesc aceste lucruri. Ei știau că eu simțeam cu adevărat acest lucru atunci când vorbeam despre iertarea celor care ne-au făcut rău, chiar a comuniștilor care-L urau pe Dumnezeu.

Așa am călătorit dintr-un loc într-altul în București, apoi în diferite orașe, retrăind evenimente din trecut.

LOCURI UNDE AM PĂCĂTUIT

Am revăzut nu doar locuri de care sunt legat prin amintiri plăcute și sacre, dar și locuri unde am păcătuit grav.

Am revăzut casele în care a locuit familia mea când eram copil. Am fost foarte rău cu mama, care s-a sacrificat pentru a crește copiii rămași fără tată.

Am fost în cartierul numit – nu știu de ce – *Crucea de piatră*. Era un loc pentru prostituție. Așa-numiții „prieteni” m-au condus acolo pe când aveam doisprezece ani. Nu se afla nici un creștin în fața acelei case cu faimă proastă, pentru a avertiza pe tineri să

nu între. Prima dată când am văzut o femeie pe jumătate dezbrăcată, am fugit. Nu și a doua oară. Am văzut din nou locurile unde am profitat de alte femei. Am revăzut casele de jocuri de noroc, care au profanat și batjocorit Numele lui Dumnezeu. Am regăsit locuri în care am păcătuit fiind creștin și apoi pastor.

Mi-am mărturisit toată această viață de păcat și cred că Cristos mi-a iertat totul. Pavel a scris că el aleargă înainte, uitând lucrurile dinapoi. Dar nici el nu și-a putut uita întregul trecut, ci scrie despre el. Nici eu nu-l pot uita cu totul.

În România am cugetat și la greșelile și păcatele comise în timpul acestui sfert de secol cât am trăit departe.

Cât de fericit sunt că există „o fântână plină cu sângele curs din rănilor lui Emanuel“. Dacă cineva se cufundă în această fântână, se întâmplă o minune covârșitoare. Nu numai păcatele, dar chiar și crimele sunt iertate, iar păcătosul devine alb ca zăpada. Ceea ce se întâmplă cu greșelile oamenilor nu se poate descrie. Isus a fost făcut păcat pentru om. Unul din scopuri a fost acela de a arăta ce lucruri frumoase se pot face prin pocăință, tot așa cum un olar poate să facă o vază de lux din ceea ce înainte fusese doar tină. Numai că la fel ca vasele și obiectele de metal sau piesele metalice, care trebuie să fie rafinate, noi trebuie să trecem prin focul încercărilor. Acest proces de curățire durează până ce orice necurăție a dispărut, ceea ce în cazul nostru înseamnă orice tânguie, orice răzvrătire, orice egoism, mândrie și lipsă a dispoziției de a ierta.

O fetiță privea un aurar care ținea în mână o bucată prețioasă de metal, într-un vas, pentru a-l curăți. Metalul devenea tot mai strălucitor. Fetița l-a întrebat: *Cât mai durează?* El i-a spus: *Mai ai răbdare.* Aurarul a trebuit să mai repete aceste cuvinte până când și-a putut vedea chipul în metal.

Așa lucrează și aurarul divin. Un păcătos care a trecut prin această curățire dobândește o frumusețe pe care nu o avusese înainte, frumusețea lui Isus Însuși.

ÎNTÂLNIRE CU O ÎNALTĂ PERSONĂ OFICIALĂ SOVIETICĂ

Timp de douăzeci și cinci de ani, am jucat în lume rolul lui Tihic (Efeseni 6: 21) care, pe vremea lui Pavel, făcea cunoscut fraților ce se întâmpla celor persecutați. Cât am fost în România, am avut un rol opus: să spun cum o duce biserica din lumea liberă și, de asemenea, să le vorbesc despre felul în care am lucrat noi în perioada când ei se aflau sub jugul comunist.

Creștinii români erau conștienți de faptul că în țară au pătruns Bibliei și alte cărți, pe lângă ajutor financiar și emisiuni radio, dar ei nu cunoșteau marile organizații care se aflau în spatele acestor acțiuni și nici miile de prieteni credincioși care se sacrificau și se rugau pentru ei. Cel mai mult au fost interesați să afle despre Misiunea noastră Creștină pentru Lumea Comunistă și lucrarea acesteia, în

peste patruzeci de țări. Le-am vorbit nu numai despre lucrarea, prin care am adus alinare celor persecutați, dar și de misiunea noastră de propovăduire printre persecutorii lor.

Voi menționa aici una din cele mai interesante experiențe pe care le-am avut în această privință.

Am vizitat, împreună cu un alt frate, o expoziție industrială internațională din Elveția. Cea mai frumoasă parte a fost departamentul sovietic, singurul care a adăugat și o expoziție de modă, care a atras mii de persoane, și o prezentare de exponate religioase, care era foarte bine alcătuită.

La intrare se afla o fotografie mare a lui Billy Graham predicând la Moscova, a patriarhiei și a sinagurei sinagogi din Moscova, un oraș cu două sute de mii de evrei, a unei moschei și așa mai departe. Evident țelul era de a arăta că există totală libertate religioasă sub comuniști.

Se afla acolo și un album, astfel ca fiecare vizitator să-și scrie impresiile.

Am scris următoarele: *Vă felicit pentru această idee unică de a împodobi o expoziție cu fotografiile valoroase ale lui Nikolai Hmara, un baptist, căruia, pentru credința sa, i s-a tăiat limba și i s-au scos ochii. Vă pot da și eu o fotografie a cadavrului lui Nikolai Hrapov; și el ar merita să se afle aici. La fel a petrecut treizeci și patru de ani în închisoare pentru credința sa și Vania Moiseev, înjunghiat de șapte ori în zona inimii și apoi înecat și așa mai departe.*

Un domn, care cred că făcea parte din echipa sovietică, a citit ceea ce am scris eu și a spus: *Numai un*

om rău cu numele de Wurmbrand, răspândește asemenea calomnii despre noi. După ce i-am spus că eu eram acel Wurmbrand, a stat cu mine de vorbă patru ore. El era șeful Departamentului pentru Afaceri Externe din Ministerul Sovietic al Cultelor, o înaltă oficialitate a guvernului în probleme religioase. Vorbea bine engleză și germană. El îmi citise toate cărțile și alte publicații ale misiunii noastre.

*A început într-o manieră agresivă să-mi spună că nu există persecuție. I-am răspuns: *Ar fi fără rost să vă contrazic, pentru că dumneavoastră sunteți obligat să vorbiți astfel. Mai bine să trecem la ceva mai important.**

Va veni ziua când nu veți mai fi un om într-o înaltă poziție în Partidul Comunist și în guvern, iar eu nu voi mai fi pastor. Amândoi vom muri. Câtva timp cineva, care ne iubește, va plânge la mormânt. Apoi toți cei, care ne-au cunoscut, vor muri și ei și toți vom zace într-un mormânt uitat.

Ce se întâmplă după aceea? Dacă totul se încheie în acest punct, atunci este stupid să fii pastor creștin, tot așa cum este stupid să fii un ateu care se opune religiei. Cel mai bine este să mănânci, să bei, să te distrezi, nimic altceva. În țara mea natală, România, era obiceiul în vechime, de a da persoanei, care era condamnată la moarte, înainte de execuție, o masă cu toate mâncărurile ei preferate. Condamnatul mânca și bea bine, apoi era executat. Dacă totul sfârșește la moarte, cea mai frumoasă clipă pe care o poate oferi capitalismul sau comunismul, nu e decât o asemenea masă. Deci nu merită să lupți pentru asemenea cauză.

El a ascultat, fără să mă întrerupă.

I-am spus că în tinerețe eram meditativ și înclinat spre melancolie.

Avusesem o copilărie, fără multe, bucurii.

Eram sigur că nu-i posibil să existe un Dumnezeu. Dacă ar fi existat, mi-ar fi oferit o copilărie mai frumoasă. Tânăr fiind, îmi plăcea să mă plimb singur prin cimitire și să citesc inscripțiile de pe pietrele mormintelor. Fac acest lucru chiar și acum. Merită să fie citite, căci sunt foarte interesante. De exemplu, o persoană fusese general și a murit. Altcineva a fost bancher, iar altul a fost cerșetor. Dar sfârșitul tuturor a fost moartea.

Pe fiecare piatră de mormânt erau două însemne – anul nașterii și anul morții, cu o liniuță între ele. Vieți anulate. Fără să știu ceva despre vreo religie, am zis în sinea mea: „Aș vrea să găsesc pe cineva care să-mi dea tinerețea fără bătrânețe și viața fără de moarte“. Mi-a trebuit mult timp de căutare, dar în final L-am găsit pe acel Cineva.

El a continuat să-mi soarbă cuvintele, fără a mă întrerupe măcar o singură dată. Fără îndoială, sufletul lui era flămând după Dumnezeu. I-am spus cum mi-am rostit rugăciunea ca ateu: *Doamne, știu sigur că nu ești. Dar, dacă ești – ceea ce eu contest – nu este de datoria mea să cred în Tine. Este datoria ta să mi Te descoperi. Îmi pare rău că nu ești. Mi-ar fi plăcut ca, undeva în acest Univers, să bată o inimă cu dragoste pentru mine. Vorbesc ca un om nebun cuiva care nu există. Ei bine, asta-i tot.*

Am continuat: *Această rugăciune a fost ascultată. Dumnezeu a trimis un dulgher în calea mea, care ne-a povestit, mie și soției mele, despre Dulgherul din Nazaret, care a trăit și a murit pentru noi și care a înviat.*

Mi-a pus întrebare după întrebare.

După patru ore, mi-a spus: *Trebuie să admit că sunt două probleme la care noi, marxistii, nu avem răspunsuri. În primul rând: Cum se face că ceva există? Noi explicăm totul prin evoluție, dar cum se face că există evoluție și cum se face că au existat primele celule, din care au luat ființă toate animalele, maimuțele, oamenii? În al doilea rând, ce se întâmplă cu omul după moarte? Noi nu avem răspunsuri. Voi le aveți. De aceea voi sunteți tari iar noi slabi.*

Mai târziu el a jucat un rol important în liberalizarea politicii sovietice în ce privește religia, care la rândul ei a avut efect asupra României și a altor țări Est europene.

Misiunea noastră socotește că un gen de literatură creștină specifică pentru comuniști, cum ar fi cărțile mele *Umpleți vidul* și *Marx și Satan* trebuie să ajungă în mâinile lor și ale conducătorilor lor iar rezultatele vor fi uimitoare. Aceste cărți au fost traduse în multe limbi și distribuite în România, Rusia, China, Cehoslovacia, Polonia, Etiopia, Mozambic, Angola și altele. Un profesor de ateism, de la cea mai înaltă școală de partid din România, a fost convertit prin acestea și mulți alții din alte țări comuniste.

PERICOLUL COMENTARIILOR

Dumnezeu a spus: *Eu sunt ceea ce sunt*, cu alte cuvinte nu ceea ce cred oamenii despre Mine. Noi putem pătrunde căile Lui.

Au fost scrise nenumărate cărți, care explică corespondența dintre profețiile biblice și evenimentele curente. Multe cărți au fost pline de preziceri referitoare la imperiul comunist din Nord, Rusia, care va ataca Israelul. Atunci se va desfășura mult temuta bătălie de la Armaghedon și domnia lui Anticrist, prezise în Biblie.

Unii au spus despre Kissinger că-i Anticristul. Înainte de aceasta, alții au susținut, cu „dovezi biblice“ că Stalin, Hitler ori Mussolini au fost Anticristul. Iar acum o carte îl denunță pe Gorbaciov drept o persoană enigmatică, în special pentru că el este marcat cu un semn incontestabil: o pată roșie pe fruntea sa.

Unui astfel de scriitor i-am spus: *Orice carte despre profeții, scrisă până acum, s-a dovedit a fi falsă după douăzeci de ani*. Dar lui nu-i păsa. Pe când mă aflam recent împreună cu nepotul meu de doisprezece ani, Alex, la o convenție a librarilor creștini, el a văzut un mare afiș referitor la comentarii biblice. *Ce este un comentariu?*, m-a întrebat. I-am răspuns că există multe lucruri greu de înțeles în Biblie cum ar fi, de exemplu, prezicerile catastrofale și suferința cumplită, care vor avea loc la timpul sfârșitului. Toate aceste lucruri sunt explicate în comentarii.

Răspunsul său a fost: *Astfel de preziceri nu ar trebui explicate, ci contrazise. A vraam nu a scris nici*

un comentariu despre prezicerea lui Dumnezeu că Sodoma va fi distrusă și nici Moise referitor la prezicerea că Dumnezeu va distruge poporul evreu. În loc să facă acest lucru, ei au implorat pe Dumnezeu ca acest lucru să nu se întâmple și L-au convins să Se răzgândească. De ce nu am face și noi la fel, în loc să scriem comentarii?

PUTEREA DE A RĂSTURNA COMUNISMUL

Dumnezeu nu este legat de ceea ce spun oamenii care nu sunt însărcinați să scrie sau să vorbească în Numele Său. El a nimicit în mare parte puterea comunistă și va distruge și restul, nu prin evenimente politice, ci prin rugăciunile sfinților și puterea Cuvântului distribuit în condiții grele.

El a schimbat mintea lui Gorbaciov și a multora dintre tovarășii săi. Ei, la rândul lor, au distrus puterea comunismului, cum nici bombele și nici acțiunile politice nu ar fi putut-o face. Nu au mai fost necesare plăgi trimise de sus. Oamenii pot împiedica necazurile, chiar dacă au fost prezise în Biblie. Dumnezeu a prezis distrugerea cetății Ninive, dar apoi Și-a schimbat hotărârea. Dragostea Lui este mai mare decât orice cuvânt rostit sau scris în Numele Lui.

Când Dumnezeu Își revarsă iubirea în inima noastră, noi avem o putere imensă, pentru că Îl putem influența pe Dumnezeu. Țefania 3: 17 spune că noi Îl putem face pe Dumnezeu să fie plin de veselie.

Dragostea noastră înflăcărată îi poate schimba și pe oameni. Ei pot fi câștigați prin ea. Alții vor fi uimiți de razele spiritului nostru și își vor pierde capacitatea de a ni se opune. Soarele strălucește asupra unora și le dă viață, dar pe alții îi arde. Așa că dragostea este întotdeauna eficientă, indiferent pe cine atinge. Creștinii nu-și dau seama ce putere imensă posedă. Aceasta nu se extinde numai asupra pământului, ci și asupra întregului Univers.

În cartea sa, la capitolul 8, Daniel ne vorbește despre un rege care a doborât o parte din oștirea Cerului, s-a înălțat pe sine și a aruncat adevărul la pământ. O mare putere pentru rău poate exista în om. Dar cel puțin tot atâta putere pentru bine există în oamenii sfinți.

Biserica lui Cristos poate demola comunismul, cu fanatismul islamic, cu întunericul păgânismului, cu iudaismul fără Regele iudeilor.

Mai am încă multe alte lucruri de povestit despre vizita mea în România, după douăzeci și cinci de ani de exil forțat. Dar îmi voi îngădui să-l imit pe Pavel care a spus: *Timpul nu-mi ajunge ca să vorbesc de Ghedeon și Barac, de Samson și Iefta, de David, de Samuel și de proroci* (Evrei 11: 32).

„CINE“ NEOBIȘNUIȚE ALE DOMNULUI

Biserica pastorului Vasile Vădan din Bistrița a fost distrusă de buldozere. Conducătorii oficiali ai bisericii baptiste au consimțit la aceasta. Pe un ger

teribil, el a dat Sfânta Cină turmei sale aflate pe ruine. Vinul era înghețat la suprafață. După ce a predicat în aer liber, s-a îmbolnăvit grav de pneumonie, dar aceasta nu i-a împiedicat pe comuniști să-l arunce în închisoare.

Multe Cine ale Domnului din România au fost ciudate. În case care erau folosite ca biserici ilegale, pe masă se aflau pâinea și vinul, de asemenea, un vas cu ceai și biscuiți de rezervă. Dacă pe neașteptate apărea un musafir, o persoană cunoscută ca fiind creștină dar bănuită ca informator, vinul dispărea de pe masă într-o secundă. Ceaiul și biscuiții dădeau impresia că era doar o întâlnire prietenească.

În închisoare au fost vremuri când nu am avut pâine și desigur nici vin. Luam cina cu nimic, amintindu-ne cât de prețios lucru e nimic. Lumea a fost creată din nimic. Pământul este suspendat de nimic. Pavel a scris că el era nimic. Noi am învățat să apreciem valoarea nimicului.

O MARE STRATAGEMĂ COMUNISTĂ

Când părăsisem România, crezusem că voi lucra în străinătate doar pentru țara mea, dar Stuart Harris, directorul Misiunii Europene, mi-a oferit o sferă mai largă de acțiune: întreaga Europă. Dar comunismul se întinde pe toate continentele. Așa că ne-am lărgit viziunea, incluzând întreaga lume comunistă, deși nu am uitat niciodată România (când spun „noi“, mă refer la toți fondatorii Misiunii noastre internaționale:

Stuart Harris (Anglia); Myrus Knutson și Casus Styrdy (SUA); J. Maris (Olanda); Hans Braun (Germania); H. Zurcher și Heidi Fluri (Elveția); Pat Henegan (Africa de Sud); Laiso (Italia); Colette (Franța); Reg Werry (Australia) și mulți, mulți alții.

Noi înfruntăm comunismul întreg, din care România constituie doar o mică parte. Întregul este afectat de fiecare din părțile sale constitutive. Ce se întâmplă cu comunismul astăzi? Am fost martori ai unor mari schimbări. Sunt acestea reale?

Transformările din URSS și din Europa de Est sunt destul de reale și privesc politica, economia, chiar religia, toate instituțiile care pot fi controlate. Dar nu există schimbare în comportarea față de Dumnezeu sau în atitudinea de bază față de viață. În discursul său, cu ocazia celei de-a 70-a aniversări a revoluției bolșevice, Gorbaciov a spus: *Ne îndreptăm spre o lume nouă, lumea comunismului. Niciodată nu ne vom întoarce de pe acest drum.* A repetat, cu aceeași tărie, că va rămâne un ateu. Dacă există vreun lucru, pe care să-l învățăm de la comuniști, acesta este consecvența. Ei persistă în învățăturile lor.

La sfârșitul celui de-al doilea război mondial, comuniștilor li s-a acordat stăpânirea asupra întregii Europe de Est, fără ca să fi tras un cartuș. Roosevelt și Churchill le-au cedat această hegemonie la conferința de la Yalta pentru că au promis alegeri libere, lucru care, desigur, n-a avut loc. Ei au câștigat prin înșelăciune.

Sângerosul dictator Stalin a făcut o impresie extraordinară asupra conducătorilor din Apus. Presa so-

vietică îl acuză acum că a ucis cincizeci de milioane de nevinovați.

După ce l-a întâlnit, un diplomat american a spus: *Ochii lui căprui sunt extrem de înțelepți și blânzi. Unui copil i-ar place să stea în brațele lui, iar un câine ar veni cu prietenie spre el.* Nimic nu s-a schimbat. După ce l-a văzut pe Gorbaciov, chiar un renumit evanghelist internațional i-a laudat farmecul și „ochii lui calzi”. Dar Gromâko, fostul președinte al URSS, l-a recomandat pe Gorbaciov ca succesor cu cuvintele: *El poate zâmbi frumos, dar are de asemenea dinți de oțel pentru a mușca.*

Marx a spus: *Religia este opiu pentru popor*, ceea ce înseamnă că trebuie acționat în mod hotărât împotriva ei ca și împotriva drogurilor. Lenin a scris: *Mii de epidemii și catastrofe naturale ar fi de preferat celei mai mici noțiuni cu privire la vreun Dumnezeu.* Marx a scris în poemul său „Jucătorul” că *aburii iadului* i-au umplut creierul și că *și-a cumpărat o sabie de la Prințul Întunericului* (elemente ale ritualurilor satanice). Comunismul continuă să mânuiască această sabie împotriva religiei.

Cei care-L urăsc pe Dumnezeu îi urăsc și pe oameni. Într-o scrisoare adresată lui Engels la 18 iunie 1882, Marx numea omenirea o „gașcă de pungăși” „care pot să-mi pupe...” (obsценitate). Dar minunea minunilor, partidul pe care l-a creat el, care nu a renunțat niciodată la ateismul său militant, a redeschis sute de biserici și a închis ochii la intense activități religioase. Astăzi se face evanghelizare în masă, există școli duminicale pentru copii, acțiuni de ca-

ritate – toate acestea complet interzise cu puțin timp în urmă. Se desfășoară chiar procesiuni pe străzi în care se cântă: *Pentru țară, pentru țara și credința noastră*. Bibliile și alte cărți de literatură creștină continuă să pătrundă liber în țările foste comuniste. Doar din URSS avem 100 000 de scrisori de mulțumire pentru literatura care a fost trimisă individual.

Comunismul este departe de a fi înfrânt, dar a primit răni de moarte. Zidul Berlinului și Cortina de Fier s-au prăbușit.

Comuniștii au omorât milioane de credincioși și au fost siguri că religia va muri. Acum Biserica triumfă. Comunismul este cel care luptă pentru supraviețuire în Europa de Est. Nu există explicație omenească pentru aceste evenimente. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că El a realizat o asemenea minune!

Când ne-am întemeiat misiunea, acum douăzeci și patru de ani în urmă, anticomuniștii afirmau despre comunism că poate fi distrus doar prin război. Ei spuneau: *Doar un comunist mort este un comunist bun*. Noi am venit cu o nouă solie: *așa cum comuniștii au distrus lumea liberă cu doctrina lor otrăvitoare, tot astfel și noi să îi distrugem cu Evanghelia. Să lucrăm în secret pentru a-L face cunoscut pe Cristos. Să ajutăm bisericile care sunt interzise. Deși comuniștii ne urăsc, să-i câștigăm cu iubire. Să ne rugăm pentru ei și să-i aducem la Cristos*.

Am terminat cartea *Umpleți vidul* făcând apel la comuniști să se pocăiască și să-și recunoască în mod deschis crimele. Presa sovietică recunoaște acum că partidul lor a omorât zeci de milioane de nevinovați

și Gorbaciov și-a cerut scuze la Patriarhie. Apar articole scrise de autori atei și ofițeri de securitate care recunosc că au mințit poporul și au vărsat sânge nevinovat. Totuși, există încă mulți comuniști care stau alipiți de ideologia lor astăzi, doar pavoază de ceea ce ei au numit „glasnost” și „perestroika”.

DE CE ATÂT DE MULTĂ SUFERINȚĂ

Una din durerile supreme pe care le-au suportat locuitorii României și ai altor țări comuniste este aceea de a nu ști de ce suferă un astfel de chin. Acest gând paralizează mintea.

În URSS, aproximativ cincizeci de milioane de nevinovați au fost omorâți și alte cincizeci de milioane în China. Nimeni nu știe cât de mulți au fost omorâți în România și în alte țări. Unul a fost în închisoare pentru că era evreu, altul pentru că era antisemit. Pastorii au fost întemnițați, pentru că au făcut propagandă religioasă, atei, pentru că nu au fost eficienți în activitatea lor antireligioasă. Anti-comuniștii au suferit în închisori alături de comuniști convinși, care s-au certat pentru cine știe ce interpretare a vreunei doctrine a învățăturii marxiste.

Comuniștii obișnuiau să condamne familiile întregi, dacă vreunul din membri săvârșise ceva greșit. Mi-aduc aminte că am fost întemnițat împreună cu un tată care avea și soția și copiii în închisoare. Soția și fiicele lui erau în alte celule.

Deținuții înfometați și bătuți renunțau la puținele lor ore de somn pentru a discuta la nesfârșit chestiuni de felul: *De ce au venit toate acestea asupra noastră și asupra lumii? Există vreun Dumnezeu în toate acestea? El trebuie să fie atotputernic și iubitor. El putea face ca aceste lucruri să nu se întâmple sau cel puțin le-ar putea opri acum. De ce nu o face?*

Un prizonier evreu și-a pierdut mințile. El repeta continuu un cuvânt evreiesc *maduah* care înseamnă de ce? El spunea: *Aș putea scrie volume cu mah* (ce se întâmplă), *dar nimeni nu poate răspunde la întrebarea maduah.*

Nu am întâlnit nici un om în suferință care să fie mulțumit de explicația că toate relele - Auschwitz, Gulag, Pitești și așa mai departe - se datorează în ultimă instanță faptului că Adam și Eva au mâncat din fructul oprit. Păcatul lor a fost moștenit de toate generațiile. A trecut chiar și asupra naturii. Micii sunt mâncați de lupi, peștii mai mici de cei mai mari, iar copiii sunt bătuți de torționarii comuniști în prezența părinților lor, pentru a-i face să mărturisească totul, pentru că, acum multe generații în urmă, o pereche a mâncat niște fructe. Păcatul originar ar fi explicația.

Poate din cauza firii păcătoase moștenite de la Adam, urmașii lui din generația noastră nu pot pricepe această explicație. Alte explicații pe care le-am auzit în cadrul acestor discuții maraton de-a lungul anilor au fost de felul acesta: „*Nu există Dumnezeu*“. „*Este pedeapsa pentru propriile noastre păcate*“. „*Suferința nu este reală. Ea aparține unei lumi iluzionare*“. Nici o explicație din acestea nu era satisfăcătoare.

Un prizonier care a scăpat din lagărele naziste, în care și-a pierdut aproape întreaga familie, iar acum suferea sub comuniști, a strigat cu disperare la un moment dat: *N-am îndurat destul de la naziști și comuniști? De ce trebuie să suport și chinul de a asculta explicațiile voastre lipsite de sens? Suferința e și-așa grea. Nu o mai împovărați și cu explicații.* Credincioșii care Îl cunosc pe Dumnezeu personal, ar trebui să se încreadă în El, fără a-I pune întrebări. Mintea noastră nu poate înțelege răspunsurile finale.

Poporul evreu, socotit în general ca fiind foarte inteligent, L-a avut pe Isus în carne și oase în mijlocul lui. El le-a vorbit într-un limbaj limpede, dar ei nu au înțeles nici măcar atunci când le vorbea în cele mai simple pilde. Chiar ucenii L-au înțeles doar în parte, dar ei s-au încrezut în neinteligibilul Isus. Aceasta înseamnă credință. Ea completează rațiunea care poate cuprinde doar un infinit de mic șir de lucruri din acest univers uriaș. Noi nu știm încă ceea ce este un atom. Imaginea atomului pe care ne-o furnizează știința se schimbă la fiecare câțiva ani. Cum L-am putea înțelege atunci pe Dumnezeu?

Am învățat ceva în această privință de la nepotul meu Alex pe când avea opt ani. Aveam musafiri care discutau matematici superioare în prezența lui. Nu știam cum să le sugerez într-o manieră politicoasă să schimbe subiectul fiind plictisitor pentru un copil. De aceea l-am întrebat: *Alex, tu înțelegi despre ce vorbim noi? Știi ce sunt aceia logaritmi?*

El mi-a răspuns: *Da, știu.*

Uimit, am întrebat: *Ce sunt aceștia?*

Logaritmii sunt lucruri pe care le voi învăța când voi ajunge la liceu.

Ucenicii lui Isus, ca și copiii de școală, avansează de la uman la divin. Ei învață mereu. Nimeni nu poate învăța în școala elementară ceea ce se predă în universitate. *Într-o zi voi ajunge să cunosc așa cum am fost și eu cunoscut* (1 Corinteni 13: 12).

Dintre toate explicațiile date ca răspuns la întrebarea: De ce atât de multă suferință?, cea mai simplă este aceasta: *Nu știm*. Într-o zi Dumnezeu va fi totul în tot. Înseamnă că El va fi totul și în Richard Wurmbrand. Nu va mai fi nici o persoană care să întrebe, nici o persoană de întrebat și nici întrebare. Vom fi un singur duh.

Isus a spus: *Celui ce va birui îi voi da să șadă împreună cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut împreună cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie* (Apocalipsa 3: 21). Undeva există un scaun de domnie, un tron, de unde sunt create și conduse universuri. Acesta va fi și tronul meu. Astăzi eu trebuie să învăț cu răbdare tot ce-mi va fi de trebuință în momentul întronării. Cunoașterea suferinței face parte din planul de învățământ. Isus Însuși a fost făcut desăvârșit prin suferință.

Unii teologi adoptă un ton mai blând decât acela al Bibliei și susțin că Dumnezeu este Acela care a îngăduit răul. Dar Dumnezeu a spus: *Eu fac binele și Eu fac răul* (Isaia 45: 7 - în original).

Un dresor de cai de curse nu pregătește doar cursa, ci și obstacolele pe care trebuie să le treacă acel cal.

Această comparație s-ar putea să ni se pară nepotrivită, deoarece noi avem de trecut prin cumplite torturi psihice. Când la sfârșit Îl vom întâlni pe Isus, vom vedea că suferințele noastre sunt neînsemnate pe lângă ceea ce am dobândit. Cicatricile vor fi atunci podoabe. Cei răniți vor fi îmbogățiți prin ceea ce au pierdut. Cei care au fost omorâți se vor bucura de o viață neînchis de fericită.

Creștinii nu poartă o problemă, ci o însărcinare. Problemele deprimă, însărcinările ne zoresc spre activitate. Creștinii din România nu văd posibilitatea de a rezolva problemele, dar ei au învățat să treacă peste ele, să le privească din locurile cerești. Pentru noi a fost suficient că ne-au torturat comuniștii. Ne-am hotărât să nu mai adăugăm la acestea chinuri produse de noi înșine, cum ar fi filozofarea cu privire la lucruri care nu se pot cunoaște. Fiecare chin a fost primirea unei noi însărcinări: să-l câștigăm prin dragoste pe acela care ne torturează.

David a scris Psalmul 9 la moartea unuia dintre fiii săi, așa cum ne indică titlul. Dar el nu se plânge la Dumnezeu de soarta sa: *Te laud, o Doamne, din toată inima mea*. Biblia ne spune că la început a fost *Tohuwabohu* – *întuneric*, haos. Învîingând orice rezistență, El va plăsmui din haos o împărăție.

LEGENDA LUI KIŞAGOTAMI

În cadrul vizitei mele în România, pe oriunde am fost confruntat cu întrebări despre suferință, care adeseori erau copleșitoare, am spus legenda cea veche

a lui Kişagotami, — o tânără femeie al cărui unic prunc murise şi care nu se putea hotărî să-l îngroape. S-a tot dus de la unul la altul pentru a întreba cum să facă să-l aibă din nou viu.

Un om i-a spus: *Singura ta salvare este Mântuitorul. El are o putere minunată, ca nimeni altul.*

Ea a adus trupul copilului ei, a îngenucheat înaintea Domnului şi L-a implorat: *Te rog, redă-i viaţa copilului meu.*

El a răspuns: *Bucuros, numai dacă îmi aduci puţină sare.*

Sarea era uşor de procurat, aşa că ea a dat fuga s-o aducă. Dar El a strigat după ea: *Sarea trebuie să fie dintr-o casă în care nimeni nu a murit.*

Bine, bine! a strigat ea.

La fiecare poartă la care a bătut, i s-a dat cu bucurie sare. Dar când întreba dacă murise cineva în acea casă, i se răspundea întotdeauna: *Îmi pare rău, dar tatăl meu, soţia mea sau copilul meu, au murit.*

Ea a plâns cu toţi cei care i-au dat acest răspuns, pentru că acum ştia ea însăşi ce durere este să pierzi pe cineva dintre cei dragi. Ea i-a mângâiat şi a primit mângâiere din consolarea pe care o dădea altora.

La sfârşit, a venit din nou la Domnul şi I-a spus: *Îţi mulţumesc pentru ceea ce m-ai învăţat. Voi înapoia pământului corpul copilului meu. Lăudat să fii Tu, care dai copilului meu şi nouă viaţa veşnică.*

Am văzut multe feţe triste luminându-se la auzirea acestei învăţături a lui Isus.

De ce există suferinţă? este o întrebare greşită. Nu există un răspuns corect la întrebări greşite. Cine

poate spune melodia unei piersici? Întrebarea este greșită. Întrebați mai bine: *Cum pot sluji cu durerile mele? Cum le pot folosi pe acestea pentru a deveni mai iubitor și înțelegător față de alții?* Dragostea ta le va face sigur mai mult bine decât toate explicațiile teologice.

În rest, acceptați ceea ce Isus i-a spus lui Petru: *Ce fac Eu tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.*

DE CE EXISTĂ CRUZIME ÎN BIBLIE?

O altă întrebare zguduitoare ce mi s-a pus adesea în România a fost: *De ce a poruncit Dumnezeu atâtea orori? El a poruncit lui Moise, Iosua și altora să distrugă populații întregi, specificând de fiecare dată ca și copiii și pruncii să fie uciși, animalele măcelărite, pomii tăiați. Asemenea distrugeri depășesc chiar ceea ce Stalin ori Ceaușescu au făcut.*

Am auzit astfel de întrebări și în Vest, dar mai rar și nu cu insistența cu care mi se puneau în țara mea natală. Multele măceluri în masă, la care a fost supus neamul românesc, au făcut ca inimile să fie mai sensibile la astfel de pasaje ale Scripturii. Iată de ce eu sunt împotriva a ceea ce se practică acum mult în Est: distribuirea fără discernământ a Bibliilor. Nu aceasta a fost de la început intenția lui Dumnezeu. El a dăruit omenirii și o biserică cu învățători înțelepți care să explice. Acolo unde nu există astfel de învățători, este preferabil să se dea la început cărți care explică cele mai importante mesaje biblice.

Dar, pentru că mi s-a cerut să răspund la această întrebare dificilă, am preferat să dau răspunsul cel mai simplu. Într-un anumit sens, criminalii decid ce fel de arme trebuie să folosească forțele legii și ale ordinii împotriva lor. Poliția nu folosește puști împotriva hoților de buzunare, pentru că hoții de buzunare nu au puști. Dar ea folosește arme împotriva tâlharilor înarmați. Anumite metode folosite într-un război drept pot fi considerate inumane, dacă ar fi putut fi obținute aceleași rezultate în alt mod. Împotriva agresorilor naziști și japonezi, care aveau tancuri și bombe trebuiau folosite tancuri și bombe; căci altfel cei răi ar fi fost învingători.

Dumnezeu poate evalua răul în anumite națiuni și structuri sociale, cum noi nu o putem face. Dacă sentimentele antiamericane, atât de răspândite în Apus, nu ar fi împiedicat victoria SUA în Vietnam, Cambodgia nu ar fi devenit comunistă, iar conducătorul acesteia, Pot Pol, nu ar fi ucis două milioane de oameni nevinovați. Numai Dumnezeu cunoaște omul pe deplin, inclusiv genele sale, care determină caracterul unui nou-născut. Isus spune despre unii: *Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut*. Pe unii îi numește demoni și are dreptul să-i trateze ca pe demoni. Deciziile și judecățile Sale nu trebuie să fie supuse judecății noastre. Noi trebuie să ne supunem judecăților Sale.

Lenin, fondatorul comunismului rus, a spus: *Dacă Kerensky* (primul ministru al Rusiei înainte de venirea la putere a comuniștilor) *ar fi arestat, la timp, două duzine de conducători ai partidului nostru, noi nu am fi ajuns niciodată la putere*.

Milioane de nevinovați nu ar fi fost uciși, iar omenirea ar fi fost cruțată de măceluri timp de șaptezeci de ani. Fără îndoială că vreun luptător pentru drepturile omului l-ar fi criticat pe Kerensky, pentru că i-a lipsit pe comuniști de „dreptul” lor de a pregăti răul.

Nu filozofați despre Biblie, ci deveniți membri ai poporului ales al copiilor lui Dumnezeu! Depărtați-vă de cei care merită mânia lui Dumnezeu! Dar fiți atenți! În textul original al Bibliei nu sunt semne de punctuație. Nu există nici măcar un punct sau o virgulă. Numai în traduceri există punct după expresii de felul: „Ei au ucis” sau „Dumnezeu a ucis”. În ebraică există: *Domnul omoară și învie* (1 Samuel 2: 6).

În Ceruri vom întâlni pe mulți dintre cei despre care am crezut că au fost masacrați. Vii și fericiți, ei sunt mulțumitori lui Dumnezeu, pentru că i-a scos dintre neamurile păgâne și i-a făcut copii ai Săi.

Este bine, de asemenea, să știm ce înseamnă în Biblie cuvintele *Dumnezeu a spus*.

Nimeni nu L-a văzut pe Tatăl ceresc (cu excepția lui Moise într-o ocazie unică). Când autorii biblici, ca și credincioșii de azi, spun: *Dumnezeu mi-a vorbit*, ei înțeleg prin aceasta o voce lăuntrică. Noi suntem compuși din multe părți. Avem conștiința, inconștiința, înclinații și impulsuri diferite, chiar contradictorii. Toate acestea pot lua, în mintea noastră, forma unor voci care ne sfătuiesc și ne îndeamnă la acțiune. Oamenii religioși pot numi vocea, care îi cheamă la ceea ce numesc ei cea mai nobilă acțiune, „vocea lui Dumnezeu”. Uneori așa este. Dar alteori se pot înșela

amarnic. Aiatolah Khomeini și Joseph Smith, întemeietorul Mormonismului - fiecare dintre aceștia a fost sigur că ceea ce a spus, de fapt, el însuși era „Cuvântul lui Dumnezeu“.

Isus este sceptic cu privire la unele evenimente din Vechiul Testament. Profetul Ilie a făcut să cadă foc peste oastea unui rege rău. El era sigur că această acțiune îndeplinea voia lui Dumnezeu. Dar, când ucenicii lui Isus au vrut să procedeze la fel împotriva acelorora, care li se opuneau, crezând că ceea ce a făcut Ilie a fost inspirat de Dumnezeu, El i-a muștrat: *Nu știți de ce duh sunteți stăpâniți*. Profeții Vechiului Testament nu au acționat întotdeauna din inspirația Duhului lui Dumnezeu, deși ei credeau că sunt conduși de Acesta.

Să păstrăm deci, cu duioșie în suflet, revelația lui Isus: Dumnezeu este dragoste.

MISIUNEA DE A ADUCE ALINARE NEAMURILOR

Comunismul a sfârșit ca instituție politică în toate fostele state satelite ale URSS-ului, dar se luptă încă să se mențină ca o parte din puterea politică. Deși produce încă multe răni, putem fi siguri că este o luptă în ariergardă; este lupta disperată a unui dușman înfrânt, ultima zvârcolire a șarpelui înainte de a muri. Dar comunismul nu este numai o instituție politică. Un filipinez care m-a auzit vorbind cu douăzeci de ani în urmă, la Academia Militară din Manila și care

luase parte la lupta împotriva gherilelor marxiste, mi-a reamintit că am spus atunci ceva care i-a făcut o impresie profundă, fiindcă nu se aștepta: *În fiecare dintre noi există un comunist rebel.*

Ura marxiştilor împotriva lui Dumnezeu constituie cea mai puternică expresie a inimii omenеşti îndreptată spre Creator. Aceasta a existat în omenirea decăzută întotdeauna într-o formă latentă, dar toate societăţile au încercat s-o reprime. Comuniştii au ridicat capacul. Marx a scris: *Partea cea rea face istoria.* Am auzit un torţionar comunist zicând: *Ţi mulţumesc lui Dumnezeu, în a cărui existenţă nu cred, că m-a făcut să trăiesc tocmai într-un asemenea timp când pot face tot răul pe care-l doresc, fără să mă tem de pedeapsă. Ba mai mult, voi fi răsplătit pentru ceea ce fac.* Acest duh rău a ieşit afară din cutie sub comunism, iar Biserica va trebui să lupte multe zeci de ani împotriva otrăvii comunismului din inimile oamenilor: ură, invidie, trădare, nelegiuire.

RĂMĂŞIŢA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu are o rămăşiţă în România, aşa cum are şi în alte ţări din Europa de Est. Foarte mulţi creştini români au murit în revoluţia din decembrie 1989. Sângele martirilor l-a biruit pe Ceauşescu. A fost în ajun de Crăciun ca un semn de la Dumnezeu. Lui nu-i plăceau sărbătorile creştine.

La 13 iulie 1990, numai la câteva zile după ce aşa-numiţii mineri (de fapt oameni ai fostei Securităţi)

au ucis cinci persoane, au rănit sute și au arestat o mie de demonstranți pașnici în București, a avut loc o altă demonstrație. Mii de oameni au mășăluit cu flori în mână, cântând un cântec care spunea astfel: *Ați venit la noi cu ciomege și topoare, dar noi venim cu câte o floare*. Armata care a fost trimisă să înăbușe demonstrația a fost întâmpinată cu flori. Soldații au fost copleșiți. De data aceasta nu au fost incidente sângeroase. Ea a fost prima demonstrație în care s-au folosit flori împotriva opresorului, o aplicație a învățaturii lui Isus care spune: *Răspundeți la rău cu bine*.

Acesta a fost mesajul meu din prima zi când am ajuns pastor, în libertate și în temniță, și aceste învățături le-am predicat în România la reîntoarcerea mea. A fost triumful lui Cristos, dar și cea mai mare satisfacție a vieții mele.

Mai este un lucru de amintit care a bucurat mult inima lui Dumnezeu. Prutul desparte România, așa cum este ea astăzi, de Basarabia, care ne-a fost furată de sovietici și care au numit-o Republica Moldova. La cea de-a patruzecia aniversare a acestui tragic eveniment, românii de pe ambele maluri au făcut din Prut un mare covor de flori, într-o uriașă demonstrație de oameni care aruncau flori în apă. *Poporul care are o asemenea rămășiță nu va pieri*. Dumnezeu va face ca jalea lui să se transforme în sărbătoare. Marx și Lenin, înșelătorii, vor fi înfrânți de Isus – Adevărul.

Dar adevărata Biserică română, ca și cea din celelalte țări estice, are nevoie de ajutorul vostru. Dați-le Bibliei și literatură creștină. Dați-le învățături

creștine prin radio. Ajutați bisericile împovărate să-și reconstruiască locașurile lor de rugăciune. Ajutați pe foștii înțemnițați să-și refacă viața. Și ajutați-ne, să-i aducem pe comuniști la Cristos. Dacă cuceritorii nu sunt în stare să-i convertească pe cuceriiți, cuceririle nu sunt complete. Aliații au cucerit Germania în primul război mondial, dar nu i-au convertit pe germani la modul lor de gândire. Și astfel a fost pregătită calea pentru cel de-al doilea război mondial.

Comuniștii au pierdut bătălii decisive în Europa de Est. Dacă ei nu sunt câștigați pentru Cristos sau cel puțin pentru un comportament uman decent, Diavolul își va face iar de cap, în câțiva ani.

Trebuie să fim vigilenți. Mulți oameni în vârstă trăiesc doar pentru a reaminti trecutul, ceea ce nu este de nici un folos. Eu am optzeci și trei de ani. Ca soldat al lui Cristos, am încă un prezent și un mare viitor înainte. Sunt gata să lupt cu voi până la sfârșit pentru cauza lui Cristos.

